

► Guerra civil a Palestina

Roda el món // Pàgina 18

En la commemoració dels 40 anys de la Guerra dels Sis Dies i de l'inici de l'ocupació més llarga de la història contemporània, el camp palestí s'enfronta a la major crisi interna de tot aquest temps.

► Aire net contra CEMEX

Què es cou // Pàgina 22

La plataforma Aire Net denuncia que CEMEX pretén incinerar residus a la seva planta de Sant Feliu de Llobregat sota el pretext de fabricar ciment gris amb combustibles alternatius.

► Els interessos de PRISA

Observatori // Pàgina 21

Una estudi, dels primers quatre mesos d'aquest any, conclou que *El País* ha mostrat una clara tendència a la manca de rigor i a la informació tendenciosa en les notícies de Llatinoamèrica.

setmanari de comunicació directa

núm. 54 // 20 de juny de 2007

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

17.700 braus moren cada any a les places de toros

MANIFESTACIÓ A BARCELONA DAVANT LA MONUMENTAL

» Així està el pati // Pàgina 11

Eloy de Mateo

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

Invertint l'estigma gitano

La comunitat gitana ha patit l'estigmatització en molts àmbits, especialment des del llenguatge, associant-la a la marginació, l'aspecte descuidat o la mesquinesa. També se li atribueixen dots per a la música i el ball. Ambdues característiques queden força lluny de la realitat quotidiana, de la qual els gitans catalans volen fugir. A Barcelona, Mataró, Lleida, Perpinyà, Castelló o Palma de Mallorca trobem els nuclis més nombrosos i coneguts.

El còmic s'acosta a l'actualitat

» Expressions // Pàgina 24

Sr. Plastiko

» Així està el pati // Pàgina 17

Jutjaran el jove de Torà

Després de quatre anys des que es va produir la seva detenció per ordre del jutge Baltasar Garzón, en Jordi Vilaseca, el noi de Torà, serà jutjat a l'Audiència Nacional, a Madrid, el proper 27 de juny. Actualment es troba acusat de tinença il·lícita de material explosiu i danys continuats. Ell va denunciar els Mossos d'Esquadra per tortures però la investigació fou arxivada definitivament, tot i que 33 ajuntaments li van donar suport.

Editorial

Tot i estar acostumats a les dèries privatitzadores dels governs, no podem abaixar el to de la nostra crítica. El Govern de l'Estat ha anunciat l'entrada a borsa del 10 per cent dels fons de reserva de la Seguretat Social. Primer va ser el Govern català, amb la proposta de cobrar 1 euro per consulta sanitària. Aquell primer intent d'obrir el debat i la porta a la futura privatització dels serveis públics va fracassar. Ara, però, mitjançant el tràmit d'urgència, el PSOE ens ha colat un gol entre les cames. La perversitat borsària ja compta amb un dels majors capitals per prosseguir amb la mercantilització brutal de tots els àmbits de la vida. Patronal i sindicats ja van acordar aquesta reforma el juliol de l'any passat, perseguint "una màxima rendibilitat". L'estat del benestar, l'època de les vaques grasses, ja es troba un pas més a prop de l'abisme. D'altra banda, el desmesurat volum d'aquest fons de reserva, uns 40.000 milions d'euros, contrasta amb el nivell paupèrrim de les pensions mínimes. Els partidaris d'aquest fons destaquen que no hauria de superar els 6.000 milions d'euros. Què ha justificat un estalvi similar? Potser obscurs interessos en futures inversions borsàries? Els grans bancs i gestores ja es freguen les mans i han volat cap al Ministeri d'Economia per informar-se degudament. I és que la gestió d'aquests fons -a qui pot estranyar? Recaurà en mans privades, amb el cost que això suposa. Per a què, llavors, mantenir una estructura d'estat inútil i que actua en secret? Els intents continus per mercantilitzar els serveis bàsics com la salut, l'educació i ara les pensions, acordats, cal recordar-ho, a la reunió de la OMC a Marraqueix el 1994 (mireu l'Acord General pel Comerç dels Serveis) anuncien, com tambors de guerra, el futur no tan llunyà. El nou president de la patronal, com el president del Santander fa uns anys, no s'amaguen en afirmar que "la millor empresa pública és la que no existeix".

Pensem, doncs existim

Seguirem volant

✉ Ana Pérez-Muelas
/directa@setmanaridirecta.info/

Que sota un govern d'esquerres i progressista, com s'autoanomena el Tripartit, es tingui la necessitat de convocar una manifestació per reclamar justament el dret a manifestació, és cinic. Però que aquesta protesta no pugui fer el recorregut establert perquè un desproporcionat desplegament policial ho impedeix, immobilitzant els manifestants durant més de tres hores, és cinisme extrem.

L'actuació dels Mossos d'Esquadra del passat diumenge respon a la insistent voluntat del govern d'ofegar cada vegada més les veus dels moviments socials, de treure'ls del seu hàbitat que és el carrer, d'amagar les vergonyes del sistema. Lluny d'aconseguir-ho, els cascos no van poder evitar que se sentissin els crits dels vianants denunciant la

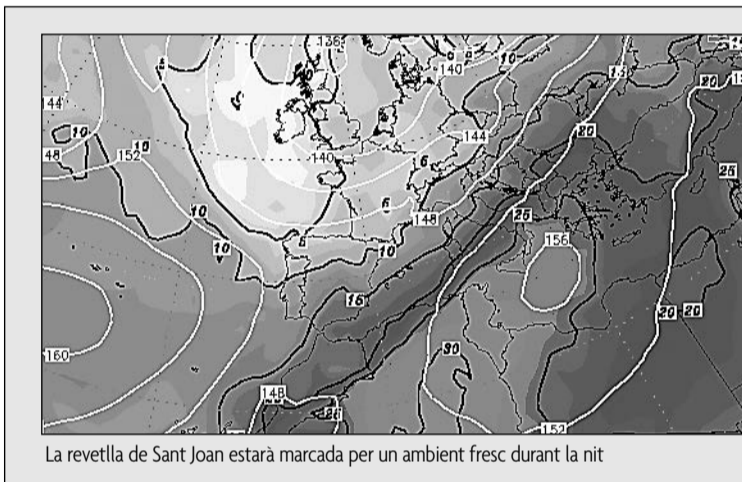
seva actuació i donant mostres de solidaritat amb els manifestants retinguts. Aquesta actitud va ser castigada amb una càrrega policial contra els vianants; serà aquest el civisme de què tant parlen?

Tenim prou força per readaptar els nostres mètodes de lluita

Darrerament, la vulneració de drets i el control polític i social que estem patint els col·lectius i persones s'està agreujant. Però això mostra la debilitat del sistema que prova de salvaguardar-se i fer callar les veus dissidents a cops de porra, com deia Hitler, "el segon element necessari per a tota autoritat és, evidentment, la força".

El poder innova i no és la primera vegada que ens trobem davant de setges policials i d'actuacions desmesurades, completament fora de lloc. Per recordar un cas, el de la Guàrdia Civil a Castellar de Vallès carregant amb gasos lacrimògens i pilotes de goma contra els veïns mentre un grup d'extrema dreta campava tranquil·lament pel poble.

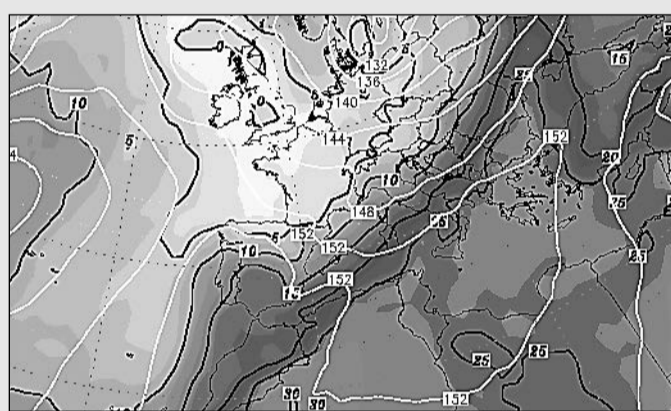
Intensificaran la repressió i provaran nous mètodes, però mai ens robaran la raó. Diumenge es va demostrar que seguim i seguirem volant. Seguirem volant perquè no hi ha porra, cordó policial, ni *kubotan* que pugui fer callar la nostra voluntat de transformació. Seguirem volant perquè tenim prou força per readaptar els nostres mètodes de lluita les vegades que calgui. Seguirem volant mentre hi hagi raons per fer-ho i solidaritat. Seguirem volant perquè la repressió no ens tallarà les ales. ☺

La revetlla de Sant Joan estarà marcada per un ambient fresc durant la nit

Revetlla fresca

Enguany la revetlla del solstici no serà canicular. Una massa d'aire fresc atlàntic marcarà la línia de les temperatures, que al nord de Catalunya seran fresques a partir de dijous, especialment durant les nits. A l'interior serà necessari portar jaqueta. De dia farà calor però no pas de ple estiu, ja que serà molt suportable. Només cauran ruixats divendres i diumenge a la tarda a les àrees de muntanya de Barcelona i Girona.

Dimarts 26 els vents provinents de l'Atlàntic encara aturaran la calor sahariana

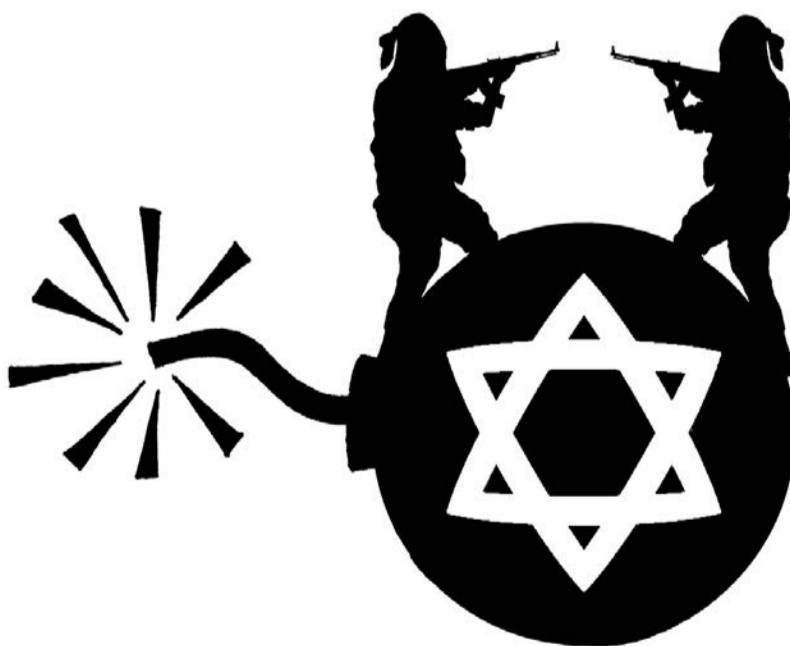
Com s'ha fet?

El Nacho, dibuixant col·laborador de la DIRECTA, ens envia uns aclariments sobre la seva il·lustració d'aquest número, a la pàgina sis:

"Com que he vist que la il·lustració no s'entenia prou, l'he modificada. La idea és que "me" i "le" són dos partits polítics inventats!!!! Ara el que he fet es posar aquestes dues paraules dintre d'un quadrat a l'estil dels logos del PSC, CiU, PP, Ciutadans i en minúscula normal (no cursiva) com fan CiU, PP, Ciutadans. En definitiva, jugo amb unes sigles inventades, que intencionadament volen dir alguna cosa més en castellà. En català no funcionaria, i les connotacions no són les mateixes. Aquestes cares són de l'època franquista, concretament publicades l'any 1973, en que ja sabem quin era "l'idioma del imperio" ...però que quedi clar: "vota" està en un perfecte català!!! Espero que no sigui cap problema. Fins aviat, Nacho."

El racó il·lustrat

Jordi Borràs

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ
Roger Costa
REDACCIÓ
De dalt a baix: Lluç Salellas *
Impressions: Laia Alsina i Mariona Ortiz * Així està el pati: Guillem Sánchez, Lluç Salellas, Laia Alsina, Jesús Rodríguez *
Roda el món: Guillem Sánchez *
Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló * Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella *
Expressions: Roger Pala i Estel Barbé Serra *

La graella: Roger Costa
FOTOGRAFIA
Edu Bayer i Arnau Bach
CORRECCIÓ
Laia Bragulat, Carles Biosca, Òscar Canudas i Laura Ruiz
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Helena Olcina i Amigo
ADMINISTRACIÓ
Miquel Correa

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/ Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il.lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 19

creative commons **LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS**
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitat comercials.
- Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» És força estesa la tesi dels orígens indis del “poble gitano” i la seva migració gradual cap a Europa, apuntada ja per la gitanologia del XIX_

CATALUNYA // LA COMUNITAT GITANA CATALANA COMPTA AMB SEGLES D'HISTÒRIA

Els gitanos inverteixen l'estigma

↳ Martí Marfà i Castán
/redaccio@setmanaridirecta.info/

“S i no et portes bé, vindrà el gitano i se t'endurà”. Aquesta és una amenaça que ha espantat els infants de moltes llars catalanes. Equivalent a “l'home del sac” o “el foraster”, la figura del “gitano” s'ha presentat com un operador simbòlic, és a dir, un personatge imaginari i temut que encarna allò que la societat rebutja de sí mateixa. El nostre llenguatge encara està ple d'expressions que associen el tarannà gitano a la brutícia o a l'aspecte descuidat (“anar com un gitano”), la mesquinesa o la gasiveria (“ser un gitano”), el subdesenvolupament o la misèria (“viure com gitano”), la marginació i d'altres característiques socialment mal vistes.

Circula una imatge aparentment contraposada, que els atribueix habilitats quasi sobrenaturals

També circula una imatge aparentment contraposada, que atribueix als gitanos habilitats quasi sobrenaturals per a pràctiques com la música o el ball i que ha convertit en moda una certa estètica colorista associada a la dona gitana. D'això en trobem precedents a obres com *La gitaniella* de Cervantes i d'altres idealitzacions romàntiques, que van influir força a la gitanologia. Emparentada amb l'emergent nacionalisme del XIX, aquesta branca de l'etnologia s'entestà en argumentar l'existència d'un suposat poble gitano transnacional amb unes característiques i una història comunes. Malgrat la seva aparent bondat misericordiosa, que recullen organitzacions religioses i laiques d'ajuda als gitanos, aquesta idealització reposa en els mateixos estereotips estigmatitzadors que la primera imatge i els reproduïx.

Tot això, queda força lluny de la realitat quotidiana dels gitanos. Sempre es diu que generalitzar sobre qualsevol grup humà és agosarat, però podríem dir que habitualment els gitanos catalans es presenten a sí mateixos com l'antítesi de qualsevol dels tòpics que circulen entorn al fet de ser gitano.

A la plaça Joan Corrades i Bosch els gitanos d'Hostafrancs s'hi troben tots els migdies de l'any i els vespres d'estiu

Arnau Bach

▶ **El puzzle dels gitanos**
És força estesa la tesi dels orígens indis del “poble gitano” i la seva migració gradual cap a Europa, apuntada ja per la gitanologia del XIX. Però projeccions històriques com aquesta tendeixen a obviar el caràcter permeable i dinàmic de qualsevol grup social. A més, en aquest cas manca documentació històrica contrastable.

Tanmateix, podríem apuntar el desplegament de l'estat modern, a partir del segle XVI, com un procés clau en la consolidació dels gitanos com a grup ètnic i/o social. En l'intent d'imposar-se com a sistema sobirà de govern sobre un territori determinat, l'estat es veuria qüestionat per poblacions nòmades o perifèriques que escapaven al seu control. La pugna estatal per fiscalitzar aquests grups mitjançant l'assenament forçat, la persecució o d'altres polítiques repressives, va forçar el seu replegament sota termes genèrics com “gitanos”.

Poblacions molt heterogènies es van veure encasellades en una mateixa categoria estigmatitzadora i així marginalitzades; però també van trobar en aquest aglutinament un aixopluc comú on desenvolupar estratègies de resistència a la pressió estatal. Aquest procés, que s'allarga fins a l'actualitat, era il·lustrat així per un gita-

no de Sabadell: “els gitanos som com un puzzle que ha perdut moltes peces i n'ha guanyat moltes d'altres pel camí”. I és que cap grup ètnic o social s'escapa d'aquesta condició mestissa.

La majoria de gitanos catalans ostenten una posició econòmica relativament benestant

En parlar de “gitanos catalans” no se sol fer referència a tots els gitanos “que viuen i treballen a Catalunya”, sinó que s'usa en el sentit que li donen els mateixos actors socials. Malgrat la dificultat per desgranar el concepte, podríem dir que per “gitanos catalans” s'entenen aquelles persones gitanes que es defineixen com a tals i que així són reconegudes per d'altres gitanos catalans i no catalans. Cal que hom ens ubiquem en una xarxa familiar de gitanos catalans i pugui vincular-se a un referent

territorial (ciutat o barri) habitat per gitanos catalans.

A Barcelona, Mataró, Lleida, Perpinyà, Castelló, Palma de Mallorca i d'altres ciutats catalanes hi trobem els nuclis més nombrosos i coneguts. A la ciutat comtal, hi ha tres barris històricament habitats per gitanos catalans: Hostafrancs, Gràcia i els voltants del carrer de la Cera, a l'actual Raval.

▶ **Capgirant el sentit de l'estigma**
Lluny de la pobresa o marginació que se'ls atribueix, la majoria de gitanos catalans ostenten una posició econòmica relativament benestant, a més de gaudir sovint de cert reconeixement i prestigi entre els seus veïns, gitanos no catalans i païos. En general, els gitanos han desenvolupat estratègies laborals adaptatives que els han permès d'explotar oportunitats econòmiques perifèriques i als marges de l'economia formal. En el cas dels gitanos catalans, algunes d'aquestes foren la venda de productes escassos durant la postguerra franquista o les migracions temporals a Amèrica Llatina més tard. Segons alguns autors, no es pot parlar dels gitanos catalans en termes de subalternitat, atès que tenen força accés als recursos de la societat dominant i desenvolupen

estratègies pròpies de participació social.

La polidesa i l'elegància són valors molt preuats entre ells i, en públic, la majoria procuren tenir un aspecte escrupolosament cuidat, especialment els dies festius. Els vincles familiars i d'amistat, que són crucials en l'estructuració del grup, es reforcen contínuament mitjançant la solidaritat i l'ajuda mútua. A més, les relacions amb les persones externes al grup amb les quals s'hi estableix una relació afectiva estan plenes de gestos de cortesia i generositat. Ells es defineixen com a “moderns” o “civilitzats” i argüeixen que sempre han viscut en cases o pisos, que han tingut cotxes i que han fet el menjar en cuines. A més, l'ús de noves tecnologies és força generalitzat entre els més joves.

No tots els gitanos catalans responen a aquestes característiques. Entre els païos, també hi ha gent de tot. Però la imatge que generalment procuren projectar d'ells mateixos desmunta molts estereotips. Probablement, no sigui en va que els trets escollits per a la seva posada en escena pública siguin els que s'oposen més antagònicament a aquests estereotips que circulen. Els gitanos catalans procuren així allunyar-se de l'estigma que els afecta o, si més no, invertir-ne el sentit. ◉

» La rumba catalana és quelcom que ha aparegut històricament vinculat als gitanos catalans. En les darreres dècades, l'Església Evangèlica Filadèlfia, o "culto", també s'hi ha estès amb èxit. Ambdues pràctiques s'oposen, però alhora, guarden algunes connexions i paral·lelismes_

CATALUNYA // ELS TRETS DE LA CULTURA GITANA EN ELS DARRERS ANYS

La rumba i 'el culto': connexions i oposicions

Música característica

M.M.C

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Parlar de gitanos catalans és parlar de rumba catalana i viceversa. Però ni tots els gitanos saben practicar-la o la practiquen, ni és una practica exclusiva dels gitanos. La rumba catalana es caracteritza per la tècnica del "ventilador", que en paraules del Gato Pérez "uneix dins la guitarra l'harmonia i la percussió".

La figura d'en Peret ha reobert el debat sobre els orígens de la rumba catalana. Hi ha qui n'atribueix l'originalitat al Pescailla i família, d'altres a l'onclú Orelles i molts al mateix Peret; fins i tot alguns en situen els orígens a Lleida. Aquesta controvèrsia manifesta l'absència de documentació històrica i d'investigacions exhaustives, que denota el poc interès que els grups allunyats del poder institucional han despertat a la historiografia oficial. Això

Bernat Fàbregas

Papawa, banda actual de rumba catalana: Peret Reyes, veu; Sam Mosketón, guitarra; i Ricard Tarragona Jr, percussions

Però no serà fins els anys 60, amb el Pescailla i especialment amb Peret, que la rumba catalana adopta un format comercial i es llença al mercat internacional en una exitosa eclosió, paral·lela al boom turístic de l'Espanya franquista. Després del replegament dels anys 70, el Gato Pérez la rescata i desencadena una recuperació que culminarà amb l'èxit internacional dels Gypsy Kings i el sorgiment de grups joves com Ai, Ai, Ai o Sabor de Gracia.

Les Olimpíades del 92 representen el punt àlgid d'aquesta revifalla, amb els hits de Los Manolos i el retorn de Peret, que portava una dècada retirat dels escenaris i dedicat a l'Església Evangèlica Filadèlfia. La manca de recolzament institucional i d'empenta artística va provocar una nova reclusió. Darrerament, la rumba ha estat reivindicada en el marc d'una Barcelona "canalla" i "multicultural" de moda, i és interpretada per grups païos de l'anomenada "escena mestissa".

Al llibre *Sabor de rumba* s'afirma que la rumba catalana ha

esdevingut un tret cultural emblemàtic dels gitanos catalans, en el sentit que aquesta es presenta com a pròpia i característica de la comunitat. A través de la rumba, els gitanos catalans reforcen les seves diferenciacions identitàries: vers els païos i la música catalana hegemònica, vers els gitanos no catalans i el flamenc andalús. ☺

El Món i els preceptes bíblics

Per l'EEF, la rumba catalana pertany al Món, al regne de Satanàs; igual que la festa i la disbauxa, són contràries als preceptes bíblics. La música i el cant només són acceptables quan lloen a Déu. Malgrat l'oposició, trobem connexions entre un fenomen i l'altre.

Hi ha diversos artistes de la rumba que s'han convertit i han esdevingut pastors de l'EEF. En Peret va ser durant un temps un famós pastor, clau en l'evangelització dels gitanos catalans de Barcelona. Un altre músic vincu-

Filiació evangèlica

M.M.C

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Als vespres, passejant per Gràcia, La Cera o Hostafrancs, podem trobar nombrosos grups de gitanos i gitanes reunits pels volts d'una "Iglesia Evangélica Filadèlfia", "el culto". El present de molts gitanos catalans, així com de molts gitanos no catalans, és inexplicable sense apel·lar a aquest moviment religiós de filiació evangèlica i pràctica pentecostal.

Les cerimònies tenen una gran intensitat emocional i col·lectiva, on els cants, les lloances i els aplaudiments ocupen un lloc prominent

Nascuda a França i estesa entre els gitanos de l'estat espanyol a partir dels anys 70, aquesta denominació protestant es defineix com un moviment messiànic de regeneració espiritual. La seva doctrina, basada en una interpretació literal de la Bíblia, dona una importància central a la figura de Jesucrist, del qual s'espera una segona vinguda a la Terra. L'Església és la

reunió de tots aquells que han estat "tocats per Déu" i l'han reconegut com a salvador. Amb aquesta esperança de salvació, viuen amb conformisme en un Món que és "regne de Satanàs, on impera el mal, el pecat i la desgràcia". Com moltes esglésies pentecostals, l'Església Evangèlica Filadèlfia (EEF) es caracteritza per la creença en els dons espirituals i la revelació a través de la presència literal de l'Esperit Sant en una experiència de trànsit. Per això, les cerimònies religioses són esdeveniments de gran intensitat emocional i efervescència col·lectiva, on els cants, les lloances i els aplaudiments ocupen un lloc prominent. A més, la ideologia pentecostal permet que les pràctiques locals tinguin acollida en el marc de plantejaments universalistes. Els gitanos, per exemple, recorren a sonoritats que els són familiars en les cançons de lloança (ritmes arrumbats, percussions salseres, cadències flamenques).

Com dèiem amb la rumba, parlar de gitanos avui és parlar de "el culto" i viceversa; però ni tots els membres d'aquest moviment religiós són gitanos (hi ha alguns païos), ni tots els gitanos estan convertits. De fet, fins i tot n'hi ha alguns que s'hi oposen i ho critiquen obertament perquè, en alguns aspectes, aquest moviment religiós topa amb algunes de les institucions i pràctiques socials gitanes. Tanmateix, molts conversos i inconversos reconeixen a l'EEF un rol positiu en qüestions com l'alfabetització, la resocialització d'individus descarrilats, el respecte a dones i nens o el combat del fatalisme. ☺

Probablement la rumba catalana no és invenció exclusiva d'un artista individual, sinó fruit d'una creació col·lectiva

també és indicatiu de que, com la majoria d'estils musicals, probablement la rumba catalana no sigui invenció exclusiva d'un artista individual sinó fruit d'una creació col·lectiva perfilada al llarg de molts anys. Evitant els debats geogràfics i sense desmerèixer la important tasca del Pescailla i en Peret, potser caldria remuntar-nos a la colonització de Cuba per entendre l'arribada de ritmes afrocaribencs que els gitanos catalans assimilarien a la seva tradició flamenca i que amb el temps acabarien desembocant amb la rumba catalana.

lat a la rumba i el flamenc, Francisco Abellán Malla "Sisquetó", germà del també excantant "Chango", és avui un predicador reconegut internacionalment i autor d'incomptables cançons de lloança. En aquest sentit, els autors de Sabor de rumba subratllen el paper de la rumba com a mecanisme d'adaptació a transformacions socioculturals com és l'extensió de "el culto". Com dèiem, és fàcil reconèixer cadències melòdiques i rítmiques rumberes en les lloances de l'EEF. També hi ha hagut

joves artistes formats a les bandes musicals de les congregacions evangèliques, els "coros", que després han optat per una carrera musical "al Món", allunyant-se de l'EEF.

De fet, tant la rumba com "el culto" s'erigeixen com a mecanismes a través dels quals els gitanos catalans es defineixen a sí mateixos en els seus propis termes, gestionant així la interacció amb els altres, païos i gitanos no catalans, i invertint l'estigma que històricament han carregat.

» «Els gitanos són uns dels fundadors d'Hostafrancs. Des de mitjan del segle XIX, van regentar les ferreries i les cavallerisses que van conformar l'embrió de l'actual barri, juntament amb els hostals que allotjaven traguiners i mercaders a les portes de Barcelona” _

ENTREVISTA // PERE GARCÍA I GIMÉNEZ “PERET”, ACTIVISTA SOCIAL GITANO I PROMOTOR ESCOLAR

“Els gitanos hem de fer que s'escolti la nostra veu”

☞ Martí Marfà i Castán
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Seiem a la bodega El Lluís d'Hostafrancs (Barcelona), un establiment dels d'abans, amb sostres alts i les bótes de vi a mitja alçada. Aconseguir una cita amb en Pere García és quasi una odissea; la seva agenda, ben plena, fins i tot el supera a ell. Amb 32 anys, és president de l'Associació de Joves Gitanos d'Hostafrancs i de la Coordinadora de Joves Gitanos de Catalunya, vocal de la Federació d'Associacions Gitanes de Catalunya i membre del Consell Municipal del Poble Gitano de Barcelona. Nét d'un dels impulsors del Secretariat Gitano, moviment percussor de l'associacionisme gitano actual, ha participat des de jove en projectes per a la població gitana i va treballar a la Fundació Secretariat General Gitano. Actualment, fa de promotor escolar a Hostafrancs, on viu amb la seva dona i les seves dues filles. Al barri li diuen “Peret” i molta gent, gitanos i païos, parlen d'ell amb elogis i respecte. Es declara català i catalanista.

“Peret”, a la Plaça d'Herenni, coneguda pels gitanos com la plaça del Sol d'Hostafrancs.

Martí Marfà

I després diuen que els gitanos sou mandrosos i poc treballadors. Els gitanos som els que més patim els estereotips en aquesta societat. Quan un gitano fa una acció bona, d'acord amb la societat, es diu: “aquest és una excepció, aquest no sembla gitano”. Quan un gitano fa una acció que no està acord amb la societat, sigui al nivell que sigui, s'argumenta que tots els gitanos som així. Hi ha molts no gitanos que no treballen, que són mandrosos; però també és veritat que els gitanos estan acostumats a treballar poc i a guanyar per cobrir les necessitats bàsiques. Fora de la vivenda, el vestir i el menjar, hi ha moltes comoditats que són innecessàries. Jo no visc per treballar, sinó que treballo per viure.

Entre els gitanos és important la dedicació a la família i a les relacions socials. Com es concilia això amb la teva faceta d'activista? Hi ha hagut etapes bastant incompreses de la meua vida. Jo i el meu germà bessó varem tenir l'oportunitat de ser models o d'anar-nos-en a Amèrica amb cantants reconeguts i vàrem dir que no per l'entorn familiar, pel nostre *modus vivendi*. Avui en dia molts gitanos encara fem o deixem de fer coses pel que dirà la gent. Amb el tema de les meves activitats laborals i associa-

tives passava una mica el mateix. Una feina que s'allunyés de la venda no es veia com una feina de gitanos i a casa meua es com si jo estigués una mica descarrilat. Però amb el temps he notat un reconeixement al barri, entre els gitanos i a la família, especialment quan m'han vist a la televisió o als diaris, o quan alguns han trobat feina gràcies a la meua ajuda.

Parlant del barri... Hostafrancs i gitanos catalans és un binomi indissociable?

Hostafrancs i els gitanets van units. Som part del barri, un gitano d'Hostafrancs diu sempre que és d'Hostafrancs o de la “plaça Espanya”.

Existeixen diferències entre el món associatiu que va impulsar el teu avi i l'actual?

No he tingut l'oportunitat de parlar amb el meu avi de temes d'aquests perquè va morir quan jo tenia set anys. Però el meu oncle Enric de Castelló és el meu referent en aquest món. Sé que, quan el meu avi va començar, el tipus de necessitats que hi havia entre la població gitana era absolutament diferent. Estem parlant de necessitats bàsiques, de gent que patia gana, condicions higièniques i de salut lamentables; estem parlant dels anys 60 i de Montjuïc, del Camp de

la Bóta o La Perona. Actualment, segueix havent-hi algun cas d'aquests, però ha canviat molt. La tasca de les associacions gitanes avui és més relativa a la vivenda, a l'escola i a la feina. Crec però que en el món associatiu falten reivindicacions, els gitanos ens hem de manifestar, hem de demostrar que tenim aquesta identitat i aquesta cultura. Quan un gitanet pateix un abús per part d'una institució, si tots ens manifestéssim, tindriem més força. A les associacions gitanes ens falta poder de convocatòria i mobilització.

Hi ha autors que parlen d'una pèrdua d'interès científic, polític i social pel tema gitano...

Fins que no fem sentir la nostra veu unànime, el tema gitano no tindrà la repercussió que hauria de tenir realment. A Catalunya som uns 70.000 com a mínim! Jo treballo per barris on les condicions són infrahumanes... pel mateix delictes es posa a una gitana a la presó i a una que no ho és se la deixa fora. No és un tema econòmic, és un tema racial. El tema gitano perd interès perquè la veu dels gitanos no s'escolta i els principals interessats hem de ser nosaltres.

Però hi ha gitanos que estan tips de ser estudiats i observats.

La veritat és que sí, i els entenc. Hi ha gitanos que quan els volen fer una entrevista diuen que no, perquè estan farts de dir sempre el mateix. Hi ha gitanos marginals, hi ha gitanos a l'alta societat i entremig estem els gitanets normals, per dir-ho d'alguna manera. I

Quan un gitanet pateix un abús per part d'una institució, si tots ens manifestéssim, tindriem més força

aquest missatge costa de fer entendre, no ens acaben de creure, la majoria de la societat tendeix a homogeneïtzar el tema gitano, però nosaltres som heterogenis.

Així doncs, el futur dels gitanos catalans passa per...

Per l'educació, per l'escola. Els gitanos catalans no tenim excusa,

perquè és l'únic que ens falta. Hi ha coses bàsiques que els gitanets d'altres barris no tenen, aquesta base de convivència, de civisme i d'entesa amb la societat majoritària, però ens falta una mica d'empenya amb el tema escolar. Una empenya que ha de sortir dels propis gitanos.

Però això no pot voler dir deixar de ser gitano en alguns aspectes?

És precisament això. Al llarg del temps, els gitanos ens hem anat adaptant. Per exemple, jo em sento gitano i català i, un gitano d'Extremadura, se sent gitano i extremeny. Durant sis segles ens hem anat adaptant a totes les pragmàtiques, les prohibicions, a tots els intents d'assimilació i encara ens sentim gitanos, tot i que “gitanos” és un concepte que ens han otorgat els altres, la majoria de la societat; no escollim ser gitanos. Però si encara ho conservem ara, no haig de creure que l'escolarització i pujar al tren del progrés haguem de deixar de ser gitanos. Més aviat al contrari, quan hi hagi instituts plens de gitanos, la cultura gitana es reforçarà —si es pot dir cultura o *modus* de viure o com sigui. Els gitanos que estudiïn seran portadors de la cultura gitana. ☺

Impressions

Nacho Clemente. Dissenyador i professor a la Universitat de Barcelona.

/opinio@setmanaridirecta.info/

Publicitat electoral: els polítics com a producte de consum

Afortunadament per a la nostra salut mental, ja han passat uns quants dies de la fi de la campanya electoral, que va culminar amb les votacions, és a dir, amb "la gran fiesta de la democràcia", com es deia abans, quan la gent tenia encara certa confiança amb els polítics.

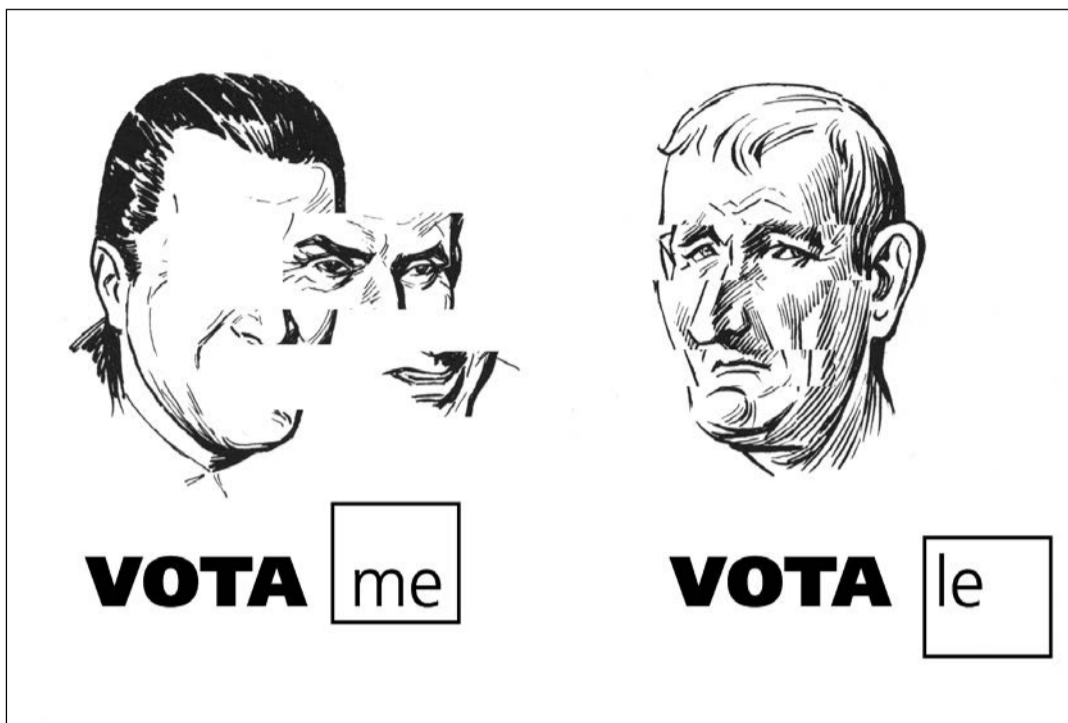
Primer vam patir tot el procés de precampanya. En aquest període molts, o millor dit, masses dels que manen van utilitzar els diners públics, els de tothom, per fer més publicitat institucional que mai i intentar que aquesta pogués beneficiar els seus interessos individuals o de partit. Després va començar la campanya pròpiament dita, on molts encara van allargar aquesta perversa estratègia.

I què van fer els partits? Van omplir el carrers de cartells que penjaven dels fanals o que hi estaven ben lligats. A les grans avingudes es repetien, es repetien, es repetien... aquestes imatges que anaven directes a algun

foradet del nostre subconscient, probablement al reservat a les cares de polítics. Quantes cares mirant-me alhora! Quantes banderoles! Quantes impressions a tot color! Visca les eleccions! ...Mentre la paraula "sostenibilitat" sortia repetidament de les boques dels nostres polítics, la comunicació electoral dels partits demostrava que és molt complicat predicar amb l'exemple. L'excés que suposa la reiteració continuada d'un mateix missatge era el sistema per marcar el territori, tal com fan molts animals. "No hem de deixar cap fanal lliure!", es devia sentir a molts despatxos.

I als cartells, quins missatges hi trobàvem? Doncs continuant la tradició, podiem veure en primer lloc les cares dels alcaldables amb expressions gairebé idèntiques: 1. Una mirada directa a càmera per transmetre la confiança perduda; 2. Un lleuger somriure per transmetre simpatia a l'electorat; i 3. Preferiblement, un bon color de pell, per demostrar que es té prou salut per sobreviure, dins l'apassionant món de la política municipal, durant un mínim de quatre anys més. (És cert que alguns, a més de la seva cara van mostrar part del seu cos, amb un pla americà, i van veure així un element d'identitat com és la roba que vestien).

Quant als textos, missatges molt breus, tal com demana un cartell que s'ha de veure a gran distància. Llegiem expressions, com ara "noves idees", "utilitza'ns", "per què t'estimo" (refe-

Nacho

rint-se a la població), "tu pots marcar la diferència", "ciutadana com tu", "confiança"... És a dir, paraules que volien persuadir, però que estaven totalment buides de contingut polític. Si féssim l'experiment d'intercanviar-les comprovaríem com no passaria absolutament res.

Fa ja uns quants anys que els límits entre allò que es considerava publicitat i el que es considerava propaganda es van perdre. La publicitat, la que ens havia de persuadir a comprar els productes de consum, un cop superades les necessitats bàsiques de molta gent, va optar per apel·lar a

l'emotivitat més que a explicar i a demostrar amb arguments. A més, se sobreentenia que el producte complia una qualitat mínima que justificava aquest canvi d'estratègia.

Tornant al cas d'aquestes darreres eleccions, hem pogut veure com els cartells han fet publicitat, i no propaganda. S'ha anunciat els candidats com si es tractessin de productes de consum i s'ha fet sense arguments. Una foto maca, quatre paraules sense cap compromís concret i, sobretot, el logotip del partit, reforçat pel color com a signe d'identitat. Al marge de les lògi-

ques varietats fisonòmiques dels candidats, allò que veritablement a diferenciat uns cartells dels altres ha estat el tractament cromàtic. Un vermell que ens remet a les esquerres, un groc que és un fragment d'una bandera, un verd que ens fa viure l'esperança de l'ecologisme, un taronja per fugir de les pors que genera l'ús del blau... i poca cosa més. Crec que ara que es parla tant de sostenibilitat ens hauríem de qüestionar si té sentit la gran despesa que es fa en aquest tipus de publicitat, que serveix per marcar el territori durant uns quants dies i per no comunicar pràcticament res més.

Van utilitzar els diners públics, els de tothom, per fer més publicitat institucional que mai

Araceli Tarrés Gil. Mestressa de casa

/opinio@setmanaridirecta.info/

Al llindar del final

Els diaris ens parlen de Maria Luisa, que vivia a la planta baixa d'un edifici del carrer Guillerries de la urbanització Mas Matas a la Vila de Roses. Els veïns comenten que, a Móstoles hi tenia família, però que no es parlaven. Diuen que tenia uns 55 anys i que en feia sis que era morta a casa seva, és a dir, des del 2001. I passen tres anys fins que, el 2003, el jutjat de Móstoles requereix la policia perquè comprovi si a aquell pis hi vivia gent o estava deshabitat. Quan la patrulla hi va arribar, en veure que ningú contestava al timbre, van tornar a la comissaria, "...allà no hi viu ningú...". Els veïns veïen com es marcién les flors del jardí que havia estat l'enveja del veïnat; la companyia del gas, com que no cobrava les factures, en va tallar el subministrament; el mateix van fer els de la llum i l'aigua; la Maria Luisa pagava una

hipoteca per viure en aquest domicili i, com que el banc no cobrava les mensualitats es va quedar el pis i el va subhastar; se'l va quedar el propietari d'una ferreteria. No es diu el temps que va passar fins que el nou propietari, alertat per un incendi en un habitatge del mateix immoble, una setmana després del foc, es va apropar a veure si la seva nova propietat havia sofert algun desperfecte. Va ser llavors quan va entrar i es va trobar la Maria Luisa estirada al sofà, morta des de feia sis anys!

A la companyia del gas, la de la llum, la de l'aigua, al banc i als familiars de Móstoles sempre els quedarà un dubte. I si s'haguessin comportat d'una manera més racional i haguessin deixat de banda la indiferència del tracte amb les persones? I si per a les companyies no fóssim tant sols

Bancs, caixes, administracions, jutjats, policia, Estat... A ells no els importa, continuaran tenint més números de factures per cobrar

uns números de factura impagada? I si la família no s'hagués desterrat mútuament, de les seves respectives vides, per culpa de les diferències, per insalvables que semblessin? I si els veïns haguessin mirat, no tan sols vist, com el jardí es malmetia, potser algú s'hauria adonat del que estava passant a aquella casa?

No sabem què va passar, no sabem tampoc per què va passar, ni sabem mai si s'hauria pogut evitar. L'única cosa que sí que sabem segur, és que no hi ha camí de retorn per a ningú!

Bancs, caixes, administracions, jutjats, policia, Estat... A ells no els importa, continuaran tenint més números de factures per cobrar. I, si no, ja ho sabem, llum amb una espelma, cuinar amb llenya i a rentar-nos al riu (i morir ben contaminats, però això sí, ben nets). Continuaran tenint més números

d'expedients per complimentar i si no podem pagar la hipoteca, doncs a viure sota un pont.

Els veïns? Continuaran a casa seva, esperant a veure què passa amb el jardí malmès.

La família de Móstoles? Qui sap el que deuen pensar! Potser si Móstoles i Roses s'haguessin escoltat els uns als altres, si haguessin tingut una relació...

La Maria Luisa va marxar sense fer soroll, ni fer nosa, ni donar feina. Ningú va sentir l'olor de la mort, ningú la va trobar a faltar ni un sol dia, ni un mes, ni un any... ni durant sis anys. Qui era la Maria Luisa? Una deutora absent, un familiar que tothom va oblidar i el pas del temps el va esborrar fins hi tot com a record.

Veurem ara quants en parlaran. Caixes, administracions, jutjats, policia, Estat, veïns i família de Móstoles.

Ángel Luis Lara. Sociòleg i guionista de televisió

/opinio@setmanaridirecta.info/

Curiós joc, el treball

Paul Johnston, president de la corporació Entellium, està convençut que els programes informàtics d'empresa funcionarien millor si tinguessin un caràcter lúdic. Per això ha promogut el desenvolupament d'un programari per a la gestió de la relació amb els seus clients que simula un videojoc. L'adreça de la corporació, amb seu a Seattle, va observar que el programari aplicat per al control dels seus treballadors generava desconfiança entre ells. Així que va decidir canviar i estirar la subtillesa: a l'abril va introduir un programa que adapta una sèrie de tècniques de joc a l'acompliment del treball diari dels seus empleats. El programa es diu *Rave*, la mateixa paraula que va posar nom a les grans festes de música *techno* que es van estendre per occident a partir dels anys noranta.

Fa unes quantes setmanes el Nova York Estafis es feia ressò de la notícia i titulava a diverses columnes: "Per què el treball s'assembla cada vegada més a un videojoc".

Definitivament, la infoesfera s'ha convertit en l'espai més potent de fabricació d'imaginari. Les informacions produeixen imatges i les imatges generen narracions. El que és veritablement interessant de la imatge no és tan la seva capacitat per representar la realitat, com la seva potència a l'hora d'imposar marcs narratius que estructurin la realitat, i modifiquen el significat que atribuïm a les experiències que vivim. Les relacions de poder es modulen cada vegada més en la infoesfera a través d'exercicis narratius calculats.

Comptes i contes s'entreteixen en la dominació dels nostres dies. Qui anuncia a so de bombo i platerets l'equiparació del treball al joc, sap molt bé

l'efecte de realitat que vol produir. Però, és realment el treball un joc?

Segons l'OIT, cada quinze segons mor una persona en el món a causa del treball, fet que equival a 6.000 morts diàries. Segons la mateixa font, 2.200.000 treballadors moren anualment per raons derivades de l'activitat laboral que porten a terme. D'entre ells, 22.000 són nens. Tot estudi que creua les variables de les polítiques neoliberals de reestructuració del treball amb l'evolució de la sinistralitat laboral en els últims anys, conclou que existeix una relació directa entre ambdós fenòmens.

La caiguda del mur de Berlín l'any 1989 va deslligar el deliri generalitzat als centres de producció d'imaginari per a la dominació. A la declaració solemne del "final de la història" per Fukuyama, li va seguir l'anunciació de "la fi del treball" per Jeremy Rifkin. La realitat s'ha encarregat de desmentir ambdós disbarats. Cada vegada es treballa més, per exemple. En un estudi recent sobre el temps de treball, l'OIT calculava que més

El temps no pertany als éssers humans concrets i formalment lliures, sinó al procés integrat de treball, al qual estem permanentment connectats

Alto

de 600 milions de persones treballen més de 48 hores setmanals i assenyalen que el 22% de la força de treball mundial està sotmesa a jornades de durada excessiva. No obstant això, es treballa molt més del que l'OIT calcula. La llum de les seves estadístiques és capaç d'enlluernar les realitats formals de l'ocupació, però deixa a l'ombra les realitats informals del treball. La seva mirada no arriba a *El treball es fa cada vegada més invisible*. Vegem per què.

Amb la finalitat de l'hegemonia de la gran fàbrica a partir dels anys setanta, es va desenvolupar una paulatina socialització dels processos productius: la fàbrica es va fer social i es va dissoldre, fonamentalment a les grans concentracions urbanes. La generalització de l'externalització i de la subcontractació va provocar l'ocultació formal de segments productius sencers, al mateix temps que va operar com a estra-

tègia de precarització de l'ocupació i de reducció dels costos laborals, també de volatilització dels drets dels treballadors. Amb el desenvolupament de la informatització i del *teletreball*, així com amb la centralitat dels processos de producció immaterial, el treball no només s'ha fet invisible estenent-se al conjunt dels espais, sinó a la totalitat del temps de la vida social.

En aquest context, emergeix el caràcter servil del treball en els circuits de la precarietat laboral dels nostres dies. Ningú pot ja disposar lliurement del propi temps. El temps no pertany als éssers humans concrets i formalment lliures, sinó al procés integrat de treball, al qual estem permanentment connectats amb terminals com el telèfon cel·lular, per exemple. Com assenyalava Franc Berardi, l'esclavisme contemporani no està establert formalment per la llei, sinó rigorosament incorporat als automa-

tismes tecnològics, psíquics i comunicatius. El preu dels estralls que genera en les persones pot calcular-se sobre la base de l'augment del consum de psicofàrmacs en els últims anys. En donem un exemple: el Regne Unit registra un abús tan elevat de Prozac, que el medicament és present fins i tot a l'aigua de consum domèstic, segons ha revelat l'Agència Britànica del Medi Ambient. L'antidepressiu acaba als rius i al clavegueram amb una quantitat que, malgrat l'efecte de les depuradores, torna de nou a les aixetes de les cases. Una altra dada: segons les autoritats de la Unió Europea, l'estrès laboral és el segon problema de salut més freqüent al seu territori. La patologia es tradueix en hiperactivitat emocional amb predomini de dany fisiològic, trastorns metabòlics i cardiovasculars o conductes autolesives que arriben fins al suïcidi. En fi, curiós joc, el treball.

Ivan Miró. Coautor del llibre *De la protesta al contrapoder*

/opinio@setmanaridirecta.info/

Tasques immediates

Desafiar la lògica de la seguretat, resistir al tancament autoritari de l'espai públic: la lluita pel carrer. Desafiar la invisibilització de la dissidència, trencar el control ideològic: la lluita per la comunicació. Desafiar l'aïllament i la parcel·lació: la lluita per les complicitats, pel reconeixement entre iguals, per l'estratègia comuna des de la singularitat i l'autonomia de cadascú. Desafiar, en fi, la lògica de la mercantilització, que destrueix les condicions de possibilitat del vincle social humà: la lluita per la col·lectivitat, pels espais físics, pel territori.

Més enllà del desafiament com a desobediència, el desafiament com a crítica i autocrítica.

Analitzar les transformacions de l'acció col·lectiva. Els ritmes amb què ens mobilitzem, les formes amb què ens expressem, els objectius que perseguim. Si les nostres protestes serveixen per impactar en les polítiques públiques estatals o bé per obrir espais perquè emergeixin els nostres mons o bé per compartir mons... I recrear constantment les formes de lluita, no executant-les per rutina militant, sinó ajustant-les als objectius buscats.

Més enllà encara, el desafiament com a creació. Analitzar la profunda crisi de representació que experimenta la democràcia de mercat i les seves institucions polítiques, però també altres

Desafiar allò instituït, analitzar les nostres potències, desplegar-les a partir de la creació

formes d'agregació col·lectiva que potser ens són més properes. I imaginar i posar en pràctica les institucions polítiques de l'autoorganització. Per exemple: les assemblees de barri, organismes situats i arrelats al seu context, permanents i dinàmics, espais oberts de discussió pública i d'execució de decisions, generadors d'acció col·lectiva i de democràcia directa, coordinadors locals d'experiències de l'altra societat en marxa que creixen per multiplicació i no per gegantisme.

O analitzar la crisi del vincle social. Entendre què passa en unes societats enrampades per la violència del diner: en el món del treball, en l'educació, en els

serveis socials, en l'urbanisme..., i com podem, a partir de les cooperatives de treball i de consum, de l'educació alternativa, del suport mutu, dels centres socials autogestionats, de l'ús social del carrer... dibuixar una altra geografia política, pràctica i vital, mapes on la col·lectivitat s'estableix i es recrea malgrat tot. O... desafiar allò instituït, analitzar les nostres potències, desplegar-les a partir de la creació. Raul Zibechi afirmaria: "El més revolucionari que podem fer és obstinar-nos a crear noves relacions socials als nostres territoris, que neixen en la lluita i que gracies a ella s'estenen".

Navegant per la xarxa

Ja us hem dit moltes vegades que els Mossos d'Esquadra estan molt preocupats per la seva imatge. I no ens referim a la que donem per la seva (mala) feina, per les tortures, les manifestacions segrestades o la seva incompetència general. Parlem de l'estètica.

Si primer eren els uniformes, ara els preocupa el que tenen el cap (no, no és el cervell) o que no tenen: el cabell.

A l'habitual web dels agents de policia de la Generalitat (mossosdesquadra.com) algú pregunta intrigat: "No us pregunteu perquè als mossos hi ha tants companys calbs, sent una de les policies més joves que hi ha? Jo de moment no, però en un futur no sé..."

I encara que és un "company" el qui fa aquest comentari, n'hi ha a qui no els agrada ni un pèl aquest tipus de comentaris: "Prefereixo ser calb que gilipolles, perquè es nota menys". D'altres, només tenen una cosa al cap, i no és cabell, precisament: "És veritat!!! Jo tinc una entre les cames que és calva i quan es posa dura rellueix més encara!"

Però n'hi ha que s'ho prenen seriosament, per dir-ho d'alguna manera, i fan els seus raonaments científics: "Testosterona, fill, testosterona", "Jo crec que és de portar moltes hores una gorra o un casc. Com deia el meu avi, ell no havia vist mai un burro calb, encara que hi ha gent que diu rucades". D'altres, avalen el que diuen amb rigurosos estudis: "Fa anys, vaig llegir una estadística que em va deixar glaçat: a Catalunya, l'índex de suïcidis de policies és més elevat que a tota Espanya, fins i tot, més alt que al País Basc, ara ja tinc respostes. El tema de la calvicie és generalitzat en els joves de més de 24 anys, en part hereditari i en part, a causa de l'estrès, canvis de torn, etc..."

N'hi ha que escomben cap a fora: "No té res a veure que siguis policia o no. Passat per la facultat de *Telecos*, per exemple, i posa't les ulleres de sol si no vols quedar enlluernat pel les calbes. Això és una cosa que cada vegada va a més, i independentment del factor hereditari i l'estrès, els conservants, edulcorants, colorants, etc... que posen al menjar també hi té molt a veure. Fixeu-vos en tots els immigrants que han arribat amb una procedència 'primitiva', als seus països mengen poc però sa. Cap d'ells té problemes d'alopècia, al contrari, porten unes tofes immenses i de problemes d'infertilitat, més aviat cap".

Mai falten els qui no accepten bé les crítiques: "Déu va fer uns quants caps perfectes, a la resta els va posar cabell".

I els qui apliquen allò de... "qui no es consola és perquè no vol": "Els homes, a partir d'una certa edat, amb poc cabell són més atractius". Sí, és clar que ho poden ser, però vestits com *robocops*, armats fins les dents i dedicant-se a ser policies, poques possibilitats tenen de triomfar, que no tenim ni un pèl de tontes.

Desconeixement de Veneçuela i tergiversació

Jordi Oriola i Folch, Esplugues del Llobregat

Es diu que Chávez ha tancat l'única televisió opositora després de 53 anys d'emissions perquè li era contrària, per crear en el seu lloc una televisió estatal afí. La gent que es creu ben informada hauria de contrastar més la informació, perquè pel que fa a aquest país, si rastreges tot l'espectre mediàtic espanyol, obtens una informació monocolor que apunta que Chávez camina inexorablement cap a la dictadura. Ho diuen tots, des de *La Vanguardia*, *El Mundo*, *ABC* (per interessos ideològics) fins a *El País* (per amistat amb el magnat veneçolà Cisneros i també per interessos econòmics, ja que els fa por que s'estenguin pel continent les polítiques de Chávez contràries a deixar fer i desfer a les empreses estrangeres, entre elles les espanyoles). Oferiré informació alternativa provinent d'haver estat dos mesos a Veneçuela entrevistant tot tipus de persones i d'haver seguit de prop el dia a dia d'aquest país: No és una dictadura perquè el projecte bolivarià de Chávez ha guanyat aclaparadorament en vuit conteses electorals des de 1998, avalades per observadors internacionals com el Centre Carter.

La televisió privada RCTV no s'ha tancat, sinó que només se li ha denegat la renovació d'una freqüència pública que pertany al país i no a l'empresa, per tant, podrà seguir emetent per altres canals que no siguin les ones. RCTV no és l'única televisió privada opositora sinó que també hi ha Globovision, Venevision i Televen, per dos canals públics nacionals: Venezolana de Television i ViveTV, i un de sudamericà, TeleSur. RCTV va participar en una campanya d'intoxicació psicològica que animava i que va donar recolzament al cop d'estat contra Chávez del 2002. També, per exemple, la cadena insulta sistemàticament al mandatari anomenant-lo "mono", "negro", "indio inculco"... i incorre en tendencioses falsedats informatives. Molta gent en demanava el tancament, però el suposat dictador Chávez no ho va fer. Ha esperat al venciment del contracte de RCTV i no els l'ha renovat. En la seva freqüència, emetrà la Televisora Venezolana Social (Tves), que serà finançada majoritàriament per l'Estat, però que no produirà cap programa sinó que difondrà programes de productors nacionals independents i comunitaris. S'hi podrà veure la feina d'infinat de mitjans comunitaris organitzats per la ciutadania. Si bé és veritat que aquests mitjans comunitaris són majoritàriament chavistes, com ho és el país en general, cal apuntar que només el desconeixement de la realitat veneçolana pot fer pensar que Tves serà

El petit drama d'un dependent

Carles Riquelme i Felip, Barcelona

Carles esta separat i en tramitis de divorci, viu a Barcelona, on fa un any li van diagnosticar una terrible malaltia, esclerosi múltiple en la seva forma primària progressiva i tot el que comporta d'altres episodis clínics associats, com unaprofunda depressió i diversos problemes del metabolisme.

L'esposa va demanar fa cinc anys la separació del matrimoni, per la qual cosa el marit, llavors sense cap malaltia diagnosticada, va haver d'abandonar per decisió judicial el domicili que els dos comparteixen en propietat, amb l'obligació de passar una pensió mensual compensatòria a la dona.

Carles viu amb un fill de 22 anys, que s'encarrega de cuidar-lo i ajudar-lo, en un habitatge de lloguer on amb molts esforços realitzen una vida el més independent possible, ja que l'habitatge es troba situat en una primera planta d'un immoble antic sense ascensor, amb una escala de difícil

accés i una distribució interior sense cap accessibilitat.

Afligit de greus problemes de mobilitat en aquests moment i davant les dificultats de trobar un pis de lloguer que es pugui adaptar i fer-ho accessible per a les persones amb problemes de minusvalidesa, reclama l'ús de l'habitatge del matrimoni que l'esposa usa en exclusiva des de la separació i que seria de fàcil adaptació a l'actual situació d'invalidesa en què es troba, podent el fill realitzar la seva pròpia vida, sense que la salut del pare hipotequi el seu futur.

L'esposa, auxiliar de clínica, es nega a la dita sol·licitud i continua demandant l'habitatge en exclusiva per al seu ús, en perjudici del dret del seu exmarit a tenir una vida digna, on pugui gaudir de tots els drets a una vida independent, com li garanteix l'últimament aprovada "Llei de Dependència".

El desenllaç d'aquesta clara vulneració dels drets d'una persona amb discapacitat es resoldrà demà dijous dia 14 al jutjat núm. 6 de Badalona. Que la sort l'acompanyi.

cartes Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

progovamental, ja que, tot i que les comunitats recolzen al mandatari en termes generalistes, la crítica i vigilància envers els dirigents estatals i locals del MVR (el partit de Chávez) és implacable i està per sobre de qualsevol partidisme. De manera que és previsible que, des de Tves, s'exercirà un control i una difusió d'anomalies polítiques que faran aprofundir el procés democratitzador que duu endavant la societat veneçolana. En tot cas, el futur dirà. ¿Us imagineu que el govern espanyol no renovés la concessió a la COPE quan toqués, per irregularitats en les informacions de Losantos, i entregués la freqüència a una assemblea formada per les Associacions de Veïns, ONG, moviments socials i col·lectius variats?

El nostre govern, "moltíssim més" democràtic que el veneçolà, mai no s'atrevirà a permetre tanta participació i poder en mans del poble...

Segrestats

Oriol Terrades, Barcelona

Diumenge a la tarda, durant cinc hores, els moviments socials vam ser segrestats pels Mossos (no era una mani okupa, com diuen els mitjans, hi havia okupes, però també *indepes*, *antiglobis*, veïnes i veïns, col·lectius antirepressius...)-

Després de detenir injustament un company, i fer-ho d'amagat, com sempre, van encerclar-nos durant cinc hores i, quan algú volia moure's o no el deixaven sortir, o l'identificaven o l'amenaçaven amb no poder tornar a la manifestació!!! Des de quan ells decideixen això?

Però, si el fet de veure ampelles d'aigua i menjar volant des de fora la manifestació perquè estàvem atrapatats i les companyes solidàries ens feien arribar aliments i begudes, no posava prou de manifest la desproporció malaltissa del

nombre d'agents, que a més van ferir diversos manifestants. Des d'on era jo, amb els meus companys i companyes, vam veure un noi amb un fort cop a la cara, un altre al pit, un altre a la cama, l'esquena d'una noia vermella i vam ser testimonis d'agressions amb les porres, com sempre, de manera gratuïta.

Al final, i després d'haver d'improvisar fins i tot un lavabo, els Mossos van marxar. Nosaltres havíem resistit, i el Barça havia perdut la lliga i Canaletes deixava de ser un punt calent. Tantes hores pepant-se per carregar amb pilotes de goma i al final, només van utilitzar la porra: quan algú parlava amb els de fora del cordó, quan des de fora es donava suport als segrestats, etc...

I després hem de llegir mentides als diaris i sentir preguntes estúpides dels qui no volen saber la veritat i sentir comentaris de terror dels companys de feina ignorants. N'estic fart. Cal que donem resposta.

Així està el pati

► Pàgina 11
L'any 2005 van morir 17.715 braus a les curses taurines. La darrera cursa, a la Monumental, va ser denunciada per 2.000 persones

► Pàgina 12
Correus tindrà carta blanca per continuar mantenint contractes irregulars i efectuar acomiadaments sense causa

► Pàgina 12
La marxa antirepressiva del diumenge va recórrer tres-cents metres envoltada d'un contundent cordó antiavalots dels Mossos d'Esquadra

GLOBAL // LA FAO RECONeix RISCOS POTENCIALS PER A LA SALUT HUMANA

La UE legalitza la contaminació genètica de productes "ecològics"

✉ Roger Rovira

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Letiquetatge ecològic deixa de ser una garantia enfront els productes transgènics. La Comissió d'Agricultura del Consell de Ministres de la UE ja permet la presència d'un 0,9% d'organismes genèticament modificats (OGM) en els productes ecològics, contra el criteri del propi Parlament Europeu i un gran nombre d'organitzacions ecologistes i de sindicats pagesos de la UE, que proposen el 0,1% (el mínim detectable).

Els països pobres podrien esdevenir bancs de proves, patint trastorns ecològics, segons l'organisme internacional

Unió de Pagesos, l'Assemblea Paguesa i la Plataforma Transgènics Fora (PTF), entre d'altres, consideren "greus les implicacions jurídiques" d'obrir la porta a la presència d'OGM als productes ecològics. El consum de transgènics es torna gairebé inevitable. La decisió del Consell de Ministres "contravé clarament i sense cap consideració la voluntat dels ciutadans de la UE". A Catalunya, per unanimitat del sector, el Reglament no

Transgènics amagats al carro de la compra

Als productes convencionals (que no als ecològics) ja es permetia la presència d'un 0,9% d'Organismes Genèticament Modificats (OGM) des de l'any 2004. Alhora, però, es va aprovar a l'Estat una llei de traçabilitat i etiquetatge obligatori, que havia de permetre als ciutadans saber quins productes de consum humà deriven d'OGM (com per exemple, les galetes). No obstant, no hi ha cap control en la seva aplicació segons la Plataforma Transgènics Fora, que diu que "no s'estan etiquetant els productes". Greenpeace, l'Assemblea Paguesa i la Plataforma Transgènics Fora, en el seu infor-

Una de les accions realitzades per la Plataforma Transgènics Fora a la seu del DARP.

Transgènics Fora

admet cap barreja, criteri compartit pels productors ecològics de la resta de l'Estat. Només així aquesta etiqueta "serà coherent amb la realitat".

La pròpia FAO no té una postura clara al respecte. La seva oficina del Carib i l'Amèrica Llatina alerta que "les empreses podrien utilitzar els països en desenvolupa-

pament com a llocs de prova d'aquests productes", amb el consegüent risc de propagar "plagues a les plantes i a males herbes resistents a agroquímics". D'altra banda, també reconeix el risc que la biotecnologia pot suposar per a la biodiversitat, "desplaçant varietats locals" o fent-les desaparèixer. La PTF especifica que des de 1996 s'han donat 142 casos de contaminació a gran escala, alguns reconeguts pels propis governs.

Tot i les aportacions a la biomedicina existeixen riscos per la salut per toxines i al·lèrgens inadvertits

► **Amenaçament alimentària**
Una altra preocupació de l'agència de les Nacions Unides és el risc per "la seguretat alimentària de molts països en desenvolupa-

ment", doncs alguns productes que formen part de la dieta bàsica podrien ser substituïts per varietats d'OGM, generant una gran dependència econòmica (compra de les llavors i els agroquímics específics) i la pèrdua de les seves pròpies llavors. D'altra banda, l'elevada privatització de la investigació i les polítiques de patents poden orientar-la cap a les necessitats dels agricultors més intensius dels països rics.

Les empreses fabricants d'OGM proposen l'enginyeria genètica per reduir la transmissió de malalties mitjançant noves vacunes i afegint vitamines a determinats cultius. Aquest augment vitamínic, però, és desmentit pels estudis de Vandana Shiva, física doblement premiada per la ONU (s'haurien ingerir, per exemple, tres quilos d'arròs modificat cada dia). La FAO, a més, reconeix "la preocupació pels riscos potencials cap a la salut humana i dels animals" per la possible producció inadvertida de toxines i agents que poden provocar reaccions al·lèrgiques inesperades.

► **El Ministeri d'Agricultura minimitza els riscos**
Malgrat les evidències, el Ministeri d'Agricultura tracta de tranquil·lit-

El suposat augment vitamínic és desmentit pels estudis de Vandana Shiva

zar productors i consumidors davant una futura llei de coexistència que reguli la plantació de conreus OGM, convencionals i ecològics. A finals de l'any 2005 va ser aturada la proposta de Decret degut a les fortes pressions pels casos de contaminació. Mentrestant, a molts països de la UE s'han aprovat lleis molt restrictives, moratòries a la plantació de blat de moro transgènic (l'únic cultiu d'OGM permès a la UE) i fins i tot s'han declarat zones lliures d'OGM (a Catalunya, vuit municipis). Aquesta mateixa contundència és exigida per les organitzacions ecologistes, "començant per recolzar l'agricultura paguesa i el comerç local, invertir en I+D i crear especialitats d'estudis en agricultura ecològica" per tal de garantir un consum segur i la continuïtat del sector agrari català. ☉

BARCELONA // HABITATGE
'Supervivenda'
 assisteix a la
 investidura
 d'Hereu i Mayol

Edu Bayer

Mentre creuava l'alcalde

Redacció Directa
 /redaccio@setmanaridirecta.info/

El superheroi pel dret a l'habitatge, Supervivenda, va ser present a l'acte d'investidura de l'alcalde J. Hereu. L'objectiu era recordar-li que no s'aturaria en la seva lluita per fer efectiu un dret del qual "tots els partits han fet bandera durant la campanya electoral", segons el superheroi.

Aquesta acció significava el punt i final a la contracampanya portada a terme per l'Assemblea pel Dret a l'Habitatge que ha aparegut a actes electorals d'Hereu, Trias, Portabella, Mayol i al de l'Ateneu Barcelonès amb tots els candidats junts. Un altre objectiu era mostrar la "poca legitimitat" del nou govern vista l'elevada absència relacionant-la amb les escasses solucions plantejades en el tema de la manca d'habitatge.

GRÀCIA // FEIXISME
Concentració
 davant la visita
 d'Ynestrillas a la
 llibreria Europa

Aster Altuna

Caps rapats d'ideologia feixista a la porta de la llibreria Europa.

Redacció Directa
 /redaccio@setmanaridirecta.info/

Unes 60 persones es van manifestar al barri de Gràcia contra la presència del dirigent feixista R.S. de Ynestrillas, que presentava el seu llibre a la llibreria Europa que ven material d'ideologia feixista. Els Mossos van situar-se entre els dos grups.

BARCELONA // UTILITZACIÓ DE LA IMATGE

'M'han robat la imatge'

Redacció Directa
 /redaccio@setmanaridirecta.info/

En Ferran Noguera actua com a cantant, animador i pallaso amb el grup de rock al carrer anomenat Always Drinking Marching Band. El districte d'Horta-Guinardó va contactar al grup per fer un concert-cercavila que va sortir de la seu del districte. En aquell acte el grup va ser fotografiat. La sorpresa va ser per en Ferran quan es va adonar que la seva cara, l'uniforme i el logotip que ell mateix va dissenyar i registrar per a l'Always Drinking Marching Band servia per a que l'ajuntament de Barcelona promocionés el Casal Font d'en Fargues amb un cartell que tenia la fotografia manipulada.

Es van imprimir díptics, cartells per a botigues i pancartes per a parades de bus

Tot això va passar a l'altra banda del Carmel on li havien fet les fotografies i on ell mai hi havia estat. El Casal, de recent titularitat pública, es va inaugurar un mes abans de les eleccions municipals.

En Ferran denuncia que, com a mínim, es van imprimir díptics, cartells per a les botigues del barri i pancartes per a parades de bus que ell mateix va veure i fotografiar un mes després de l'acte que va promocionar. En Ferran i el seu advocat van omplir una instància de queixa per obrir un expedient de responsabilitat per la utilització de la seva imatge sense consentiment per una campanya institucional.

L'afectat davant del cartell que ha difós l'ajuntament.

Ferran Noguera

Ara reclama una indemnització de 30.000 euros per ell i 30.000 pel grup en concepte de danys i perjudicis, a l'espera de conèixer el tiratge, publicació i reproducció de la imatge manipulada per l'ajuntament de Barcelona. També sol·liciten que siguin retirats immediatament els cartells publicitaris que encara es veuen a l'entrada del Casal Font d'en Fargues i tots aquells díptics que existeixen encara.

L'Always Drinking Marching Band accepta que, treballant al món de l'espectacle i al carrer, sovint els seus membres seran fotografiats. També accepten que les fotografies apareguin a publicacions on es faci referència a l'esdeveniment en si mateix. Però això és considerat pel Ferran "no només un robatori, sinó una humiliació personal" ja que la

Hi ha un precedent on l'ajuntament ha estat demandat per l'apropiació de la imatge

seva cara i els símbols propis del grup siguin "pervertits per uns individus que a diari posen traves a la nostra feina i al desenvolupament vital o creatiu d'una Barcelona que existeix sense ells".

Resposta institucional
 El membre de l'Always Drinking Marching Band va anar a parlar

amb el responsable de comunicació del districte d'Horta-Guinardó, Joan Carles Bonaga i va explicar a DIRECTA que aquest li volia fer entendre que ja havia cobrat diners per aquella fotografia. En Ferran creu que "es refereix als 90 euros cobrats per l'actuació on va ser fotografiat" i li va recordar el modus operandi de l'Ajuntament a l'hora de contractar espectacles. Els contacten a través d'una empresa subcontractada, no els fan contracte i d'aquesta manera no hi ha cap clàusula referent a la imatge. També els demanen una factura que els obliga a pagar l'IVA i a donar-se d'alta a la seguretat social.

Ja existeix un precedent on l'ajuntament de Barcelona ha fet front a una demanda per l'apropiació indeguda de la imatge d'una ciclista que passejava per algun carrer de la ciutat. ☺

GIRONA // JUDICI CONTRA UN PROJECTE SOCIAL DE L'ANY 2001

Jornada de suport als encausats pel centre social La Proa a Girona

Directa Girona
 /girona@setmanaridirecta.info/

El passat dissabte va tenir lloc a Girona una jornada de suport als dos encausats pel judici del CS La Proa, centre social gironí ocupat de finals del 2000 fins a finals del 2001, per als quals el Ministeri Fiscal i l'acusació particular demanen divuit mesos de presó i 60.000 euros en multes i responsabilitat civil (vegeu la DIRECTA núm. 51). Al migdia els col·lectius convocants (Lluita Internacionalista, CS La Màquia, Endavant, Assemblea de Joves de Girona i CUP) van reunir-se a la plaça Constitució on van preparar una exposició sobre l'okupació a les comarques gironines des dels anys 90 fins a l'ac-

tualitat, que continuarà muntada en el CSA La Ferralla, també a Girona. Després d'un dinar popular a la mateixa plaça, es va fer un cafè tertúlia sobre l'okupació on persones participants en les diferents okupacions d'ara i d'abans a Girona i a Salt.

El debat va servir de punt de trobada de les iniciatives i per arribar a la conclusió que es necessiten espais de coordinació entre els quatre centres socials ocupats que hi ha avui a la ciutat. Les activitats de suport als encausats van continuar al CSA La Ferralla amb un sopar i el concert d'un cantautor. La següent convocatòria serà el dia del judici, el proper 29 de juny. Es farà una concentració a les 9 del matí davant dels Jutjats de Girona. ☺

Un dels moments gastronòmics de la jornada.

Toe

BARCELONA // 2.000 MANIFESTANTS ENVOLTEN LA CITA DE JOSÉ TOMÁS A LA MONUMENTAL

Cada any moren 17.700 toros als espectacles taurins

✉ **Jesús Rodríguez**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Segons consta a les estadístiques del Ministeri de l'Interior, l'any 2005 van morir a les curses taurines 17.715 braus, i això sense comptabilitzar els animals de menys de tres anys utilitzats a les celebracions fora de les places. Una dada que es manté estable en els darrers anys. Per tant, cada dia moren de mitjana una cinquantena de braus arreu de la geografia de l'Estat espanyol. Aquesta és una de les xifres que van posar sobre la taula els organitzadors de la manifestació "contra la tortura i l'assassinat de braus" el dia en que es celebrava a la plaça de la Monumental el retorn del torero José Tomás.

El Grup Balanyà reorienta les estratègies comercials de la plaça de la Monumental

A la manifestació hi van participar més de 2000 persones congregades per entitats o arribades per iniciativa personal. El punt d'arrencada fou el monument de Colom, a les Drassanes de Barcelona. Associacions com Equanimal, Anima Naturalis, Faada o PACMA varen repartir manifestos i els portaveus van fer lectura d'un comunicat. Hi havia centenars de cartells on es podia llegir que "la tortura no és art ni cultura".

La caminada es va fer de forma accelerada per tal d'arribar a la Monumental abans de l'inici de la cursa. Es podien sentir crits acusant

Un dels protaurins exposa els seus arguments davant els manifestants antitaurins.

Arnau Bach

els protaurins "d'assassins i psicòpates". Una de les frases més repetides fou "si volen veure sang, que es tallin les venes". En arribar a la confluència de la Gran Via de les Corts Catalanes amb el passeig de Marina un cordó de Mossos d'Esquadra va separar els seguidors dels contraris a les curses. Les empentes, cops i insults van ser a partir d'aleshores la tònica dominant de la confrontació. Alguns dels que anaven a la Monumental creuaven provocadorament pel mig del gruix dels opositors, essent fortament escridassats i rebent escopinades sota el crit d'assassins". Entre els aficionats

als braus es podien veure banderes espanyoles amb la silueta taurina. Un d'ells, fortament exaltat, va respondre les crítiques alçant el braç dret i amb el crit feixista "heil, heil!". També es va viure una sonora trencadissa de discs i cds de Serrat i Sabina, que es trobaven com espectadors de primera fila a la tribuna de la plaça.

▶ **Un 80% de contraris**

Les associacions que rebutgen la mort de braus creuen molt rellevant que a les enquestes realitzades pel Govern de la Generalitat un 80 per cent de la població es

manifesti contrària a les curses taurines. En el marc de l'Estat espanyol aquest xifra arriba a un poc menyspreable 70 per cent. El mateix plenari de l'Ajuntament de Barcelona va aprovar per majoria absoluta una resolució en que es declarava la ciutat com antitaurina.

▶ **Balanyà canvia l'estratègia**

Els directius del Grup Balanyà apostaran fort per la plaça Monumental, una de les seves joies menys rentables fins a l'actualitat. De fet, la plaça de braus els ha comportat pèrdues econòmiques sostingudes. Les petites curses setmanals seran

substituïdes per la presència dels més famosos toreros, amb una previsió de 15 grans esdeveniments anuals. La gran presència d'anuncis que el Grup Balanyà té als mitjans de comunicació a través d'una desena de complexos de multisales de cinema i dels teatres Borràs, Principal o Tivoli ha donat un ampli marge de maniobra per a promocionar el nou futur comercial de la Monumental. Fonts del sector publicitari apunten que no s'entendria d'altre manera l'enorme espai informatiu que el retorn de José Tomás ha aconseguit a rotatius com La Vanguardia i El Periódico. ☺

BANYOLES // PRESENTACIÓ DE PROPOSTES "PER UN ALTRE MODEL TERRITORIAL"

Entitats ambientals i cíviques defensen el patrimoni natural

✉ **Directa Girona**

/girona@setmanaridirecta.info/

En adonar-se que l'empresa responsable només cridava a consulta els ajuntaments i el consell comarcal, 27 entitats de la comarca del Pla de l'Estany han elaborat un document adreçat als redactors del Pla Director Urbanístic, que el departament d'obres públiques va encarregar al gener de 2007 a l'empresa Estudi Ramon Folch - Gestió i Comunicació Ambiental S.L. i que ha d'ordenar el creixement de la comarca en els

propers decennis. A partir d'un procés de diagnosi de l'estat dels municipis de la comarca i dels principals impactes a què es veuran sotmesos si es porten a terme tots els projectes que avui dia ja hi ha previstos, les entitats impulsores del document consideren que el model territorial ha de tenir com a eix central el ric patrimoni natural i cultural i que cal apostar per un creixement limitat. En aquest sentit volen que s'articuli el Pla Director.

A més de propostes a favor de la protecció d'espais naturals,

Proposen deixar les infraestructures viàries com estan avui dia

com el futur Pla Natural de l'Estany, la creació d'un cinturó verd a Banyoles que protegeixi les hortes i els recs o la protecció de l'espai del Terraprim, es fan nom-

brotes propostes sobre infraestructures, entre les quals destaquen la desestimació de la MAT entre Sentmenat i Bescanó o la proposta de deixar les infraestructures viàries com es troben actualment, limitant la possibilitat de qualsevol canvi de traçat, ampliació o obertura de noves vies i la modificació del traçat del TAV per protegir la riera de Cassinyola.

També es fan propostes sobre urbanisme, demanant entre altres que el creixement es limiti als nuclis i que les normatives d'ur-

banisme prioritzin la primera residència dels joves.

▶ **Acte en defensa de la comarca**

A l'acte de presentació del document, celebrat el 6 de Juny a la Plaça Major de Banyoles, l'escriptor Jaume Fàbregas en va llegir la introducció i representants de les entitats van exposar un resum de les propostes, davant d'unes 300 persones i amb l'acompanyament de la música tradicional d'Alfons Encines. També es va realitzar una *performance* simbolitzant la lluita de les entitats contra l'especulació. ☺

TERRASSA // MEMÒRIA

La transició política explicada en primera persona

Directa Terrassa
/terrassa@setmanaridirecta.info/

Divendres 15 de juny es va dur a terme al Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat una conferència sota el títol "La transició democràtica: les seves conseqüències a Terrassa". La conferència la impartí Jaume Canyameres, economista i regidor de l'àrea d'economia de l'ajuntament de Terrassa de 1979 a 1983 per l'agrupació Centristes de Catalunya (UCD) i regidor també de 1995 a 1999 com a independent.

"Era necessari un sistema polític de democràcia representativa per conformar el liberalisme en tota la seva extensió"

La conferència, presentada per Just Casas, historiador i president del Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat, s'inicià amb una introducció del propi Casas reflexionant sobre com "la revolució liberal, iniciada al segle XIX a l'estat espanyol, no acabà de triomfar de forma plena fins pràcticament els nostres dies". Segons Casas "amb el triomf del franquisme, el sistema econòmic capitalista, quedà assentat i inamobile, però era necessari un sistema polític de democràcia representativa per conformar el liberalisme en tota la seva extensió a l'estat espanyol", així doncs "la transició política era la peça que faltava a la burgesia per assentar el capitalisme liberal".

Finançament de partits

Seguint aquest fil, Canyameres expressà com la transició a Terrassa no es va dur diferent que a d'altres localitats ja que "tots els partits van ser finançats pels qui volien fer la transició". Segons el conferenciant "Terrassa ha estat sempre una ciutat d'immigració", i aquesta immigració "ha estat una de les fonts de la seva riquesa actual". Canyameres explicà la mala situació en què es trobaren l'ajuntament els qui foren escollits per gestionar-lo l'any 1979. El conferenciant va fer una crítica també al poc finançament de què disposen els ajuntaments per poder fer front a les necessitats dels ciutadans ja que "Terrassa, encara avui, rep només el 13% del que paguen els agents socials terrassencs, provinents dels presposos de l'estat, quan hauria de rebre el 25%". Canyameres finalitzà expressant que "els que manen avui son els aparells dels partits i posen a la gent que volen".

LLEIDA // SENTÈNCIA QUE CONDICIONARÀ ELS FUTURS LITIGIS

El Suprem legitima la contractació irregular i els acomiadaments que es practiquen a Correus

Directa Terres Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

Després de 3 anys de batalla legal durant els quals tots els jutjats i tribunals anteriors havien reconegut la impropedència dels acomiadaments d'un grup de treballadors i treballadores de Correus a Lleida, fa escassos dies el Tribunal Suprem va assentar un nou criteri a seguir pels jutges i magistrats de tot l'Estat. A partir d'aquest nou criteri, Correus tindrà carta blanca per continuar mantenint contractes irregulars i efectuar acomiadaments sense causa.

Aquest és el cas de la Rosa, el Josep i la Cristina, tres treballadors de l'empresa de Correus a Lleida: "els tres vam ser acomiadats al maig de 2004 aprofitant la convocatòria d'un concurs de places de carters a Correus".

Els contractes irregulars

Segons l'Esther Sancho, advocada de la CGT de Ponent que porta el cas, "Els tres treballadors afectats tenien contractes irregulars, una situació similar a la de 30.000 treballadors de Correus a tot l'Estat espanyol, atès que portaven des dels anys 80 encadenant contractes de treball temporal d'interins per cobertura de vacant. Aquest, és un tipus de contracte que la llei obliga a extingir en un màxim de tres mesos si no s'ha cobert la plaça".

30.000 treballadors encadenen contractes temporals d'interins per cobertura de vacants des dels anys vuitanta

Cristina Rubio, treballadora de l'empresa des de fa vint anys i actual delegada sindical de la CGT, afirma que tot va canviar a partir de 2001, moment en que l'Estat va optar per la privatització de l'empresa convertint-la en una Societat Anònima, tot i ser de titularitat 100% pública, amb el beneplàcit dels sindicats majoritaris, CCOO i UGT.

A partir d'aleshores, Correus va perdre els privilegis propis de l'administració i va haver-se de regir segons les mateixes normes que la resta d'empreses privades que operen al sector, precisament en nom de la lliure competència dins del mercat.

Però, com ja ha passat en d'altres sectors econòmics privatitzats, Correus y Telégrafos, S.A. ha acabat erigint el seu monopoli, ajudat, entre d'altres factors, per un tracte de favor per part del poder judicial. L'advocada de CGT Ponent afirma en aquest sentit que "la nova Societat Anònima esta defensada al judici per l'advocat de l'Estat

"Amb la llei a la mà ja no es pot seguir encadenant contractes durant més de tres mesos"

—encara que es tracta d'una empresa mercantil— malgrat que amb la llei a la mà ja no pot seguir encadenant contractes temporals per sobre dels tres mesos, i manté en aquesta situació il·legal milers de treballadors. Una sentència de l'Audiència Nacional farà un parell d'anys va dictaminar que tots eren fixes de plantilla, després d'un judici interposat per CGT i d'altres sindicats petits en front de CCOO i UGT que van posar-se del costat de l'empresa. Va ser un gran èxit sindical i social ja que afectava a tantíssima gent que veien com la Justícia havia actuat a favor dels drets dels treballadors i contra els abusos de poder, però tant Correus com els sindicats majoritaris van recórrer la sentència al Tribunal Suprem i aquest va anul·lar la decisió de l'Audiència.

A partir d'aquest moment, Correus va començar la reestructuració de personal, convocant concursos per cobrir milers de places de carters sense tenir en compte tota la bossa de treballadors i treballadores que seguien "indefinitament temporals" amb antiguitats de 15, 20 i 30 anys a la casa.

La versió de l'empresa

Segons Vincent Ibáñez, Cap del Gabinet de comunicació de Correus, "Correus ha estat elaborant un procés de consolidació de llocs de treball des de l'any 2004, amb l'objectiu d'afavorir la situació laboral dels seus treballadors donant-los la possibilitat d'accedir, d'una manera justa i igualitària, a una plaça fixa a

Cristina Rubio, delegada sindical de CGT a Correus.

Ari Nieto

partir de la convocatòria de proves de selecció". Ibáñez afirma que "aquests treballadors en cap cas van ser acomiadats sinó que simplement va finalitzar el seu contracte".

Tot i així, Cristina Rubio ha denunciat que el seu cas sembla tenir un doble agreujant, ja que d'una banda, la seva feina no era de cartera sinó d'ajudant postal, plaça que no havia sortit a concurs, i de l'altra, perquè de passada es desactivava una delegada que els plantava cara dia a dia i que pertanyia a l'únic sindicat a Lleida que havia demandat l'empresa. Segons Cristina Rubio, dins de Correus s'han produït casos de discriminació a persones pel fet de pertànyer a CGT, tot i ser sindicat majoritari dins l'empresa.

Segons Correus, s'està desenvolupant un procés de consolidació de llocs de treball des de l'any 2004

"Ens van fer fora per presentar-nos a un exàmen voluntari quan el dret a promocionar és això, un dret, i no pas una obliga-

ció. Per això i perquè ja erem fixes per frau en la contractació, vam guanyar els successius judicis fins arribar al Tribunal Suprem."

"Veiem difícil un canvi de criteri judicial ja que significaria milions d'euros d'indemnització i perdre una posició de privilegi"

Recurs al Constitucional

El futur de milers de treballadors i treballadores de Correus de tot l'Estat es veu ara influenciat per aquesta recent sentència que assenta doctrina, qüestió que no quedarà definitivament tancada fins que es pronuncii el Tribunal Constitucional, al que ja han decidit acudir en empara els tres treballadors afectats de Lleida en els propers dies, "difícil un canvi de criteri judicial, ja que significaria milions d'euros d'indemnitzacions i deixar de gaudir d'una posició privilegiada en el mercat, a la qual cosa l'Estat no està disposat a renunciar i per la qual compta amb l'ajut inestimable dels sindicats majoritaris que li segueixen el joc a cada passa."

CATALUNYA // DESLOCALITZACIONS I TANCAMENTS A L'AUTOMOCIÓ

Concentració contra la precarietat davant del Saló de l'Automòbil

Els concentrats davant les portes de la Fira de Barcelona van explicar l'acció als visitants.

Eloy de Mateo

☞ **Lluc Salellas**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un grup de treballadors del metall es va concentrar el dissabte 16 de juny a les portes del Saló de l'Automòbil de Barcelona amb la voluntat de conscienciar els visitants de l'entramat empresarial existent darrera la fabricació de cada cotxe. La concentració, que havia

No només les multinacionals segueixen pràctiques d'explotació

estat convocada per la Federació del Metall del Baix Llobregat de la CGT, tenia la intenció d'informar a la gent de la situació de precarietat, d'explotació i de repressió sindical que pateixen els treballadors dels diferents sectors relacionats amb l'auto-

mòbil. De fet, els manifestants també van voler mostrar que no només les grans multinacionals segueixen pràctiques contra els treballadors, sinó que també les petites empreses d'altres sectors les reproduïxen.

D'altra banda, durant l'acte els presents van criticar reiteradament les contínues deslocalitzacions i la política de pactes dels sindicats majoritaris, CCOO i UGT. I és que des de la CGT es va acusar a aquestes organitzacions de practicar un "sindicalisme submís" als interessos del "terrorisme patronal", i de perjudicar els interessos dels treballadors en acceptar la reducció dels drets sindicals.

La concentració, que va causar expectació entre els visitants de l'exposició, va ser vigilada per un fort desplegament policial dels Mossos d'Esquadra.

► "Fuga de les multinacionals del cotxe utilitari"

Amb aquest títol, la CGT ha editat un full informatiu conjuntament amb el FESIM (Federació de Sindicats de la Indústria

Metal·lúrgica) on es descriuen les causes de les deslocalitzacions i la situació de precarietat al sector de la fabricació d'automòbils. En aquest text, els autors denuncien que les causes apareixen a partir de l'acceptació de les necessitats empresarials com a única sortida del sector. Així, la CGT i el FESIM critiquen que les polítiques laborals vagin encaminades a la flexibilitat laboral, a la reducció de les despeses i a l'augment de la productivitat. Precisament, d'aquest últim aspecte, els treballadors destaquen que és el principal motiu pel qual cada vegada existeix més absentisme laboral. I és que segons ells, la voluntat de produir més sota l'amenaça de les deslocalitzacions afecta la salut dels treballadors de forma negativa.

En el fulletó, els autors també destaquen altres aspectes que consideren claus per entendre la situació del sector de l'automòbil arreu de l'Estat Espanyol. Un dels punts més criticats és l'acceptació d'aquests postulats per part dels sindicats majorita-

ris, ja que segons ells, això fa que hi hagi una fragmentació de l'empresa, fet que "conduïx a l'augment de probabilitats de discriminacions salarials i discriminacions en el conjunt de les condicions laborals".

La deslocalització d'empreses desestructura les formes de vida de les zones afectades

Finalment, des de la CGT s'assegura que les deslocalitzacions no només aporten conseqüències negatives pel país on es produeixen en general, sinó que també comporten uns efectes locals concentrats en la desestructuració de les formes de vida de les zones afectades. ☐

ANOIA // DESLOCALITZACIONS

El president de Pimec trasllada l'empresa Furas al Marroc

☞ **Redacció Directa**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Furas es dedica a la fabricació de material elèctric per a electrodomèstics. Té centres de producció a Piera (Anoia) i Torà (Segarra) on treballen unes 200 persones. En els últims anys ha obert, però, noves fàbriques a Durban (Sudàfrica) i Casablanca (Marroc). Aquesta última ha doblat recentment la seva capacitat productiva i fabrica els mateixos productes que a la planta de Piera. També té una oficina comercial a Hong Kong.

En els últims anys ha obert una nova seu a Sudàfrica

Excusant-se en els mals resultats declarats —va registrar números vermells al registre mercantil el 2005— l'empresa va iniciar un "procés de reestructuració de la producció". Això, a la pràctica, significarà el tancament de la planta de Piera i l'acomodament d'un centenar de treballadors. La resta seran traslladats a Torà o continuaran a la part comercial que Furas mantindrà al municipi. Furas és la principal empresa de Piera i la segona de tot l'Anoia pel que fa a personal contractat, motiu pel qual s'ha creat força malestar a la comarca. Però, a més, es dona el fet que el principal accionista de l'empresa és Josep González, president de la patronal catalana PIMEC (Petita i Mitjana Empresa). Ara falta saber si optarà al càrrec de la seva homòloga marroquina.

SOGORB // LABORAL

Els treballadors d'Aluminios Baux podrien passar a la vaga indefinida

☞ **Redacció Directa**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Després d'un mes de juny de vagues intermitents (dos dies de cada cinc), la plantilla d'Aluminios Baux, situada a Sogorb (Alt Palància), està discutint si declarar l'aturada indefinida davant la negativa empresarial d'obrir una taula de negociacions. Les reivindicacions dels treballadors inclouen millores salarials, en la seguretat i mediambientals, ja que aquesta fàbrica és coneguda a la comarca pels seus fums contaminants. La resposta a les demandes obreres, però, ha estat contractar una empresa de seguretat perquè "vigili la gent mentre treballa", segons declaracions del delegat de CGT a la planta.

BARCELONA // SOLIDARITAT AMB ELS SINDICALISTES ASTURIANS

Empresonen Cándido i Morala

☞ **Redacció Directa**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'entrada a presó de Cándido i Morala, els dos sindicalistes asturians de la Naval Gijón, condemnats per uns fets succeïts en el transcurs d'una protesta laboral, ha despertat la indignació del moviment sindical arreu de l'Estat espanyol.

A Catalunya, la Xarxa contra el Tancament d'Empreses, així com altres col·lectius sindicals i socials, han organitzat un acte de solidaritat per al proper dijous 28

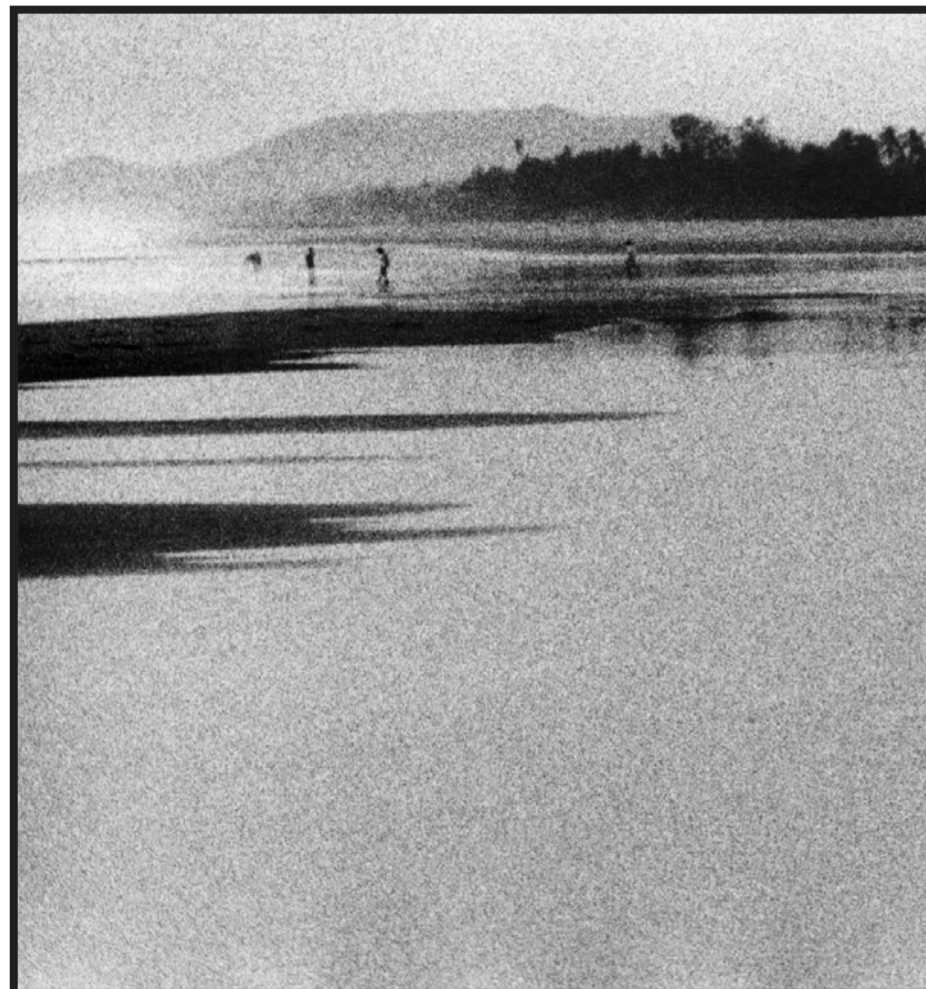
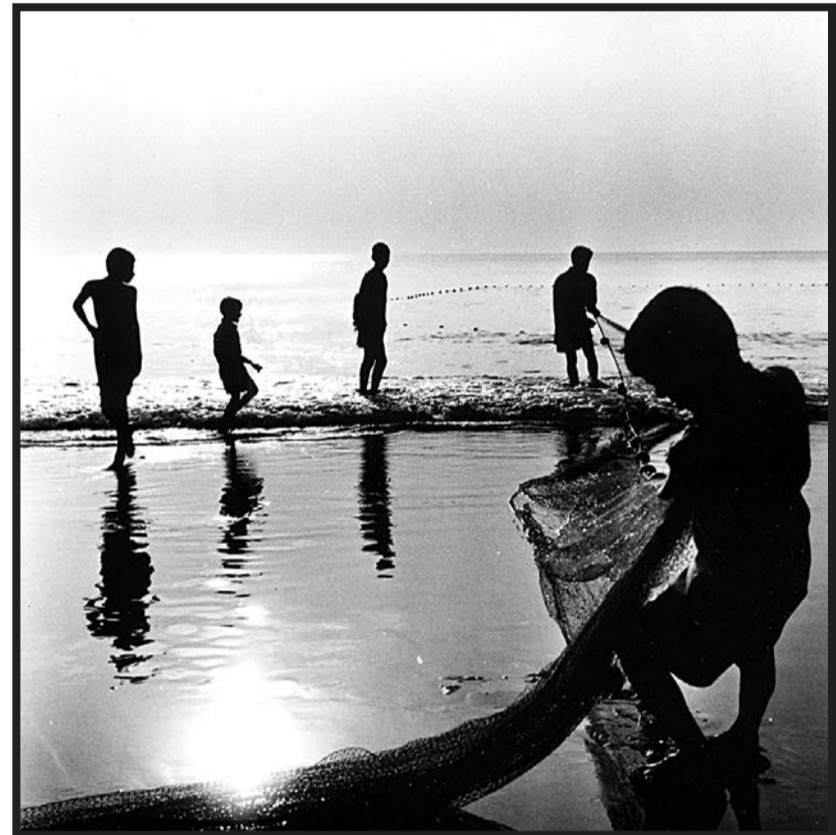
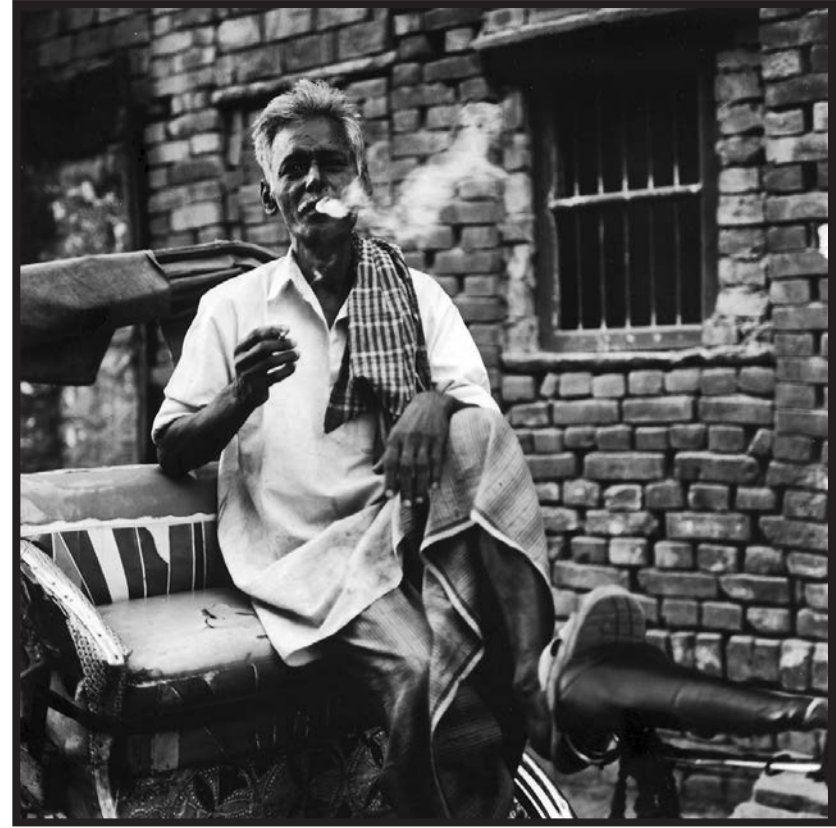
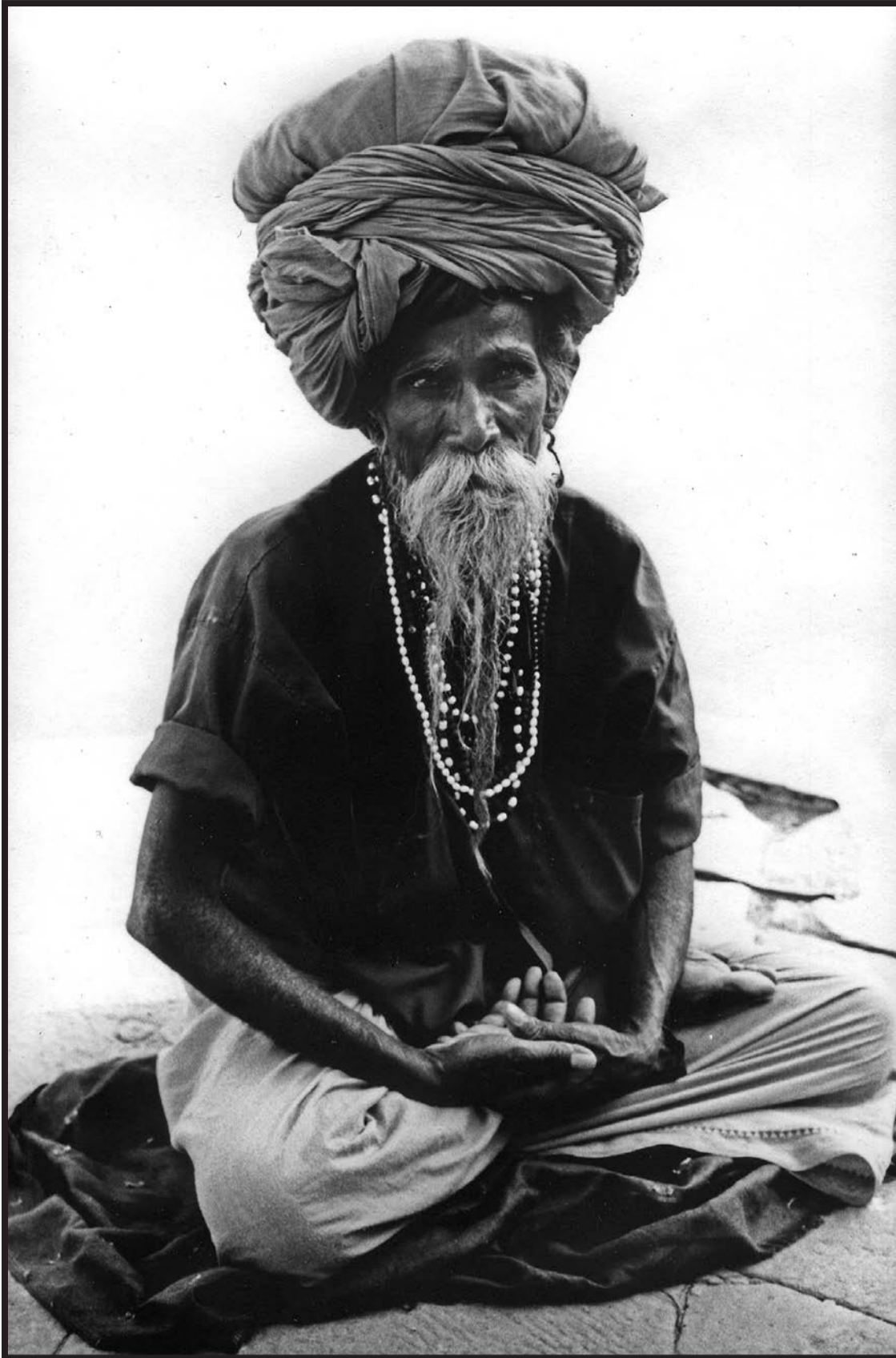
de juny, al Centre Cívic de les Cotxeres de Sants (Barcelona).

Una primera concentració espontània a les portes de la comissaria va acabar amb una persona ferida per les càrregues policials.

Els dos treballadors condemnats van ingressar a la presó de Villabona (Astúries) després de ser detinguts el dissabte 16 a dos quarts de nou del vespre. ☐

Xurde Margaride

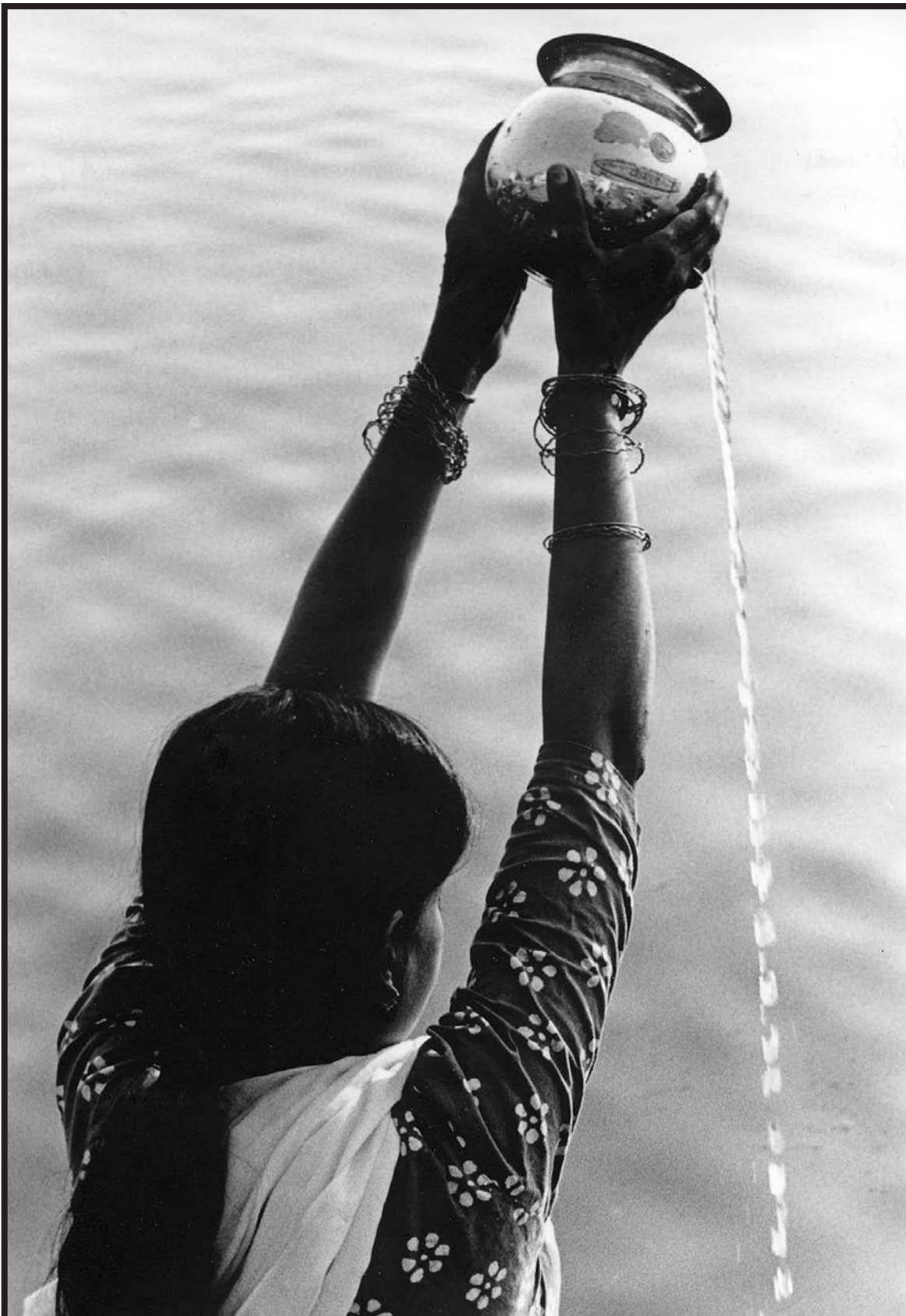

Essència

TEXT: Gemma Calaf
FOTOGRAFIA: Idan Hojman

Lluny de l'ordre d'un viatge organitzat. Lluny de les rutes preestablertes per les agències de viatges. Més enllà del soroll de la multitud i de l'aparença comercial. Fora dels límits de la ment occidental, estancada en un cicle marcat pel temps i els diners. Si ens deixem abandonar dins d'aquest ordre caòtic, desconcertant i a vegades delirant que és l'Índia; si ens permetem perdre'ns en tants infinits racons que conformen aquesta vasta regió i ens limitem a "obrir-nos" a l'essència que desprenen, ens sorprendrem observant allò que hauria passat desapercebut per l'ull ordinari. A part hi trobarem el silenci rere el bullici, la sacralitat dins d'allò quotidià. La soledat escollida lluny de la multitud. L'espai s'anirà omplint de silenci, absentant-se del temps i mostrant-nos la transcendència que passa desapercebuda a l'impacient. L'Índia ens haurà obert el seu cor i ens emmetzinarà amb aquell mateix verí dolç que a tants altres ha atrapat. La participació d'allò sagrat finalment resulta ser aquell somriure que s'amaga sota un mostatxo poblat; un puntet vermell entre cella i cella; el color dels

saris sota el sol; una vaca menjant-se un diari; unes espelmes flotant en el curs del Ganges; un nen que juga durant hores a fer rodar una roda vella en una platja desèrtica; l'indecent becaïna d'un conductor de *Rickshaw*; llargues taules plenes de muntanyes de roses que les velles enfilem; una mona que em roba el suc de canya; un corb; una vaca que es mira una espectacular posta de sol; un altre corb; un *banana lassie* i així fins a l'infinít. Així, des d'aquesta essència indescriptible que tants hem intentat de descriure, el viatger pot participar d'aquesta relació amb el diví; entregant-se a la seva gent, assaborint-ne els exquisits menjars, perdent-se en el silenci que s'amaga darrere de tot. En definitiva, realimentar la nostra pròpia experiència amb el sagrat, en les petites coses, clar. Del contrari, ja se sap: soroll, pol·lució, cues, contaminació, pobresa, pluges, retards, misèria... En canvi, existeix una Índia per descobrir. Jo la vaig intuir, un dia anònim. Va ser contemplant uns pescadors que entraven les barques a la costa de Kerala després d'un llarg dia de treball feixuc. I sense deixar de somriure.

BARCELONA // PROTESTA PER EXIGIR EL DRET A MANIFESTACIÓ I DENUNCIAR LES TORTURES

500 manifestants segrestats quatre hores pels Mossos al carrer Pelai

Agnes Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La marxa antirepressiva convocada el 17 de juny per les Coordinadores Antirepressives de Ponent, Sants i Gràcia, els grups de suport al jove de Torà, Núria Pórtulas i els presos del 4F i l'organització Alerta Solidària, es va convertir en un clar exemple de la negació del dret a manifestació. Després de fer la lectura dels comunicats de les organitzacions convocants i dels manifestos de l'Assemblea d'Okupes, la resistència popular d'Oaxaca i els solidaris amb els dos sindicalistes asturians condemnats a presó, unes 500 persones van sortir en manifestació.

Poc abans, els Mossos que envoltaven la plaça Universitat de Barcelona ja havien donat mostres del seu tarannà amb la detenció i les agressions contra un noi a la confluència amb la Ronda Universitat. Va ser traslladat a la Zona Franca i atès per un metge. Abans de mitjanit va quedar en llibertat sota càrrecs d'atemptat a l'autoritat. Només enfilem el carrer Pelai els agents que van baixar d'una trentena de furgons van tallar el pas a la marxa i posteriorment la van acordonar pels quatre costats. Tan sols es va poder caminar al llarg d'uns 300 metres. A pocs metres de Canaletes els agents van impedir que la manifestació baixés per la Rambla.

A dalt, la marxa a mitja alçada del carrer Pelai. A baix, el jove detingut mentre era agredit pels Mossos d'Esquadra.

Eren poc més de les set de la tarda. Des d'aquell moment es va iniciar un segrest que va finalitzar prop de les onze de la nit. Ningú no podia entrar ni sortir. Des de l'exterior es llançava aigua i menjars als manifestants encerclats. Molts vianants també els donaven suport. La retirada del cordó va ser rebuda amb una forta ovació.

Sabotatges com a resposta

Mentre es produïa l'encerclament a Canaletes, un grup de manifestants va fer dues barricaades de contenidors encesos al Poble Sec i va destruir una oficina bancària. Ho van reivindicar amb una nota penjada a Indymedia.

ESPLUGUES DE LLOBREGAT // REPRESSIÓ ALS OPOSITORS DE LA MAJORIA ABSOLUTISTA

Més judicis al moviment popular

Directa Baix Llobregat

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

El judici a un jove d'Esplugues de Llobregat per una falta de desobediència a l'autoritat es va celebrar el 19 de juny. La denúncia, presentada per agents dels Mossos d'Esquadra, té relació amb la campanya "Les majories fan mal, el consens és salut", promoguda abans de les eleccions municipals per a incidir en la campanya electoral.

El veí acusat afirma que el dia de la presentació al carrer d'aquesta campanya, uns policies el volien identificar com a responsable d'a-

d'identitat, però, poc després, a aquesta primera persona li va arribar una citació a judici perquè els Mossos, a les diligències prèvies, van considerar que "va tenir una actitud irrespectuosa, provocadora i burlesca envers els agents actuants". Una concentració de suport va aplegar una vintena de persones que van veure com els Mossos d'Esquadra prenién els voltants dels jutjats d'Esplugues. Una furgoneta amb els antiavalots corresponents, dos cotxes patrulla i un vehicle tot terreny van controlar durant tot el matí el judici i l'accés a l'edifici. Tot plegat, per a que el ministeri fiscal assumís plenament la versió policial i demanés una pena multa al jove jutjat de 12 dies a tres euros.

Just el garrot

Segons explica Laura L., membre de la Plataforma Popular contra el projecte urbanístic conegut com a pla Caufec: "En el darrer mandat en solitari del PSOE s'ha intensificat el control i la penalització a l'oposició popular a la gestió municipal i així els casos repressius a Esplugues han augmentat els darrers anys". Aquest col·lectiu també ha denunciat "manca de diàleg del govern" que ha transformat les paraules en identificacions policials i ha substituït els

debats polítics per denúncies i compareixences judicials. Així, i només mirant els casos més recents, les accions contra el pla Caufec emmarcades en la setmana en defensa del territori 'Està Tot Fatal' han acabat amb la imputació per part dels Mossos d'Esquadra de catorze delictes i una falta de danys a cinc persones: sis acusacions de desordre, quatre de resistència, tres de desobediència i una d'atemptat a l'autoritat. A l'octubre comencen a declarar els primers encausats.

Els mètodes per conscienciar la població de les repercussions d'omplir d'edificis la muntanya d'Esplugues han estat diverses en els darrers setze anys de lluita contra el pla Caufec. Des de pancartes, manifestacions, xerrades, etc., fins a allò més imaginatiu, com accions directes no violentes visuals i simbòliques, encadenaments a l'ajuntament i a la seu de la promotora immobiliària Sacresa, actes al carrer, etc. La majoria exigien la paralització del projecte fins que no es resolguessin els processos judicials en contra, però com explica Laura L., "veiem amb preocupació que de les identificacions policials preceptives, l'estratègia actual tendeix a imputar penalment als participants de les accions".

5 persones s'enfronten a 14 delictes i a una falta de danys per la setmana d'Està Tot Fatal

quell acte, dient que "totes les reunions de més de vint persones han d'estar autoritzades". Diverses persones van mostrar el seu document

Els Mossos van controlar l'entrada a l'edifici i van prohibir l'accés al grup de suport al jove encausat.

Jordi Solet

GLOBAL // ENTRADA EN VIGOR DEL PROTOCOL DE NACIONS UNIDES

El govern espanyol no ha fet públic el seu model contra la tortura

Una de les escenes representades pel grup teatral de T.A.T. contra la tortura

Torturaren Aurkako Taldea

✉ **Jorge del Cura**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

els Mecanismes Nacionals de Prevenció de la Tortura (MNPT) previstos al Protocol Facultatiu de la Convenció de les Nacions Unides contra la Tortura, i altres Penes Cruels, Inhumanes o Degradants, s'haurien d'engegar el dijous 22 de juny. Una setmana abans, el govern espanyol no ha fet públic el model triat per a aquestes mecanismes. Van caldre més de vint anys de debats a les Nacions Unides perquè, finalment, el Protocol fos aprovat pel plenari de Nacions Unides el 18 de desembre de 2002, això sí, amb el vot favorable de l'Estat espanyol. Després, van fer falta més de dos anys perquè el Govern Espanyol signés aquest Protocol (2005) i un més, encara, perquè el ratifiqués (2006).

L'espera s'ha fet encara més llarga. Fins al 22 de juny de l'any passat, el Protocol no va entrar en vigor perquè calia que vint països el ratifiquessin. Actualment el document ja compta amb el suport de 34 estats i són els únics obligats a complir-lo. Entre aquests no hi ha França, Itàlia o Holanda, que l'han signat però encara no l'han ratificat. Alemanya, Canadà o els Estats Units ni tan sols l'han signat i en el darrer cas, possiblement no ho farà.

Segons el Ministeri d'Affers exteriors, la ratificació del Protocol situa "el nostre país a l'avantguarda de la defensa dels drets humans i, en particular, de la lluita contra la tortura". Unes paraules

que, una vegada més, fins ara, estan buides de continguts per a molts col·lectius. Un any després que el govern espanyol ratifiqués el document, dos anys després de signar-lo i quan fa quatre anys que va ser aprovat pel plenari de les Nacions Unides, l'executiu de Madrid no ha fet cap pas conegut per a la defensa d'aquests drets i contra la tortura.

L'executiu de Madrid no ha fet cap pas conegut per a la defensa d'aquests drets i contra la tortura

► **Trobades infructuoses**

Vist el reconeixement en el Protocol de la contribució de les ONGs i de la societat civil a l'hora d'impulsar el procés de creació dels MNPT, al novembre de 2004 es va constituir la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura (que agrupa a 47 organitzacions de tot l'Estat de defensa dels Drets Humans) amb l'objectiu d'impulsar i vigilar el procés de implementació del Protocol.

El primer contacte oficial de la Coordinadora amb l'Administració, després de nombroses peticions que no van obtenir res-

posta, va ser l'octubre de 2006, cinc mesos després que es ratifiqués el Protocol Facultatiu. En aquella trobada, l'oficina del Defensor del Poble es va postular com a futur mecanisme de prevenció i, ja en aquell moment, tots els sectors participants que no formaven part de l'Administració (societat civil, organismes de drets humans, judicatura i, fins i tot, la pròpia Fiscalia) van manifestar la seva oposició a aquesta proposta.

Després d'uns mesos de silenci, els contactes que s'han fet només han servit per tirar pilotes fora. Des de la Coordinadora i diferents col·lectius de la societat civil s'assegura que no s'ha avançat en absolut, i que, en aquests moments, quan la posada en marxa del Protocol és imminent, només hi ha la proposta que el Defensor del Poble sigui el mecanisme referencial.

Tampoc se sap quin organisme estatal ha de decidir-ho. Des de la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura es parla de manca de previsió de les administracions implicades, que ha possibilitat que el temps s'esgoti. Es denuncia la confiança que es té amb els organismes existents –Defensor del Poble, Judges de Vigilància, etc– els quals els consideren suficients. I es pregunten quin sentit té signar un nou tractat internacional quan, mentre els responsables volen aparèixer com els campions mundials del respecte als Drets Humans i simplement demostren una manca de voluntat política real per eradicar o prevenir la tortura.

► **Una eina necessària**

El Protocol, si es vol, institueix una novetat sense precedents en la lluita contra la tortura: la possibilitat que organismes de vigilància erradicats a cada estat, però independents dels tres poders, treballin sota l'emparedament de Nacions Unides amb facultats per entrar a qualsevol centre de privació de llibertat –presons, centres de

El protocol facultaria per investigar a qualsevol centre de privació de llibertat

detenció, comissaries, etc– i desvetllar les possibles vulneracions de la Convenció contra la Tortura que es constatin.

A més, també preveu que, tant el seu funcionament com el procés de creació, siguin transparents, amb la col·laboració de la societat civil. No hi falta un "però": el Protocol deixa a cada estat llibertat total a l'hora de dissenyar el Mecanisme de Prevenció, en la pràctica, "el seu" mecanisme de prevenció i, per això, la capacitat de fer d'aquest organisme un instrument real de prevenció de la tortura, es converteix en una institució, una vegada més, encarregada de rentar la cara de l'Estat, negant l'existència de les seves "clavegueres".

LA SEGARRA // REPRESSIÓ

L'Audiència Nacional jutjarà el 'Jove de Torà' el proper 27 de juny

✉ **Directa Terres Ponent**

/terresponent@setmanaridirecta.info/

Després de quatre anys de la detenció de Jordi Vilaseca –el "Jove de Torà"–, l'Audiència espanyola ha posat data per al judici. Aquest es celebrarà el 27 de juny a Madrid. A Vilaseca se li imputen càrrecs de tinença il·lícita de material explosiu i de danys continuats.

► **Mossos i Garzón**

Un operatiu dels Mossos d'Esquadra i de la Policia estatal va detenir Vilaseca l'1 d'abril del 2003 sota les ordres del jutge Baltasar Garzón i li va aplicar la legislació antiterrorista. El 4 d'abril, Vilaseca va ser ingressat a l'Hospital Arnau de Vilanova de Lleida amb una greu crisi d'ansietat i pèrdua del coneixement. Unes anàlisis d'orina van determinar la presència d'amfetamines al seu cos. La família de Vilaseca va interposar llavors una querrela per tortures que s'ha arxivat dues vegades, cosa que ha obligat a presentar un recurs al Tribunal Constitucional. Vilaseca va passar dos mesos en presó preventiva a Madrid.

"Aquest judici és acte de repressió política als moviments socials dels que en Jordi Vilaseca en forma part"

► **Suport popular**

Blanca Rivas, portaveu del Grup de Suport al Jove de Torà, ha declarat que "aquest judici és acte de repressió política als moviments socials dels quals en Jordi forma part" i que "els delictes que se li imputen haurien de jutjar-se per la justícia ordinària". A més, ha denunciat la legislació antiterrorista de l'estat espanyol "perquè suposa la total vulneració dels drets dels detinguts i fomenta l'ús de les tortures, com en el cas del Jordi. També ha mostrat la seva indignació pel paper dels diferents tribunals en la querrela per tortures de Vilaseca. "33 ajuntaments han aprovat mocions demanant que la justícia aclarís els fets denunciats, col·lectius i persones han realitzat múltiples actes solidaris, i les associacions Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura (ACAT) i Associació Memòria Contra la Tortura han participat de l'acusació popular". També ha deixat clar que el Grup de Suport reclama l'absolució del Jove de Torà.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

PALESTINA // RECONÈIXER EL PASSAT, CONÈIXER EL PRESENT

De les pedres al mur de seguretat

☞ **Sílvia Moya**
/Barcelona/

Al 2008 farà 60 anys que es va proclamar la creació de l'estat d'Israel, amb l'aprovació immediata dels Estats Units, la URSS i l'ONU. Enguany, el 2007, en fa 40 que va començar l'ocupació militar israeliana, després de la Guerra dels Sis Dies del 1967. Aquest es compleix també el vintè aniversari de l'inici de la primera Intifada (1987), fruit de tot aquest temps de conflictes sense solucionar.

Les imatges de nens tirant pedres als tancs, parlaven de resistència i esperança de futur

► **Vint anys es consideren una generació**

Els avis i les àvies que avui habiten pobles, ciutats i camps de refugiats palestins són els que expliquen com van viure la "Naqba" (paraula àrab per dir *catàstrofe*, nom amb què es refereixen als fets del 1948).

Els seus fills i filles parlen de la guerra dels sis dies o "Naqsa" (paraula àrab equivalent a la

naqba), i l'inici de l'ocupació militar més llarga de la història contemporània.

I els seus néts i nètes recorden quan anaven a tirar pedres als tancs o s'organitzaven als seus barris, pobles o camps per fer manifestacions i fer-se sentir per un món que semblava haver-se oblidat tant d'ells com de les resolucions que l'ONU havia proclamat 40 anys abans. El retorn de l'OAP (Organització per l'Alliberament de Palestina) i els diferents acords d'Oslo, Madrid i Camp David van propiciar un moment d'eufòria que ràpidament es va ofegar. Resultat d'aquesta decepció va ser la segona Intifada (2000), molt més cruenta que la primera.

Ara els seus besnets i besnètes s'enfronten a un futur marcat per un límit de ciment d'entre 5 i 8 metres d'alçada, l'anomenat *Mur de Seguretat*. L'espai que queda dins d'aquest perímetre serà l'Estat de Palestina i constarà de tres illes diferenciades: Gaza, Cisjordània Nord i Cisjordània Sud. El control d'entrada i sortida de persones i mercaderies quedarà en mans de l'Exèrcit de Defensa d'Israel.

Actualment, ja està feta la primera fase: la franja de Gaza, un territori de 40 km de llargària per 12 d'amplada, on viu un milió i mig de persones. El control terrestre, aeri i marítim és de l'estat d'Israel. L'atur, la manca de serveis bàsics, els assassinats indiscriminats, la manca de llibertat de moviment i les incursions militars són elements que defineixen la quotidianitat a Gaza.

Manifestació contra el Mur al seu pas per Betlem

Pere Albiach

Els besnets i les besnètes d'aquelles persones que, cap a finals de la dècada dels 40, parlaven d'una arribada massiva d'europaus i americans de religió jueva que volien fundar un nou estat sense elles, quin futur tenen?

Les imatges que van recuperar Palestina de l'oblit, on es veien nens tirant pedres als tancs, parlaven d'una resistència i d'una esperança per millorar el futur. En canvi, les imatges dels fills d'un dirigent polític palestí assassinats en tornar de l'escola per altres palestins d'oposició, transmeten desesperació.

Mentrestant, des d'aquesta banda del mar Mediterrani no entenem perquè ara es barallen entre ells.

► **Seixanta anys sense justícia**

En un curs sobre drets humans que es va realitzar a Barcelona el passat mes de març, el director de l'Oficina de Drets Humans del Ministeri espanyol d'Afers Exteriors i Cooperació, F. Fernández-Arias Minuesa, contestava que, en matèria de drets humans, estan pitjor a Aràbia Saudí que als territoris ocupats, i que els israelians són gent molt oberta i dialogant.

Potser, per poder assistir a la següent gran imatge de la història de Palestina, on veuríem el retorn a casa dels refugiats i la destrucció del Mur d'Israel, necessitarem un gran canvi a casa nostra. ☹

Els avis i àvies palestins són els que expliquen com van viure la "Naqba"

La reflexió

Mirant enrere, mirant endavant...

☞ **Mohammed N.**
Membre de la Unió de Joves Progressistes de Palestina

El 1982 va ser la guerra del Líban, jo tenia onze anys. Recordo que el meu pare em demanava que anés tots els dies a buscar el diari i si algun dia no n'hi havia, s'enfadava molt. Jo no entenia res. Sabia que hi havia una guerra molt gran al Líban i que molts palestins estaven morint.

Quan va començar la primera Intifada, el meu pare ens acompanyava a mi i al meu germà a les manifestacions i tiràvem pedres als tancs. Sabia que no els hi podia fer cap mal, però era una forma d'expressió; el missatge era "no us volem aquí". Durant aquell temps van

començar a venir periodistes de tot el món. A través d'ells cridàvem al món "aquí estem!" Volem justícia, volem pau i volem llibertat!

Tot i que començàvem a somiar amb un Estat palestí, la tornada de l'OAP ens va dividir. Hi havia qui pensava que les coses millorarien, s'acabarien les colònies il·legals, els refugiats tornarien a les seves cases, tindriem un estat. Però hi havia qui no s'ho creia, qui pensava que els propis palestins farien la feina que estaven fent els soldats israelians... controlar la població.

La signatura dels acords d'Oslo em va decebre. No era just per nosaltres, ens demanaven molt i ens donaven molt poc.

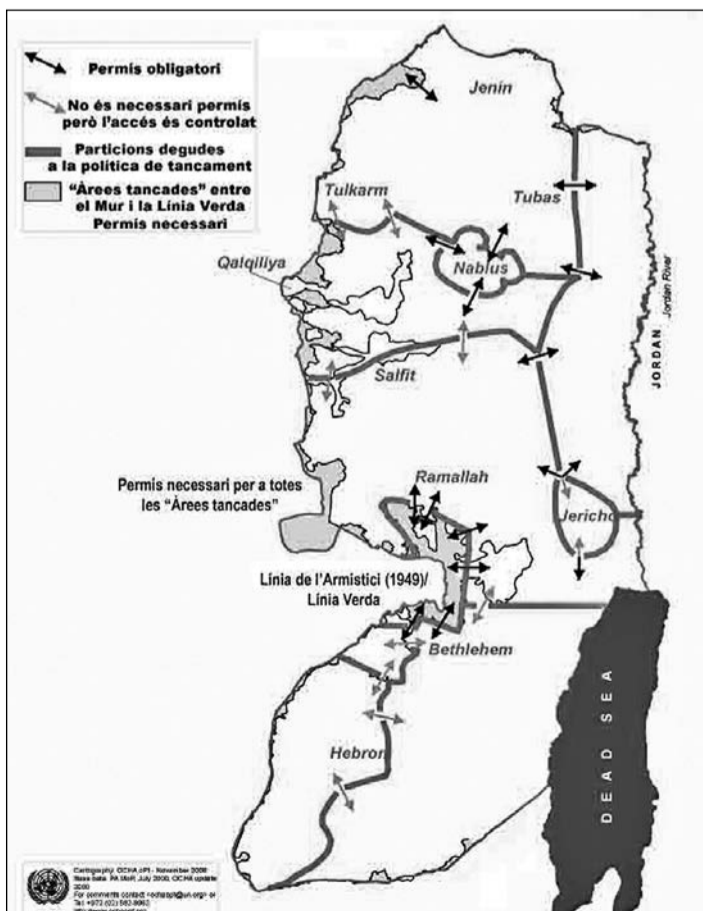
Actualment penso que mai hi haurà un acord just, ja que no hi ha una voluntat política en

aquest sentit, ni per part d'Israel ni per part de la resta del món.

Per exemple, després de la primera Intifada, ens van robar terres per construir carreteres pels colons, prohibides als palestins. Després de la segona, ens van robar terres per construir el mur, a més de destrossar centenars de cases.

Veig un futur molt negre, ja que els mateixos problemes que teníem al 1948 continuen sense resoldre's i ara en tenim de nous. Ara tenim un mur que ens tanca i controls militars a les carreteres que no ens permeten desplaçar-nos lliurement. Els assentaments augmenten en mida i nombre, ens roben les terres, els aquífers, ens empresonen, vivim sota una ocupació militar.

I el pitjor és que no tenim cap perspectiva d'un futur millor.

MARROC // PERSECUCIÓ DEL MOVIMENT CULTURAL AMAZIC

Els panarabistes i la policia reprimeixen estudiants amazics

☞ Gemma Parera Álvarez
/Barcelona/

Diversos estudiants universitaris, militants del Moviment Cultural Amazic, han estat detinguts durant el darrer mes al Marroc després de ser perseguits per grups d'estudiants panarabistes –contraris al reconeixement dels drets del poble amazic– que han comptat amb complicitat policial.

L'estat marroquí tracta de debilitar un dels moviments més dinàmics utilitzant la repressió

El conflicte va esclatar arrel del boicot per part de panarabistes de la celebració anual a Taza, al nord del país, de la primavera amazica el 20 d'abril. Estudiants amazics d'altres universitats (Errachidia, Meknes i Agadir) van recolzar els seus companys de Taza, per la qual cosa també van ser víctimes d'amenaçes i agressions físiques. El 6 de maig va morir un jove amazic arran dels enfrontaments a Errachidia i quatre més van resultar ferits i posteriorment detinguts.

Manifestació amazica a Barcelona

Indymedia Barcelona

La solidaritat amazica a Meknes va comportar noves agressions, el 20 de maig, per grups panarabistes vinguts de tot el país. La policia no va intervenir durant els atacs, però la mateixa nit va irrompre als domicilis de vint militants amazics, que van ser detinguts i desposseïts dels seus objectes personals. Cap estudiant panarabista va ser detingut.

Actualment quinze persones continuen a la presó on han denunciat tortures. El 27 de juny

se celebrarà el seu judici i hauran de fer front a penes de presó d'entre cinc i vint anys. Se'ls acusa de tinença d'armes i de pertànyer a grups criminals. En cap cas es relacionen les detencions amb delictes d'opinió, per evitar les pressions internacionals que s'han manifestat en anteriors onades repressives. D'altra banda, els estudiants amazics de Meknes no han pogut tornar a la normalitat i s'han vist forçats a canviar de casa o a abandonar els estudis.

Els detinguts compten amb el recolzament i la solidaritat del Congrés Mundial Amazic, de col·lectius de la Cabília (Algèria) i de les associacions amaziques del Marroc. A Catalunya s'han realitzat dues concentracions i s'ha publicat un manifest de suport.

► Una reivindicació que guanya força

El sorgiment d'un moviment reivindicatiu amazic al Marroc és la resposta a un model d'Estat que

ha marginalitzat políticament, social i cultural la identitat amazica, relegada a un espai folklòric, com a atracció turística, malgrat que la seva població suposi més d'un 75% de la ciutadania marroquina.

El moviment amazic s'origina a finals dels anys 60 en l'àmbit universitari, en un moment en que les reivindicacions al carrer estaven fortament reprimides. Pren força durant els anys 80 i 90, amb la creació de diverses associacions i d'un partit polític –encara avui il·legal– i el president del qual va patir un atemptat.

Aquesta lluita, però, ha obligat la monarquia a fer alguns moviments, encara que des dels sectors amazics s'interpreten com "un rentat d'imatge de cara a l'opinió pública marroquina i internacional", i no com una voluntat real de solucionar el conflicte. Al juliol de 2001, Mohamed VI va crear l'Institut Reial de la Cultura Amazica, a partir del qual s'han fet algunes reformes per a introduir a la vida pública la seva llengua, però sense una planificació prèvia ni recursos suficients.

Per això, des del Moviment Cultural Amazic, es consideren aquestes mesures clarament insuficients i es manifesta la necessitat d'assolir un reconeixement real de la identitat, la llengua i la cultura amaziques, com també dels seus drets socials, econòmics i polítics i que així puguin sortir de la marginalitat. ☉

ESTAT ESPANYOL // ÉS LA VUITENA MORT EN CIRCUMSTÀNCIES SIMILARS A LA UE

Segueix sense aclarir-se la mort d'un nigerià en plena deportació

☞ Fernán Chalmeta / Diagonal
/Madrid/

El 9 de juny aterrava a Alacant el vol de Madrid a Lagos, d'Íberia, per culpa de la mort d'un dels quatre passatgers d'origen nigerià que estaven sent deportats per la policia. Els agents que el custodiaven el tenien immobilitzat –lligat de mans i peus– i emmordassat amb cinta plàstica no adhesiva.

Osamuyia, nigerià de 23 anys, en portava quatre residint a l'Estat espanyol, no tenia documentació espanyola, i ja havien intentat deportar-lo en dues ocasions, per ordre del jutjat d'instrucció núm. 1 de Fuenlabrada (Madrid). Però la seva decidida oposició davant la deportació va aturar el procés. Segons Chester, germà de la víctima, que es basa en testimonis presencials, la policia va agredir i va tancar la boca al jove. "L'han matat a l'avió. Han enviat quatre policies

forts per pegar-lo, per maltractar-lo i poder-se'l endur. L'han matat com un gos, no s'ha de tractar els negres com a gossos", va manifestar el germà de la víctima.

Pels sindicats policials, els agents implicats són innocents

El govern espanyol ha refusat donar la seva versió de la mort d'Osamuyia fins que no culmini la investigació interna i l'autòpsia del jove. Només se sap que la causa va ser una aturada cardiovascular i que tenia dues contusions. Pels sindicats policials, els agents implicats, als que el jutge encarregat de la investigació va prendre declaració com a imputats, són innocents. Els representants del Sindicat Professional

de Policia diuen que "en cap cas hi va haver maltractaments". El Sindicat Unificat de Policia afirma que "els responsables van ser el propi jove, ja que possiblement va pretendre suïcidar-se per evitar l'expulsió, i el govern, per no formar ni dotar de mitjans els policies, ni aportar manuals ni protocols que especifiquen com han d'actuar els agents". Per exemple, segons el SUP, no hi ha cap norma que expliqui com han d'actuar en cas que un ciutadà es resisteixi violentament a l'expulsió.

Això no és del tot cert, perquè, almenys des del 2005, existeix un document policial que descriu el trasllat en avió, i que menciona l'ús de llaços de seguretat i manilles metàl·liques, però en cap cas de mordasses. Des de 2001, les recomanacions del Consell d'Europa afirmen que "s'haurà de prohibir totalment l'ús de qualsevol mitjà que pugui provocar asfíxia o sufocació (per exemple, cinta adhesiva, mordasses, cascos i coixins)".

► Set morts més a Europa

La mort de persones immobilitzades i amb la boca tapada durant l'expulsió no és nova. Al 1993, Joy Gardner va morir a conseqüència del tracte rebut per la policia britànica. A l'agost de 1994, va morir també Kola Bankole, durant la seva expulsió d'Alemanya.

Al setembre de 1998, a Bèlgica, la jove Semira Adamu va morir asfíxiada quan nou gendarmes la immobilitzaven. L'1 de maig del 1999, es produí la mort de Marcus Omofuma, després de ser emmordassat per policies austríacs. De nou a Alemanya, Aamir Ageeb moria el 28 de maig de 1999. El 30 de desembre de 2002, Ricardo Barrientos mor en el vol París-Buenos Aires. El 16 de gener del 2003, Mariame Getu Hagos, sol·licitant d'asil d'origen somali, va morir al ser immobilitzat segons les "tècniques habituals" de la policia francesa per aquests casos. ☉

Nou protocol

Aquesta mort influirà a l'esboç d'un nou protocol "Normes de seguretat a les expulsions col·lectives per via aèria i/o marítima", que el govern discuteix actualment. Aquest document autoritza l'ús de "mesures de força", però sense detallar-les, prohibeix prendre imatges dels trasllats, estableix que a cada vol ha d'anar un ATS i un metge i fixa la quantitat de policies que han de custodiar al repatriat. Però sobretot, com a gran novetat, preveu l'ús de vigilants privats per a les escoltes. I és que les deportacions, una de les prioritats de la política d'immigració, a més de costoses econòmicament, absorbeixen nombrosos recursos humans. L'any 2006, el Ministeri d'Interior va repatriar 99.445 immigrants indocumentats, entre retorns, readmissions, expulsions i devolucions, amb 324 vols.

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

PRISA, els interessos per sobre la informació

El PAIS especialista en diferenciar notícies entre països segons qui governa

En l'últim número de la DIRECTA, el passatger i economista Josep Manel Busqueta assegurava que "Qui mana paga". Avui poder i informació són cosins germans i els titelles encarregats d'escenificar la farsa de la pretesa objectivitat informativa, evidentment, els millors professionals. Segons un estudi elaborat a la Universitat Pompeu Fabra, res més lluny de l'evidència. I és que segons una investigació feta sobre la presència de Llatinoamèrica al diari *El País* durant els quatre primers mesos d'aquest any 2007, aquest diari mostra una clara tendència a la manca de rigorositat i a la informació tendenciosa. Aquesta característica s'accentua en l'apartat opiniatiu on explícitament només hi ha crítiques negatives als governs situats més a l'esquerra de l'espectre polític i valoracions positives dels de la dreta com Colòmbia o Mèxic.

*Per a El País
Hugo Chávez és,
informativament
parlant, "el nuevo
Fidel Castro"*

Exemples clars

Un primer exemple d'aquesta tesi el trobem amb el tractament que ha fet el diari *El País* en els últims mesos sobre la no renovació de la concessió a Radio Caracas Televisión, amb múltiples notícies amb lèxic tendenciosos, articles d'opinió contraris a l'acció del govern i cedint molt d'espai a l'oposició política veneçolana. En canvi, la setmana següent i davant el fet que el Tribunal Constitucional mexicà hagués anul·lat la llei de la televisió d'aquell país, al·legant perill per a la llibertat d'expressió, el diari de Polanco només hi dedicava mitja pàgina de la secció de societat. D'aquesta manera, segons la direcció d'*El País*, la no renovació d'una llicència mereix un tractament més ampli que l'anul·lació d'una llei d'un govern.

Un segon cas és la crònica de la trobada entre Bush i Lula, on el corresponsal del diari de PRISA assegurava en el seu paràgraf final d'un article informatiu a nivell formal: "tanto Lula como Bush son conscientes de que sólo ellos pueden pararle los pies al expansionismo ideoló-

gico del nuevo Fidel Castro". Òbviament, com us imagineu, feia referència a Hugo Chávez. Segurament, aquest línia informativa d'*El País* és com allò que Horckheimer i Adorno assenyalaven fa dècades a "La dialèctica de la Il·lustració", on deien que l'objectiu de les empreses que sostenen els mitjans de comunicació és el màxim benefici empresarial.

Qui és PRISA

I és que PRISA és molt més que l'empresa editora d'*El País*. A l'actualitat, el grup dirigit per Jesús de Polanco, és una autèntica multinacional empresarial que té tentacles dins dels sectors econòmics i per tota Llatinoamèrica. Així, més enllà de tot el joc borsari, si ens fixem qui forma l'empresa espanyola, un dels sectors més importants i que representa el tercer causant dels seus 105 milions d'euros nets de benefici (2004), és el *holding* immobiliari de l'empresa. Per altra banda i en l'àmbit de la comunicació llatinoamericana, PRISA ha sabut aprofitar les oportunitats que oferia la situació del continent i, actualment, controla part del mercat mitjançant el Grupo Latino de Radiodifusión (Ràdio Caracol a Colòmbia o Radiópolis a Mèxic), Radio Continental

a Argentina, *La Razón*, *El Nuevo Día* i *Extra* a Bolívia o Ibero American Radio i Consorcio Radial a Xile. A més, l'editorial Santillana, un dels puntals històrics del grup, ha participat com a moneda de canvi en condonacions del deute extern amb l'Estat Espanyol. El govern espanyol condonava el deute amb la condició que les administracions llatinoamericanes comprassin material a l'editorial de Polanco. Ara bé, un dels aspectes claus en tot aquest entrellat corporatiu és la col·laboració ferma que hi ha amb Telefónica tant a nivell publicitari, com en el fet de compartir un projecte econòmic en el terreny de la televisió digital.

Tot i això, més enllà de les relacions i interessos que pugui tenir l'empresa PRISA *per se*, una de les claus per entendre el tractament informatiu d'*El País* a la zona és la composició del seu Consell Editorial. Molts dels seus participants són, alhora, importants membres d'empreses amb molts interessos a Llatinoamèrica que, com és lògic, aposten per governs de caire liberal i conservador. Un clar exemple són constructors com Sacyr-Vallermoso, encarregada d'explorar autopistes a Xile i Barsil o Lafarge Asland, propietària, fins fa poc, d'una

part de la companyia de telèfons veneçolana. No obstant, altres empreses tenen també la seva presència a PRISA i són especialment conegudes per tothom. Així, Unión Fenosa, Telefónica, Altadis, i fins i tot Repsol YPF, estan connectades de forma evident, a través del Consell Editorial, amb l'empresa dirigida per Polanco.

Finalment, les connexions a nivell personal també tenen la seva importància i, per comprovar-ho només cal fer una revisió de membres de PRISA: Gustavo Cisneros, tercera persona més rica de Llatinoamèrica i President del Grup de Comunicació Venevisión a Veneçuela, Luis Abril Pérez, exdirector de diverses àrees del BBVA i BSCH (primer banc en importància de Veneçuela) o, entre molts més, José Terceiro, President de Caja de Madrid i membre de l'empresa Bioetanol SA.

Telefónica, Unión Fenosa i Repsol participen del Consell Editorial de PRISA

Informació tendenciosa

Aquest seguit de dades i de personatges serveixen per contextualitzar i, possiblement, explicar alguns dels resultats presentats a l'estudi que relaciona les informacions d'*El País* i els governs que s'apropen al que alguns teòrics defineixen com a Socialisme del Segle XXI.

I és que segons l'estudi, en les informacions del diari de Polanco dels últims mesos hi ha una clara tendència a actituds poc rigoroses des del marc periodístic. De fet, la investigació mostra una diferència clara a l'hora d'incloure l'opinió de l'oposició política en les notícies. Així, mentre a països com Veneçuela, Equador o Bolívia acostuma a tenir veu l'oposició, a Mèxic o a Colòmbia només es parla des del punt de vista governamental. Després d'analitzar el llenguatge utilitzat, a nivell general, l'estudi conclou que els estats governats per l'esquerra reben notícies amb un lèxic i una contextualització negativa, a diferència dels altres països, els quals tenen redactats més rigorosos. ☺

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

malea
teteria malea s.c.c.l
esmorzars i berenars, cassolans i ecològics
c/riego, 10 sants (bcn)
tel: 93752070

disco 100
c/Escolial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

monverd
Cooperativa Autogestionària de
Distribució de
Productes Ecològics
c/Àvila 71,75 Àtic Barcelona
Telf. 934 855 596 Fax. 934 855 609
monverd@monverd.net
www.monverd.net

Laciatatnvisible
- Projecte Cooperatiu Autogestionari -
LLIBRERIA CRÍTICA ASSOCIATIVA
TALLER DE SERIGRAFIA
CENTRE DE DOCUMENTACIÓ
ESPAI DE RECERCA
ZONA MÈDIA
C/ RIEGO nº 35
08014 Bcn
Telèf. 93-298 99 47
laciatatnvisible@yahoo.com

UN ALTRE PUNT DE VISTA
Diagonal

Subscriu-te a la directa

Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS _____

ADREÇA _____ CODI POSTAL _____

POBLACIÓ _____

TELÈFON FIXE I/O MÒBIL _____ CORREU ELECTRÒNIC _____

SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS) _____ ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA) _____

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA NÚMERO DE COMPTE (20 XIFRES) _____

NOM DE LA PERSONA TITULAR _____

ALTRES FORMES DE PAGAMENT: SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

ENVA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori.

Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>

o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info

O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Corresponsalies**-Baix Llobregat** <baixllobregat@setmanaridirecta.info>**-Barcelona** <redaccio@setmanaridirecta.info>**-Berguedà** <bergueda@setmanaridirecta.info>**-El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès)** <elcamp@setmanaridirecta.info>**-Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa)** <girona@setmanaridirecta.info>**-Maresme** <maresme@setmanaridirecta.info>**-Menorca** <menorca@setmanaridirecta.info>**-Osona** <osona@setmanaridirecta.info>**-Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera)** <terresponent@setmanaridirecta.info>**-Vallès Occidental** <terrasa@setmanaridirecta.info> i

<sabadell@setmanaridirecta.info>

-Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>**-Solsonès** <solsones@setmanaridirecta.info>**Punts de venda**

BADALONA

La Mussara Sant Joan de la Creu 70

BARCELONA

GRÀCIA

Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99**Infoespai** Plaça del Sol, 19**Taifa** Verdi, 12**Distrivinyes** De l'or, 8 (Plaça del Diamant)**Llibreria Punt i coma** Guillem Tell, 29

GUINARDÓ

Rocaguinarda Xiprer, 13

EIXAMPLE

Quiosc Manu Nàpols-Roselló**Xarxa Consum Solidari** Rocafort, 198

POBLENOU

Taverna Ítaca Pallars, 230**Cus-Cus** Rambla Poblenou, 77

SANT ANDREU-SAGRERA

Patapalo Rubén Darío, 25**Andyblue** Bar de la Biblioteca de Can Fabra**Trèvol** Antonio Ricardos, 14

NOU BARRIS

Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15**Casal de Joves de Roquetes** Vidal i Guasch 16**El Tinter** La Plana, 10**Can Basté** Passeig Fabra i Puig, 274**Llibreria Xoc** Passeig Fabra i Puig, 325

CIUTAT VELLA

AQUENI Méndez Núñez, 1 principal**Xarxa Consum Solidari** Pl. Sant Agustí Vell, 15**Pròleg** Dagueria, 13**El Lokal** Cera, 1 bis**La Rosa de Foc** Joaquim Costa, 34**Quiosc Colom** Rambles**Quiosc Santa Mònica** Rambles**Quiosc Tallers** Rambles**Quiosc Canaletes** Rambles**Llibreria Medios** Vallldonzella 7

SANTS

Espai Obert Violant d'Hongria, 71**La Ciutat Invisible** Riego, 35**Terra d'Escudella** Premià, 20**Teteria Malea** Riego, 16**Entropiactiva** Socors, 7

BELLATERRA UAB

Quiosc de Ciències de la Comunicació**Quiosc de Lletres**

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4**Le Centro** Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo Libertario Llinars, 44**CSO Banka Rota** Rubió i Ors, 103

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA

Llibreria 22 Hortes, 22**Llibreria Les Voltes** Plaça del Vi, 2**La Màquia** Vern, 15

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrils, 5**Anònims** Miquel Ricomà, 57**El Racó Ecològic** Roger de Flor, 85

HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat**La República** Rosalía de Castro, 92**Centre d'Estudis de l'Hospitalet** Major, 54 1º

IGUALADA

At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122

LLEIDA

Ateneu La Maranya Parc, 13**La Falcata** La Panera, 2

MATARÓ

Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26**Llibreria Robafaves** Nou, 9

MANRESA

Cafè l'Havana Plaça Gispert**Moes** Joc de la pilota, 9

MOLINS DE REI

Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45**La Bodegueta** Pintor Fortuny, 45

OLOT

Dòria Llibres Passeig del Blay, 10

PIERA

Vie Victis - Ciber Garito De la Plaça, 31

REUS

Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu de Sant Boi

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort Major, 60

LA SEU D'URGELL

Llibreria La Llibreria Sant Ot 1

SOLSONA

Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5**Casal Popular La Fura** Plaça Sant Pere 8**Llibreria Pellicer** Pg. Pare Claret 12

i Avinguda del Pont 4

TARRAGONA

CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

Kasalet Societat, 4

VIC

Llibreria La Tralla Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDES

La Fornal Sant Julià, 20

Què es cou

Aire Net surt al carrer per oposar-se a la incineració de residus

✉ Oriol Matadepera

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

La Generalitat va incloure al maig de 2006, al municipi de Sant Feliu de Llobregat dins la zona de protecció especial per a la millora de la qualitat de l'aire. Un any després, la mateixa administració obre un període d'informació pública sobre el projecte de fabricació de ciment gris a la cimentera que la multinacional mexicana CEMEX té instal·lada al municipi, la coneguda Sanson, al poble des de 1967. L'objectiu de l'empresa és fabricar ciment gris amb combustibles alternatius i darrere el projecte s'amaga la voluntat de cremar i incinerar llots de depuradora, marro de cafè, farines càrniques i residus orgànics municipals, com denuncia la Plataforma Aire Net.

Recollida d'al·legacions per part de la Plataforma Aire Net

En els últims 20 anys hi ha un increment que ronda l'1% anual del nombre de càncers en nens i nenes

La Plataforma es va crear l'abril passat per oposar-se a la incineració de qualsevol tipus de residu a la Sanson. Eduard Giménez, encarregat de difusió de la Plataforma, assegura "sabem que a altres cimenteres s'estan incinerant llots de depuradores, residus càrnics, purins, pintures,

dissolvents, vernissos, olis, colorants, pneumàtics, plàstics i tota mena de residus que puguem imaginar".

Després d'un temps de recollida d'informació i elaboració de discurs propi, la Plataforma ha decidit prendre el carrer. Amb el color groc de les seves samarretes han fet concentracions durant la Fira de Primavera i han organitzat un taller de pancartes per penjar als balcons que ha anat voltant pels barris. També estan recollint signatures, van assistir a l'acte final de campanya d'IC-V a Sant Feliu acompanyant al Conseller de Medi Ambient, Francesc Baltasar, per deixar clar l'objectiu de les persones que integren Aire Net: "No a la incineració". La pro-

pera acció prevista és una manifestació el dijous 21 de juny i un concert el dissabte 7 de juliol.

▶ Riscos per a la salut

Segons el doctor J. Ferris i la doctora J. García, ambdós oncòlegs, en els últims 20 anys hi ha un increment que ronda l'1% anual del nombre de càncers en nens i nenes. Hi ha estudis independents que assenyalen la incineració com una font de contaminants molt perillosos per a la salut de les persones. A la qualitat deplorable de l'aire que respirem se li afegirien metalls pesats, dioxines i furans (que són agents cancerígens segons l'Agència Internacional d'Investigació del Càncer), entre d'altres contaminants, tots fruit de la incineració.

L'aire no és l'únic que es contamina, moltes d'aquestes partícules amb efectes cancerígens es dipositen als aliments i a les aigües.

L'Eduard afirma que "la situació actual en el conjunt dels Països Catalans és preocupant". Assenyalava que la majoria de les 37 cimenteres que hi ha a l'Estat espanyol es troben en territori català, i que a cada una d'elles hi ha un projecte per cremar algun tipus de residu. La indústria del ciment, pilar del nego-

ci immobiliari, preveu una caiguda de la construcció i, per tant, de la fabricació de ciment. Així, la reconversió d'aquest sector en gestors de residus és una sortida amb unes grans perspectives econòmiques, com es pot observar en la reestructuració d'empreses constructores cap al sector de tractament de residus. El creixent volum de residus suposa un gran problema i les grans multinacionals, amb aquesta situació, tenen prou influència com per obtenir beneficis de l'administració d'aquesta situació.

▶ Algunes propostes

Les persones que integren la Plataforma Aire Net no volen ser "conillots d'índies", ja que els preocupa la seva salut, especialment la dels infants, la de les dones embarassades i les persones amb problemes respiratoris. Es reclama una major contundència en els estudis ambientals i que s'apliqui el principi de precaució tenint en compte que hi ha possibilitats raonables de que una activitat industrial pugui posar en perill la salut de les persones de l'entorn. La Plataforma aposta per a que s'aturin tots els projectes d'aquest tipus que es preveuen arreu del país abans que es constati un increment de la xifra d'afectacions o morts a la zona. I, com no podia ser d'una altra manera, la Plataforma té clar que la solució hauria de passar pel desenvolupament d'un model alternatiu i preventiu de la recuperació dels residus. ☺

Per contactar:

PLATAFORMA AIRE NET

airenet.es - administracionweb@airenet.es

Eduard Giménez 647 465 221

Denunciant els negocis de guerra de les financeres

✉ Gemma Garcia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

L'entitat Justícia i Pau i l'Observatori del Deute en la Globalització han presentat la campanya "BBVA sense armes" per denunciar la irresponsabilitat social corporativa d'aquesta entitat financera. Tot i l'elecció d'aquesta corporació, la campanya s'estén a tot el sistema financer que participa a les indústries militars, contra la naturalesa i contra els països del Sud.

Les dades aportades pel Centre Delàs d'Estudis per la Pau posen en evidència les connexions entre la indústria militar i les corporacions financeres. Banco Bilbao Vizcaya Argentaria (BBVA), Banco Sabadell, Arlington Capital, Banesto, Bilbao Bizkaia Kutxa, Banco Santander Central Hispano (BSCH) i Caja Castilla La Mancha, les quals tenen accions d'algunes empreses que participen a indústries militars, com Amper S.A -dedicada a

l'electrònica militar-, CESCE -que facilita crèdit per a l'exportació d'armes-, Indra S.A (proveidora del Departament de Defensa americà) o Construcciones Auxiliari Ferrocarriles (CAF) -dedicat a carros de combat i blindats.

Les tres darreres empreses enumerades van ser assignades per a la reconstrucció d'Iraq segons el llistat publicat al diari econòmic *Expansión* el 9 de maig del 2003. Segons declaracions de les persones impulsores de la campanya, aquesta informació pretén crear una opinió pública que afavoreixi un canvi d'actitud de les entitats financeres i de la Corporació BBVA en particular.

La corporació BBVA manté una proclama en matèria de Responsabilitat Social Corporativa que es contradia amb les dades obtingudes. Les dades extretes d'un informe fet pel Ministerio d'Economia i Finances italià posen de manifest que durant l'any passat el BBVA va finançar exportacions d'armes italianes per un valor de més de 53

milions d'euros. Part del finançament s'ha dedicat a l'exportació d'armes a països que no compleixen amb el Codi de Conducta de la Unió Europea, entre els que destaquen Israel (329.000 euros) o Malàisia (700.000 dòlars).

La denúncia fa referència a la compra de voluntats polítiques i blanqueig de diners

Unes altres dades significatives provenen de l'informe "Inversions explosives. Institucions financeres i municions clúster" elaborat per Christophe Scheire, de l'organització belga Netwerk Vlaanderen. Aquestes municions no distingeixen

entre persones combatents i civils i quan fallen tenen un efecte similar a les mines antipersona. Per aquests motius, hi ha diverses iniciatives internacionals que en demanen la prohibició. Tot i això, l'informe revela que tant el BBVA, com el BSCH continuen promovent la fabricació d'aquestes armes.

▶ Delicte ambiental i social

La campanya va més enllà de les inversions en indústria armamentística i denuncia els negocis contaminants del BBVA. El banc, l'any 2001, a l'Equador, va involucrar-se en el préstec sindicat per a la construcció de l'Oleoducte de Crus Pesats (OCP), que ha estat fortament criticat i que ha generat una campanya per denunciar els impactes negatius

sobre l'ecosistema que ha provocat el desplaçament de comunitats. També ha destruït sis volcans actius, de reserves d'aigua fresca i de jungla verge. El BBVA també va contribuir en el finançament de l'empresa espanyola ENCE per a la construcció de dues plantes de producció de cel·lulosa a la ciutat uruguiaia de Fray Bentos. La de l'Uruguai va ser una operació denunciada pels residents degut a la degradació medioambiental i que han aconseguit suspendre. La denúncia també va dirigida als casos de compra de voluntats polítiques a governs d'Amèrica Llatina i blanqueig de diners. A Mèxic, la Fiscalia acusa el BBVA d'operacions per aconseguir suports per fer-se amb el control del banc mexicà Probusa. ☺

Per contactar:

CAMPANYA BBVA SENSE ARMES

bbvasensearmes.org - info@bbvasensearmes.org

Formació dels voluntaris i voluntàries que viatjaran a Palestina aquest estiu

☞ **Montse Aumatell**
/elcamp@setmanaridirecta.info/

Després de casi un segle d'ocupació jueva a Palestina, i davant els resultats de les guerres d'agressió i de resistència que s'han succeït durant aquests anys, la gent de la "Xarxa d'Enllaç amb Palestina" ha arribat a la conclusió que un dels factors determinants per aturar aquest procés colonial rau en la capacitat que adquireixi la societat internacional tant per generar pressió vers l'Estat d'Israel com en la solidaritat vers el poble palestí. Aquesta és la doble finalitat del seu treball que van decidir impulsar amb la presència de

Conèixer la xarxa associativa que hi ha a Palestina i així poder difondre-la a la tornada

catalans i catalanes a Palestina i palestins i palestines a Catalunya. Treballant colze a colze amb diverses organitzacions palestines i internacionals han creat un ampli ventall de possibilitats per

Xerrada formativa a la Granja Ecològica de Can Pipirimosca

Pere Albiach

tal que tothom que tingui inquietuts trobi l'espai on desenvolupar les seves motivacions i aspiracions.

Els objectius principals d'aquest col·lectiu són, segons la seva pròpia web, "compartir, difondre, vincular, informar, distendrir, mediar, conèixer i intercanviar". Amb aquestes premises, el 16 i el 17 de juny, la Xarxa d'Enllaç amb Palestina, juntament amb la col·laboració de l'Associació pel Desenvolupament Local i Alternatiu de Valls, va

organitzar a la Granja Ecològica de Can Pipirimosca la formació dels voluntaris i voluntàries que aniran aquest estiu als territoris ocupats palestins.

Aquesta mobilitat internacional pot adoptar diferents formes: intercanvis juvenils, camps de treball –gestionats per les pròpies organitzacions palestines–, visites d'estudi per diferents ciutats de Cisjordània, coneixement d'organitzacions palestines que realitzen tasques de suport a dones, nens, preso-

ners, etc. Tot això es fa per conèixer la xarxa associativa que hi ha a Palestina i així poder difondre-la a la tornada. És molt important que la gent que viatge a Palestina estigui formada, que sàpiga que

va a una zona en conflicte i que respecti la cultura que hi trobarà. És per aquest motiu que, des de fa ja cinc anys, des del 2003, per aquestes dates s'organitza la jornada de formació, on hi participen entre 20 i 40 persones, que són les que tenen previst viatjar a Palestina. Els seus organitzadors destaquen els objectius: "preparar a la gent, fem una petita introducció del conflicte i de la situació actual, apuntem possibles solucions, parlem sobre la gestió de la por, dels dubtes, de les inseguretats i de les situacions de violència que es poden trobar. També fem algunes recomanacions de tipus cultural, com vestir, com comportar-se a les llars i als carrers..."

A la tornada es farà una jornada per avaluar allò que la gent ha vist i experimentat. "El viatge a Palestina marca molt", indica Maria Arenas, tècnica del projecte. Continua explicant que "volem que aquest voluntaris s'incorporin dins la Xarxa, que participin dins el programa de sensibilització, facin xerrades dins de la seva localitat, amics, família, etc. En definitiva, que facin una tasca de sensibilització". ☺

Per contactar:

Xarxa d'Enllaç amb Palestina
info@xarxapalestina.org - xarxapalestina.org
Tel.: 935 531 543

Noves mobilitzacions reclamen un habitatge digne

☞ **Gemma Garcia**
/campanyes@setmanaridirecta.info/

La denúncia de l'especulació immobiliària i el reclam d'un habitatge digne continuen impulsant la creació de diversos col·lectius arreu dels Països Catalans. Per una banda, l'Assemblea andreuca contra l'especulació i per l'habitatge digne, després de la setmana de lluita "Està tot fatal", ha organitzat unes xerrades. Alhora, s'ha celebrat la primera trobada de l'Assemblea Popular per l'Habitatge de Sant Cugat del Vallès (Vallès Occidental).

Un grup de persones, a títol individual i provinents de diferents col·lectius de Sant Andreu de Palomar (Barcelona), com de la reivindicació veïnal "No ens

"Assemblea Andreuca ha organitzat unes xerrades i s'ha celebrat la primera trobada de l'Assemblea Popular per l'Habitatge de Sant Cugat"

robareu les Casernes!", han començat a mobilitzar-se a partir de les dues accions dutes a terme en el marc de la campanya "Està

tot fatal" del passat mes de maig. Una bicicletada pels carrers de Sant Andreu, i una concentració davant d'una immobiliària que va acabar amb la identificació de 15 persones per part dels Mossos d'Esquadra. Les xerrades que varen començar el dia 14 de juny prenen el relleu a aquestes dues accions. El proper 26 de juny hi ha programada una xerrada a càrrec de Robert González i Marc Martí, ambdós, sociòlegs, per parlar sobre el model de ciutat de Barcelona.

A Sant Cugat, l'Assemblea Popular per l'Habitatge comença a caminar. Amb la intenció de tractar els problemes d'accés a aquest dret, han organitzat la primera trobada per coordinar tots els participants i les iniciatives que pretenen millorar la situació

de l'habitatge a la ciutat. Durant la trobada, es va presentar un dossier sobre l'estat de l'habitatge a la localitat. Un dels aspectes tractats és la política d'habitatge de l'Ajuntament. Des de l'Assemblea denuncien que Sant Cugat és la segona ciutat més cara de l'Estat Espanyol (3.753 euros/m² de mitjana en habitatge lliure), superada només per Donostia (4.300 euros/m² de mitjana en habitat-

ge lliure), i consideren imprescindible realitzar un canvi de fons en la legislació. En aquest sentit proposen mesures legals com la creació de cooperatives d'habitatge o una moratòria urbanística al municipi per tal d'aturar les construccions, com també crear una taula oberta amb diferents agents socioambientals per traçar les futures línies públiques d'actuació urbanística. ☺

Per contactar:

ASSEMBLEA ANDREUENCA CONTRA L'ESPECULACIÓ I PER L'HABITATGE DIGNE
Xerrada 26 de juny, 19:30h
CENTRE CÍVIC, C\ GRAN, 111. SANT ANDREU (BARCELONA)
Reunions: local AVV de Tramuntana, dilluns 20:45h
HABITATGE.STAP@GMAIL.COM

ESPAI OBERT

Revetlla de Sant Joan

Porta el teu sopar per compartir.
Nosaltres posem el postres i la música

Violant d'Hongria 71 1er pis. Sants, BCN.

ger

entitat cultural i esportiva

Tlf. 93 896 12 00 C/ Pi 25
08810 Ribes (Garraf)
Països Catalans
www.ger.org

el ger posem la directa!

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat

illacrúa

la revista alternativa
dels Països Catalans

www.illacrúa.net

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93 443 01 90
Fax: 93 329 71 52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

El camí cap a nosaltres
el segon treball discogràfic de

Cesk Freixas

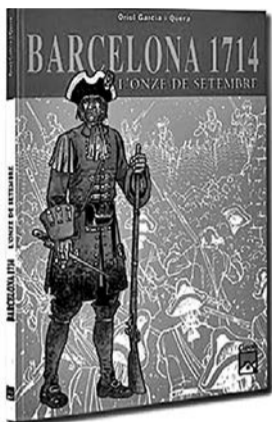
El cantautor de Riudebitlles presenta, juntament amb la banda Els Altres Bandals, el seu segon disc. Amb la direcció i producció musical de Magi Batalla.

www.ceskfreixas.cat / ceskfreixas@gmail.com

Vinyetes de realitat

EL CÒMIC ABANDONA LA FANTASIA I S'ACOSTA A L'ACTUALITAT I LA CRÍTICA SOCIAL

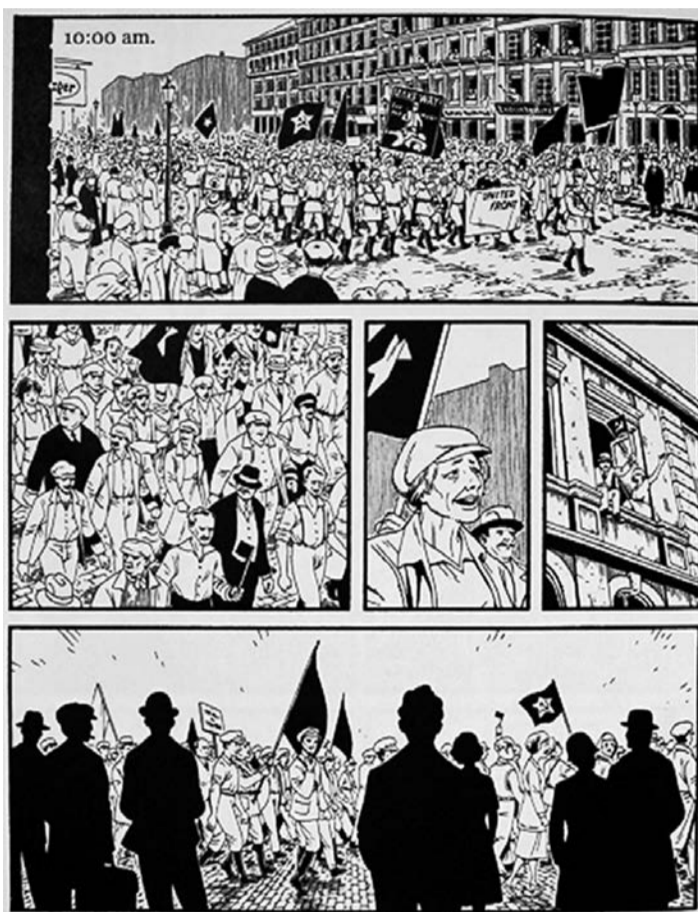

➔ **Gustavo Berocan**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Ja fa quinze anys que el còmic *Maus* va guanyar el premi Pulitzer per una història centrada en l'Holocaust. Des de llavors, els mitjans de comunicació no es cansen de repetir que el còmic s'està fent gran amb el seu públic de sempre. El que s'oblida, però, són els innumerables exemples anteriors a aquest important llibre que ja havien abandonat la fantasia, tan atribuïda a la història gràfica i començaven a fer servir les vinyetes per parlar de temes més propers a la realitat social. Si ja als anys 60, Robert Crumb i Harvey Pekar portaven al còmic les seves pròpies paranoies, amb *American Splendor*, l'any 1978 el mestre Will Eisner va reivindicar amb *Contrato con Dios* el dret dels còmics a explicar temes significatius. Tanmateix, per desgràcia avui, la majoria dels lectors se sorprenden quan troben un còmic que parla de temes actuals com la guerra, la violència de gènere o la immigració. Si per l'autor de *Maus*, Art Spiegelman, el còmic sempre ha tingut vocació periodística, aquesta només es va recuperar durant els anys noranta. Va ser seguint els seus passos que el nordamericà Joe Sacco va plasmar les seves entrevistes fetes al Pròxim Orient a una revolucionària *Palestina: en la Franja de Gaza*, tirant a terra el mur entre periodisme i còmics. Avui, encara que és molt estrany que un autor de còmic tingui, com Sacco, la carrera de periodisme, no són rares les obres que aborden temes de la nostra actualitat.

Nazis i revolucionaris

Amb el creixement actual de les novel·les gràfiques es va fer possible abordar alguns temes amb més profunditat, fins i tot per la seva major quantitat de pàgines. Es van

fer possibles obres com *Berlin. Ciudad de piedras*, primera part d'una ambiciosa trilogia, que en més de dues-centes pàgines narra els últims dies de la República de Weimar abans de l'ascens del nazisme. Igualment ambiciosa i ben documentada és *Modotti*, d'Àngel de la Calle, que explica la biografia de Tina Modotti, una fotògrafa i revolucionària italiana que després de migrar als EUA, va aprendre fotografia i es va traslladar a Mèxic, on va inspirar a artistes com Edgard Westn i Diego Ribera. A la terra d'Emiliano Zapata, es faria comunista fins arribar a militar a França, Rússia i, fins i tot, a l'Estat espanyol durant la Guerra Civil. Si el gènere històric sempre va existir en el còmic, estranya és l'ocasió que no es limiti a reproduir les versions oficials sense qüestionar. És el que diferencia al treball del català Oriol Garcia i Quera, que busca reexplicar i desmitificar personatges i fets històrics sempre amb la supervisió d'un historiador. Els seus àlbums *Barcelona 1714*, *Corpus 1640*, *Guifré 897: L'origen de la Nació* recuperen la història de Catalunya i són usats en l'ensenyament. L'autobiografia, recurs cada vegada més present al còmic, dona a l'autor l'oportunitat de fer la seva crònica social, per exemple en un diari de viatge. És el cas de Guy

Delisle, que fa la seva crítica a la realitat de la isolada Corea del Nord, a *Pyongyang*, i de la capital de l'obertura de mercat de Xina a l'obra *Shenzen*. També és el cas de S. de l'italià Gipi, que recupera històries del seu pare durant la Segona Guerra Mundial.

Vinyetes femenines

En un mercat encara tan dominat per homes, algunes dibuixants reclamen igualtat amb els seus traços per tal d'exposar els seus problemes i les seves vivències. És el cas del lloat *Persépolis* de Marjane Satrapi, que no només parla de la seva situació com a dona en un Iran islamista, sinó que explica també la seva vida d'expatriada a Europa. Les qüestions femenines també són presents a l'àlbum *Luchadoras*, de Peggy Adams, que té com a escenari la ciutat mexicana de Juárez on més de 600 dones han desaparegut i més de 400 han estat assassinades víctimes de la violència de gènere. Malgrat la crisi del mercat editorial, on els tiratges inicials de cada àlbum són cada vegada menors, l'èxit d'àlbums com *Maus*, *Palestina* i *Persépolis* ens fa pensar que encara no hi ha límits per al còmic. De fet la imaginació dels autors pot anar tan lluny que poden per fi tornar a la pròpia realitat.

VOILÀ, PREMIER SOIR, SEUL...
PETIT VILLAGE HAUT PÉRICHÉ, BEAU DÉCOR... AUCUNE COMPLICATION.
J'AI COMME UNE TROUFFÉE DE BONHEUR.
ON A BIEN MARCHÉ.
JE SUIS SÈC COMME UN COUCOU MAIS JE ME SENS EN PLURIME FORME.
TMOINGEMENT, DANS CINQUE JOURS, JE SERAI AU FRAYSTAN, EN TRAIN DE TÉLÉPHONER À LA MAISON.
J'AI LA SENSATION AGRÉABLE D'ÊTRE AUX COMMANDES DE MON VOYAGE.

Joe Sacco, el reporter de les vinyetes

Potser la casualitat va fer que Joe Sacco acostés còmics i periodisme, influenciant a molts autors a imprimir l'actualitat entre vinyetes. Segons ell mateix, no era un reporter suficientment bo, però després de viatjar a Palestina va decidir fer amb còmics el que els seus col·legues de professió no tenien coratge de fer: explicar el que havien vist. L'elecció del format còmic va sorgir per la major facilitat que Sacco tenia de publicar'los. Ja duia anys publicant els seus propis còmics a l'editorial Fantagraphics. Robert Capa, que

amb les seves fotografies de guerra va ajudar a fundar el foto-periodisme, Sacco, al costat d'Art Spiegelman, va fer dels seus dibuixos el seu mitjà d'expressió de la realitat. Els vents del "nou periodisme" de Truman Capote i Hunter S. Thompson el van influenciar clarament, i es pot comprovar fàcilment quan ambdós escriptors apareixen com a personatges en els seus reportatges. Després de *Palestina*, Sacco se'n va anar cap a Bòsnia per publicar posteriorment els igualment premiats *Gorazde: zona protegida* i *El mediador*.

Cinc àlbums per a endinsar en el gènere

Maus. Relat d'un supervivent, Art Spiegelman

Aquest clàssic del còmic, editat no fa molt en català, narra la història dels pares de l'autor, que van sobreviure a l'Holocaust.

Palestina: en la Franja de Gaza, Joe Sacco

La visió de Sacco sobre Palestina, després de diverses incursions durant els anys 90, va trencar les barreres entre còmic i periodisme. Va acostar encara més còmic i actualitat.

El fotògraf, Didier Lefevre i Emmanuel Gilbert

Les aventures d'un fotògraf a l'Afganistan durant la guerra contra la URSS, durant els anys 80, en una missió de Metges Sense Fronteres. Narrat

magistralment a partir del diàleg entre els seus dibuixos i les seves fotografies.

Persépolis, Marjane Satrapi

La primera dona iraniana en publicar un còmic repassa la seva infància durant els primers anys de la revolució islàmica a l'Iran, el seu exili a Europa, la guerra amb l'Iraq i a la seva tornada a l'Iran ara fa pocs anys.

Modotti, Àngel de la Calle

Al llarg de deu anys, De la Calle va estudiar i va seguir els passos d'aquesta dona fins a editar aquest còmic, que seria la seva primera biografia publicada a l'Estat espanyol. El seu treball d'investigació està present a les vinyetes a l'estil novel·la negra.

Pim-Pam-Pum

“El Vaixell dels Bojos és una imatge universal de la humanitat a la deriva”

Bea Insa i August Dirks
NAVEGANTS DEL VAIXELL DELS BOJOS

Cada nit al port excepte els dilluns
MÉS INFORMACIÓ: <WWW.AZART.ORG>

Fins el 22 de juny estaran al port de Barcelona presentant una versió lliure dels *Contes de Canterbury*, en el primer viatge en què han estat convidats oficialment. Des de 1994, l'antic vaixell pesquer d'alta mar

transformat en teatre flotant, escenari i escultura, viatja arreu del món en processó festiva. Una tripulació de deu persones formada per actrius, dissenyadors, músics, clowns, tècnics i d'altres pelegrins de l'art, naveguen per la mar a la recerca d'altres dimensions en la comunicació humana. Tot plegat, seguint la vella tradició del teatre medieval popular i de la bella *Commedia dell'Arte*.

Estel B. Serra
<cultura@setmanaridirecta.info/>

Per què us han convidat aquesta vegada?
Aquesta és la quarta estada que fem a Barcelona, però la primera a nivell “oficial”; la resta d'ocasions sempre han estat clandestines. La primera, vam veure un pont

que s'obria i directament hi vam passar. Al cap d'un moment ja ens feien fora, donant-nos un petit espai al port olímpic. Durant les altres estades ens ha acollit el *Naumón*, el vaixell itinerant de la Fura dels Baus, sobretot per hivernar. Ara ens ha convidat l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural del Departament de Cultura de la Generalitat catalana i a partir d'aquí tot ha sigut més fàcil. Fins i tot, aconseguir i mantenir l'espai a partir de la negociació amb l'empresa Port 2000 que és curiosament, la mateixa que ha desallotjat Miles de Viviendas.
Sou benvinguts a tot arreu?
Tot depèn de les conjuntures, dels moments i dels llocs. Per exemple a Itàlia sempre hem tingut problemes amb les tribunes, en utilitzar espai públic que no sigui la mar.

Les persones dels diferents indrets que visitem acostumen a mostrar-se interessades o indiferents. Així, i a tall d'exemple, Galícia ens acull sempre molt bé i a Andalusia, tot i el que pugui semblar, passem molt desaparebuts.
Alguna anècdota amb les autoritats?

L'estiu passat a Marsala, a Sicília, quan vam arribar a la costa ens esperaven més d'una vintena de policies de paisà en fila. Ens van registrar de dalt a baix, a nosaltres i al vaixell. Finalment, van marxar per on havien vingut.

Motius del viatge permanent?
L'afecte amb el qual ens reben. La manera de visitar sense consumir i l'aportació comunicativa constant. Perquè el vaixell és una visió carnavalesca de la vida, una imatge universal de la humanitat a la deriva, de la societat que ha perdut el seu rumb.

Alejandro Maestre

La memòria persistent

COMENCEN ELS ACTES DE LA DESENA MARXA D'HOMENATGE AL MAQUIS, QUE S'ALLARGARAN FINS AL MES DE NOVEMBRE

X Marxa d'Homenatge al Maquis
De juny a novembre
www.sindominio.net/marxa-maquis

Blanca Balanya
<cultura@setmanaridirecta.info/>

Els Maquis van ser els guerrillers antifranquistes que després de la guerra civil espanyola van continuar la lluita contra el règim dictatorial, atacant les seves infraestructures i interessos econòmics. La història els ha condemnat a l'oblit, especialment als maquis llibertaris i anarquistes, de la mateixa manera com el règim de llavors els va catalogar de vandals terroristes. Per això, cada any des de 1997, se celebra la Marxa d'Homenatge al Maquis, una sèrie d'activitats impulsades per col·lectius llibertaris destinada a reivindicar la memòria d'aquests lluitadors. Tradicionalment, el gruix d'actes es concentra durant el mes de juliol, però en aquesta desena edició s'allargaran des del mes de juny fins gairebé el mes de desembre.

Els actes centrals de la desena edició se celebren a Bellver de Cerdanya el 14 i 15 de juliol, sota el lema IV ofen-

siva contra l'Oblit. El 14 de juliol se celebrarà a l'alberg La Bruna una xerrada sobre les resistències llibertàries des de 1939 fins a l'actualitat, a càrrec dels historiadors i membres de la Marxa del Maquis Dolors Marín, Joan Martínez i Josep Cara. També s'hi projectarà la pel·lícula *El MIL*, de la realitzadora suïssa Martina Loher. Una visió sobre el grup guerriller en què va participar Salvador Puig Antich lluny de l'edulcorada visió que n'ha donat la pel·lícula de Manuel Hueriga *Salvador*. Posteriorment, hi haurà un debat amb l'exmembre del MIL Jordi Solé Sugranyes. Els actes de l'ofensiva contra l'oblit continuen el 15 de juliol, amb una ruta comentada fins a una base guerrillera des de Palau de Cerdanya fins a la Molina.

Cinema 'de tiros'

A Barcelona, i també en marc de la desena Marxa del Maquis, la CNT organitza un cicle de cinema “de tiros” i documentals de guerrillers l'últim

dijous de cada mes, de juny a novembre. Al local del carrer Joaquim Costa s'hi podran veure, per exemple, *Y llegó el dia de la venganza* (1964) de Fred Zinnerman. Inspirada en la novel·la *Killing a mouse on sunday* de Emeric Pressburger, la pel·lícula va estar prohibida a l'Estat espanyol fins el 1979. Gregory Peck interpreta a Manuel, un antic maqui que duu vint anys exiliat a França. Quan s'assabenta de que la seva mare és apunt de morir, retorna a casa seva, però malgrat els anys transcorreguts, el guàrdia civil Vinolas (Anthony Quinn) no s'ha oblidat d'ell i el perseguirà fins a les últimes conseqüències.

En aquest cicle també s'hi projectarà *A tiro limpio* de Francisco Pérez Dolz, clàssic del cinema negre d'atracsadors, *La guerrilla de la memoria* de Javier Corcuera, documental sobre el maquis on apareixen antics guerrillers com Manuel Zapico o Eduard Pons Prades, o la més recent, *Silencio Roto* de Moncho Armendariz.

Difusors d'art urbà

BARCELONA ACULL UNA TROBADA EUROPEA DE GRAFITERS ENMIG DEL DEBAT SOBRE L'ORDENANÇA CÍVICA

DIFUSOR
Del 29 de juny a l'1 de juliol
HORARIS I LOCALITZACIONS: <WWW.DIFUSOR.ORG>

Antònia Andreu
<cultura@setmanaridirecta.info/>

Difusor és una trobada d'artistes europeus del *graffiti* que treballen amb plantilles al carrer. Fomenten una reflexió sobre alguns dels aspectes que aquest tipus d'art urbà està posant en relleu, com són els usos de l'espai públic i la seva relació amb el disseny gràfic. L'objectiu de la trobada és contribuir a la creació de xarxes de diàleg i treball entre diferents col·lectius que tenen l'espai i la plantilla com a nexes d'unió. No és casual que aquesta cita es faci a una ciutat com Barcelona, amb un ampli moviment d'art urbà al carrer i en un moment en què l'anomenada ordenança cívica impulsada per l'Ajuntament de Barcelona ha tornat a generar un debat cultural i polític sobre aquest tema.

Des del 27 de juny i fins l'1 de juliol es faran tallers de plantilles, projeccions

de documentals, itineraris de grafiters per espais com la façana exterior dels centres cívics Bocanord i del Guinardó, els jardins de Federica Montseny, els murs del Parc de les Aigües, i la terrassa del Youth Hostel Gothic Point, a Barcelona, i el pont de l'Avinguda Pi i Margall de Sant Adrià del Besòs. De moment, hi ha confirmada la presència de 87 artistes d'una vintena de països diferents. Entre la representació dels Països Catalans hi ha Trepax, 521krú, Borbo, Btoy, Cooltore o Fragil de Barcelona, Elcesk de Rubí, Kimo Osuna i Werens de Sabadell, Capitán Maní i Garlo de Palma o Rnstncil de València.

Audiovisuals sobre el graffiti

En el certamen també s'hi projectaran diversos documents audiovisuals, com per exemple *Plantillas de Barcelona*. Gravat durant l'estiu del 2006, aquesta peça fa un repàs a la situació de la plantilla a Barcelona durant els primers

mesos posteriors a l'Ordenança Municipal que, segons els grafiters, criminalitza aquesta activitat. També s'hi projectarà el documental de Jordi Oriola *Barcelona 2006: l'any del civisme*, en la mateixa línia de denúncia.

El 30 de juny, a l'Espai Jove Bocanord, se celebrarà una taula rodona sobre l'art de carrer amb tres conferenciants especialitzats en la matèria: Tristan Manco, artista, autor de llibres, dissenyador *freelance* i expert mundial en *street art*; David Garcia, advocat i un dels impulsors de l'agència GSA, dedicada a la professionalització i regulació de l'art urbà; i Israel Rodriguez i Gemma Galdón, fundadors del RiSC i del projecte Malababa, projectes que pretenen donar visibilitat i impulsar la dissidència gràfica de diversos col·lectius, amb una clara voluntat de posar de manifest les incongruències en els usos de l'espai públic.

Mestissatge de veritat

LA CARRAU
 'DINS LA TAIFA'
 PROPAGANDA PEL FET!, 2007

✉ Roger Palà
 /cultura@setmanaridirecta.info/

La música tradicional dels Països Catalans ha patit durant els darrers temps profundes transformacions. Ara sembla natural, però fa només deu anys les paraules *folk* i català, unides en un mateix sintagma, eren sinònim de caspa i encarament. Els complexos i l'autoodi són malalties que arrelen molt profundament en la consciència col·lectiva, però no són incurables. Va caldre molta feina de base per erradicar-los. La consigna: recuperar les places per a la música tradicional. Des de l'heterodoxia i sense prejudicis. Que un grup de ball folk pogués omplir una plaça en una festa major com ho fa una formació d'ska o de rock.

Feia falta una autèntica revolució, i així va ser. La conspiració es va gestar entre dues ciutats: Sabadell i Terrassa. Pomada i La Carrau. Els de Sabadell estan ara en una mena d'hivernació. I els egarencs presenten ara el seu tercer disc, *Dins la taifa*. Han estat tres anys de pausa discogràfica, ja que el segon disc del grup, *Qin bon boril!* (Propaganda pel Fet!) duu etiqueta de 2004. Però no pas de directes, ja que el grup ha seguit girant i girant, i girant... perpètuament.

La 'taifa' és un localisme terrassenc que fa referència a la popular carmanyola. I el que trobem dins d'aquest disc és el compendi de sabors habitual del menú que serveix La Carrau: cant d'estil (*Per la de l'U*, amb el guitarró de Cristóbal Rentero), tanguillos flamencs (*Desig*), rumbes i

cúbies (*Poeta de carrer*, amb la veu en català de Lichis de La Cabra Mecànica)... Músiques d'arrel popular passades per un *turmix* molt competent on la instrumentació tradicional –violí, llaüt, acordió– incorpora la més clàssica del pop i el rock–guitarra elèctrica i bateria. Destacar els moments en què miren cap al punk –qui és punk no ho pot amagar mai–, com a *Sort*, amb un frenesí que també desprenen formacions com Pogues o 17 Hippies. I també quan s'atreixeixen amb una marxa mora amb un regust electrònic, "Més", en col·laboració amb Xerramequ Tiquis Miquis.

Un disc on La Carrau demostra que encara els queda camí per recórrer dins del més autèntic dels mestissatges que es fan en aquest país.

'El gángster'
 (TRACK MEDIA/LLAMENTOL, 1951) | DIRECTOR: MAX NOSSECK
 | GUIONISTES: SAM NEUMAN, NAT TANCHUCK | INTÈRPRETS: LAWRENCE TIERNEY, ALLENE ROBERTS, MARJORIE RIORDAN, LISA GOLM | DURADA: 60 MINUTS
 | IDIOMES: VOSE (ANGLÈS), VE

Si el cinema negre en ocasions ha sigut un mitjà perfecte per la crítica social més o menys dissimulada, també ha servit per donar sortida a ficcions que defensen la venjança o les posicions més conservadores de la política de seguretat. És el cas d'*El gángster*, que pot prendre's com un alegat contra els sistemes penals amb voluntat de reinserir els presos.

Vincent és un jove criminal reincident que aconsegueix la llibertat condicional, malgrat les

reticències dels responsables, gràcies a un discurs de la seva mare que li assegura la llibertat. A tot gas, amb concisió i sense massa subtilitats, *El gángster* se centra en un criminal irrehabilitable, unidimensional en la seva insensibilitat, amb un ressentiment de classe intractable. Un final quasi de tragèdia grega afegeix punts a una funció mediocre però impactantment directa, tant narrativament com ideològicament.

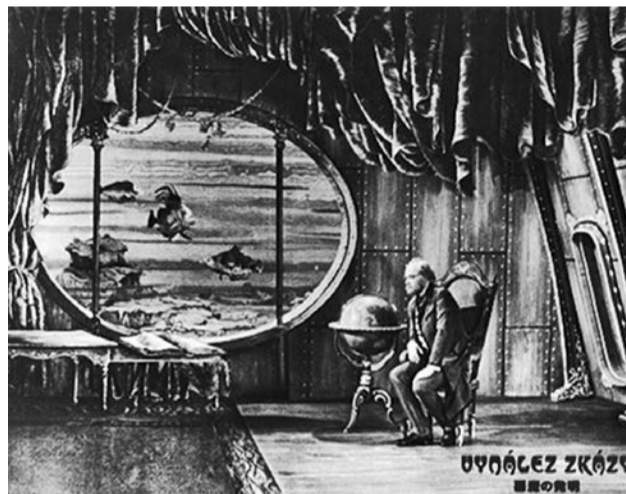
Koyaanisqatsi
 'PÈRDUA D'IDENTITAT'
 (PLANETA FLIPA)
 HARDCORE

Sota el veritablement estrany nom de Koyaanisqatsi, s'amagen gairebé al complet els antics Stroh. Des de la petita vila d'Ullastrell (Vallès Occidental) el hardcore barrejat amb l'ska té un nom propi des de fa temps. Primer van ser els Stroh, que amb quasi deu anys de trajectòria van girar per Europa molt més que no pas per casa nostra, fent-se un lloc als principals festivals alternatius de països com França, Suïssa o Alemanya. Aquell cicle va acabar i el relleu el va agafar

directament Koyaanisqatsi. Ska-Core contundent i festiu, essencial i autèntic. Aquest és un estil que mai ha sigut fructífer, pel que fa a bandes en aquest país, però són molts els fidels de grups com Voodoo Glow Skull o The Real McKenzies. Al llarg de les tretze cançons del seu treball de debut, que ja els ha portat per Europa de nou, s'amaguen temes com *Tens por* o *Oblidats* que fan agradable escoltar-los i descobrir una altre manera de fer canvis de ritme. DAVID VÁZQUEZ

'Una invención diabólica'

(TRACK MEDIA/LLAMENTOL, 1958)
 DIRECTOR: KAREL ZEMAN
 GUIONISTA: KAREL ZEMAN I FRANTISEK HRUBIN
 INTÈRPRETS: ARNOST NAVRÁTIL, LUBOR TOKOS, MILOSLAV HOLUB
 DURADA: 79 MINUTS
 IDIOMES: VOSE (TXEC)
 MATERIALS AFEGITS DESTACATS: CURTMETRATGE 'INSPIRACIÓN'

Des de la Txecoslovàquia soviètica, Karel Zeman va apropar el cinema a alguns dels seus orígens, mitjançant imaginatives combinacions d'animació i imatge real, trucatges fotogràfics i tota mena d'artificis. Sempre amb un ull posat en projectar la vàlua de l'imaginació, va defensar un cinema escapista que poc sovint entrava en conflicte amb l'ortodoxia comunista.

Una invención diabólica es basa molt lliurement en *Enfront de la bandera*, de

Jules Verne, de la trama del qual elimina algunes de les parts més problemàtiques de pair per una audiència juvenil. Obviant també l'enfrontament entre nacions pel control d'un fabulós explosiu, reivindica la pau, l'esforç comú dels pobles per resoldre els problemes i, de pas, adverteix sobre els perills del progrés desfermat i la cursa armamentística, en una mostra entranyable de cinema soviètic sense intencions polítiques més enllà d'un càndid internacionalisme. I.F.

'Thomas el impostor'

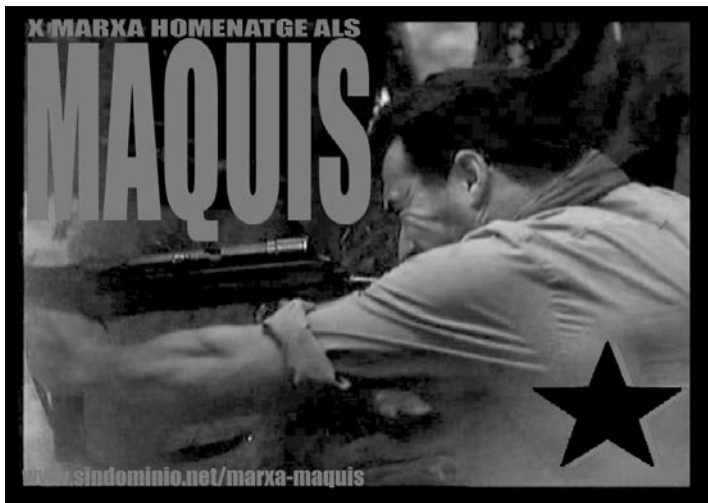
JEAN COCTEAU
 CABARET VOLTAIRE, SETEMBRE 2006
 170 PÀGINES

Jean Cocteau, artista polifacètic, polèmic per la seva homosexualitat, per la seva dependència de l'opi i pel seu esperit lliure, va tenir una vida com a personatge públic marcada per la seva fama de frívol. A *Thomas el impostor* va fer sinergia de les seves experiències a la Primera Guerra Mundial, que el va afectar profundament. Barrejant una cosa i l'altra, Cocteau va crear la figura de Guillaume Thomas, un adolescent que es pren la guerra com un joc i com una oportunitat d'experimentar vivències; de manera casual adopta una identitat i un rol social que no li correspon, i malgrat que és menor d'edat pot viure la guerra de ben a prop, quasi com un espectacle. Per la transgressió de l'escala de classes que presenta i la sàtira i la farsa en un rerefons tan dramàtic com la guerra, la novel·la va despertar moltes controvèrsies. L'alè poètic i el cinisme es barrejen i aquest últim té el punt culminant a la manera brillant com l'autor clou la ficció. IGNASI FRANCH

cultura@setmanaridirecta.info

RECOMANEM

X MARXA D'HOMENATGE ALS MAQUIS, 2007

Ja són a prop les marxes i activitats d'homenatge als lluitadors antifranquistes, els maquis.

Per veure el calendari d'activitats, mireu: www.sindominio.net/marxa-maquis

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOUS 21

Taula rodona: Mirant la presó.

Veus i experiències

19:30h Sala d'Actes de la Biblioteca Pública de Lleida Rambla d'Aragó, nº10. Lleida.

Hi intervindran: Esther Sancho, advocada, Aura Roig, membre de l'Observatori del Sistema Penal i Drets Humans UB. Gemma Ubasart, membre de la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura.

Organitza: SuportPonent Col·labora: CGT - Ponent

Mirant la presó. Veus i experiències. Taula rodona. Hi intervindran: ESTHER SANCHO, advocada. AURA ROIG, membre de l'Observatori del Sistema Penal i Drets Humans. GEMMA UBASART, membre de la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura. DIANA REIG i MARIONA MORA, membres del Grup de Suport a Presos i Preses en lluita a Ponent.

DIVENDRES 22

10è aniversari Casal Popular la Turba

19h al Casal Popular la Turba, Presentació del II concurs de fotografia Patrimoni Vallenc. Dissabte 23 de juny, crema del fogueró del Casal Popular la Turba, a la sortida de Completes, a la plaça de la Zeta, en el marc del 2n concurs de fogueres i foguerons organitzat per l'ajuntament de Valls.

Presentació de "Cròniques" reedició de les Cròniques Colonials i Cròniques d'una ocupació.

Ed. El Jonc 19 h., Sala d'Actes del Centre Obrer de Cervera (Passeig de l'Estació, 1) CERVERA Organitzat pel Centre Obrer de Cervera, dins de les activitats culturals del Premi 7 Lletres.

El moviment veïnal a Terrassa: d'escola de lluita democràtica a la complexitat del moment actual

20h Centre d'Estudis Llibertaris "Francesc Sàbat" Ctra. de Montcada 79. En aquest cas, un important moviment social serà analitzat per l'historiador Salvador Pérez Riera, membre del CELLFS i de la CNT, i que ha estat president de l'Associació de Veïns Segle XX, de la qual en l'actualitat n'és el tresorer.

DISSABTE 23

Repintada del mural "LO RIU ÉS VIDA, NO AL TRANSVASAMENT"

9 h, a la platja del riu, enfront del mercat, a Tortosa. Per a que no s'esborri la memòria! a les esmorzar amb baldanes, llonganisses i musclos, música... +info: www.ebre.net

Hip hop dando barraka

23 h. Al CSO La Papa Carrer de la Sagrera 14, Barcelona Amb Bichopeta, Inkonclusion, 13 lions on fire, Alterkodos i 4 secuaces Gratuït

Celebració del SOLSTICI D'ESTIU L'OCELL NEGRE.

Casal Independentista d'Agitació Cultural C/ Sant Carles, 8 - Casc Antic de Lleida Tot el dia. Exposició de llibres de cultura popular. 21:00h Sopar popular. Actuació del grup de música tradicional Filibusters, vinguts de Vilafranca del Penedès per a fer-nos passar una bona estona i fer pair el sopar amb música i danses tradicionals.

EL TAXISTA FUL

18:30h Centre d'Estudis Llibertaris "Francesc Sàbat" Ctra. de Montcada 79. Durada: 87 minuts. Una extraordinària i divertida pel·lícula: "José R. desarrolla su rutina de conductor de taxi por las calles de Barcelona. Su vida sería igual a la de cualquier taxista de 52 años, de no ser porque los taxis que conduce son robados. José roba para poder trabajar." No te la perdís! info@cellfrancescsabat.org

Revetlla de Sant Joan al CSA La Ferralla

18 h al CSA La Ferralla Primer campionat de futbol salvatge, després passi del vídeo Tornallom. I després, sopar i festa amb djs, fins que surti el sol.

SORTIM DE CASA

DIJOUS 21 MANIFESTACIÓ CONTRA LA INCINERACIÓ I PER UN AIRE NET 20 h. Plaça de la Vila St. Feliu de Llobregat

DIVENDRES 22 GRAN BICICLETADA CONTRA ELS CENTRES D'INTERNAMENT D'ESTRANGERS

18 h. a la Plaça Universitat

Anirem en bici fins al CIE de Zona Franca. Els CIEs no s'humanitzen, es pedalen!

DISSABTE 23 ENTREGA DE PLAQUES FRANQUISTES A LA CASERNA DEL BRUC, DE BARCELONA

Subversió per la llibertat! Es lliuraran les 1.000 plaques del Ministerio de la Vivienda que seguien empastifant els nostres carrers amb el jou i les fletxes.

11:30 h. a Plaça Sant Jaume (Barcelona) i Plaça Manises (València). Roda de Premsa. Dinar Popular i Cantautor a les 12h. a l'Ateneu Popular de l'Eixample. Barcelona. C/ Rosselló amb Sicília. Concentració de protesta popular contra la presència militar espanyola a les 17h. a la Caserna del Bruc. Barcelona. <M> Zona Universitària

Visiteu www.cajei.net i també: www.cajei.net/especial_subversio.asp

NO OBLIDEU...

3a MOSTRA DEL LLIBRE ANARQUISTA Al barri de Sants de barcelona Entre el 25 de juny i l'1 de juliol ESPAI OBERT - CSA CAN VIES - ENTROPIACTIVA www.llibreanarquista.es.kz

La indirecta

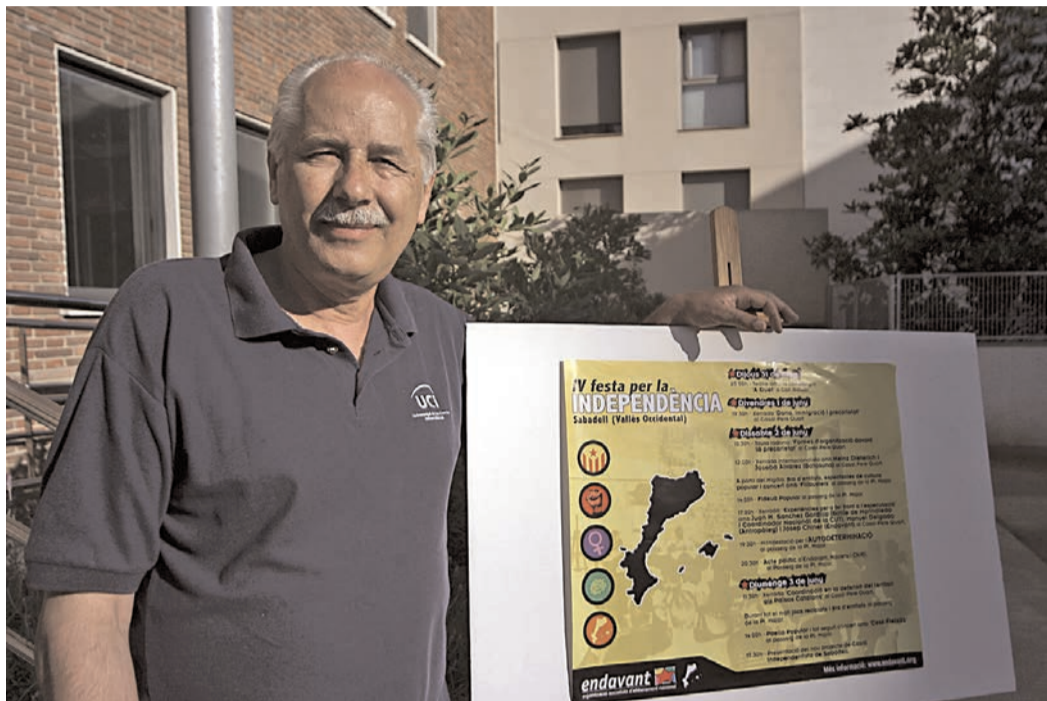

L'ENTREVISTA // HEINZ DIETRICH STEFFAN, ANALISTA POLÍTIC

El que ha assolit la dreta és una combinació de paranoia i histèria

Heinz Dieterich Steffan, analista polític i sociòleg d'origen alemany i amic personal d'Hugo Chávez, i que exerceix de professor a la Universitat Autònoma Metropolitana de Mèxic, va ser convidat per Endavant a la passada edició de la Festa per la Independència celebrada a Sabadell. De la llarga conversa que ens va regalar aquesta brillant figura de la "Nova Escola de Bremen" reproduïm a continuació una breu mostra. Podeu llegir l'entrevista sencera a www.fabrica.cat.

☞ Pau Llonch
i Arcadi Bassegoda
/entrevista@setmanaridirecta.info/

David Datzira

Quines són les especificitats que et fan pensar que a Veneçuela pugui donar-se una transició cap al socialisme del segle XXI que accentui les actuals polítiques de desenvolupament endogen i de benestar?

Des del punt de vista econòmic, a Veneçuela hi ha alguns avantatges. En primer lloc, hi ha fons per a fer economies paral·leles o subsidies i no tots els estats tenen superàvit per a finançar projectes d'aquest tipus. En segon lloc, hi ha una voluntat política expressa de l'estat, que d'alguna manera ha de complir amb un discurs de construcció estratègica si no vol perdre credibilitat. I en tercer lloc, els sectors més importants en termes de percentatge del PIB són de l'estat. Veneçuela té un sector econòmic estatal gran i per tant pot fer el primer pas d'una economia socialista, que consistiria a establir una comptabilitat paral·lela a la comptabilitat capitalista —que funciona en termes monetaris, en termes de cost-benefici, establint una comptabilitat socialista, que és la comptabilitat en insums de temps, en valors.

En la modificació dels termes d'intercanvi hi jugaria algun paper l'ALBA?

En termes de lògica econòmica, és un projecte de desenvolupament econòmic que pretén establir elements d'estat del benestar i d'estat de dret. Però està dins de la lògica de l'economia de mercat. De fet, la integració econòmica segueix el que David Ricardo va anomenar la llei dels avantatges comparatius. En aquest sentit, l'ALBA no duu al socialisme, però és fonamental per a defensar la participació en l'excedent mundial davant de l'imperialisme.

I a nivell polític, quines són les característiques principals del socialisme del segle XXI?

El socialisme del segle XXI ha d'abastar les quatre relacions

socials decisives en la vida humana: la política, l'econòmica, la social i la militar; no pot limitar-se a una de sola, com fa la democràcia burgesa.(...)

El que necessitem avui en dia, en el que podríem anomenar la tercera gran etapa de l'evolució de la democràcia, és una democràcia participativa i universal.(...) No hi ha receptes fàcils per aconseguir això i cal tenir clar que l'economia de mercat és un sistema amb 5.000 anys d'evolució —molt sofisticat— i la democràcia no té tants anys, però tampoc permet solucions implementables de la nit al dia.

“Veneçuela té un sector econòmic estatal gran i pot establir una comptabilitat paral·lela a la comptabilitat capitalista”

Una vegada fracassat el cop d'estat, l'aturada patronal. Quina creus que serà l'estratègia de l'imperialisme a Veneçuela a partir d'ara?

Hi ha tres o quatre estratègies que s'estan utilitzant alhora. En primer lloc, el magnicidi. En segon lloc hi hauria el cop d'estat militar, que requereix molt més temps i que, mentre el general Baduel estigui al capdavant de l'exèrcit, no aconseguiran; però no sabem qui hi haurà després al capdavant de l'institut armat —no crec que hagi molts oficials com el general Baduel— i aquest és un

flanc perillós que cal cuidar molt. I el tercer escenari és l'ampliació de la base social de la dreta —actualment és del 35-40%—, que és molt alta; la diferència entre oposició i govern està en un 10%. **En aquest sentit, quin paper hi juguen els mitjans de comunicació de masses?**

Els mitjans són centrals. Tota aquesta campanya internacional històrica contra la no prolongació de la concessió de RCTV no només té a veure amb el fet que perdin una batalla administrativa, sinó amb el fet que constitueix un exemple a nivell mundial; perquè si el govern veneçolà s'atreveix a tocar un oligopoli televisiu la gent de l'estat espanyol podria preguntar-se per què no ho fan aquí... L'estat veneçolà dona així un mal exemple. Veneçuela és un cas especial, perquè la dreta va aconseguir un estat de psicotització important de la població després del triomf de Chávez al 99 i per això van tenir tant suport quan van fer el cop d'estat al 2002. I els mitjans de comunicació de l'estat no han aconseguit trencar aquest problema de psicopatologia. El que ha assolit la dreta és una combinació de paranoia i histèria. Hi havia dones i homes plorant perquè havien tancat aquest canal de merda, RCTV. Per tant, es necessiten mitjans que intentin arrabassar les víctimes d'aquests mitjans televisius, i això no s'ha assolit. Fins al dia d'avui no hi ha un diari boliviari del nivell necessari per a combatre la premsa de dretes.

Abans parlaves del nacionalisme, la “pàtria grande”, en els processos d'emancipació llatinoamericana. Creus que hi ha algun tipus de nacionalisme que té algun sentit en la configuració europea actual?

A Europa hi ha un problema, i de fet es dona a tot el món, que és

que hi ha molts pobles que, per raons històriques, no tenen un estat propi. Els kurds són un exemple clar d'això. I és també el sentiment de molts pobles a l'estat espanyol. I això és una força real de la política actual que cal tenir en compte. Caldria potser conceptualitzar-ho en la idea que cada poble té dret a la seva pròpia representació política, al seu propi estat. Però el nacionalisme a les metròpolis sempre té la tendència de ser xovinista. A més, el nacionalisme és una força arcaica, de fet, prehumana, perquè vincula amb el sentit de seguretat que li dona a l'animal la seva cova, el seu lloc físic. I això, quan es vincula amb el poder d'una superpotència, té molts perills i es torna fàcilment manejable. Per aquest motiu, cal ésser molt més curós amb el nacionalisme a les metròpolis que a l'Amèrica llatina.

Creus que la vella esquerra europea està aportant alguna cosa en l'actualitat en el terreny de l'anàlisi política?

Tenim un problema real. Als anys 50-60, la Humanitat va tenir tota una generació de grans intel·lectuals, que eren d'una banda grans científics i de l'altra eren gent ètica, compromesa. Albert Einstein —que l'any 49 escriu el seu assaig *Per què el socialisme*, on s'enfronta al maccarthysme—, Noam Chomsky, Sartre, Bertrand Russell, Brecht, a Alemanya... Però si es passa revista, avui dia, no es veu que la generació que hauria de seguir a aquesta hi sigui. En aquest sentit, Europa actualment no aporta res. Més enllà de l'escola d'Escòcia no veig que aporta Europa a la lluita d'alliberament. Els filòsofs francesos (Derrida, etc, i abans els postmodernistes) són gent que no aporta res a l'alliberament. Estem assistint a una clara destrucció espiritual. ●

Enterraments

☞ Ricard Vilaregut
/opinio@setmanaridirecta.info/

M'ha passat aquests darrers dies parlant de les eleccions municipals, de qui havia guanyat, qui havia perdut i tal i tal. Tres dels meus interlocutors, a l'explicar-me per què un determinat alcalde havia aconseguit majoria absoluta es referien al mateix argument: “Oh, es que l'alcalde anava a tots els enterraments!” Més enllà de la peculiaritat del fet (anar a buscar vots al cementiri té la seva conya) la cosa té un parell de derivades que em semblen interessants. L'una, que, almenys a nivell local, la proximitat és fonamental, que la ideologia s'ha de contrastar permanentment amb la pràctica, el contacte diari amb el veí i la veïna. I no fer-ho precisament com a instrument per aconseguir guanyar eleccions sinó per retornar a la política allò que alguns que s'han fet dir polítics li han pres impunement: la credibilitat.

Durant anys i panys no s'ha optat per formar ciutadans sinó consumidors

L'altra derivada té a veure amb l'abstenció, un tema sobre el qual se n'ha parlat a bastament i sospito que només formalment, sense ganes d'anar al fons perquè segurament el fons no agradaria. Us heu fixat amb els arguments de molts dels abstencionistes? Solen ser basats en la cojuntura, en el lideratge, en els tòpics gastats, arguments tots ells força dèbils, sense contingut. I els que voten com qui va al súper, segons l'oferta i la pinta que té el producte? Tot plegat és preocupant però una possible explicació, i perdoneu la immodèstia, rau que durant anys i panys no s'ha optat per formar ciutadans sinó per construir consumidors. I tal faràs tal trobaràs, el mateix, per cert, que es diu a molts enterraments.

